

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

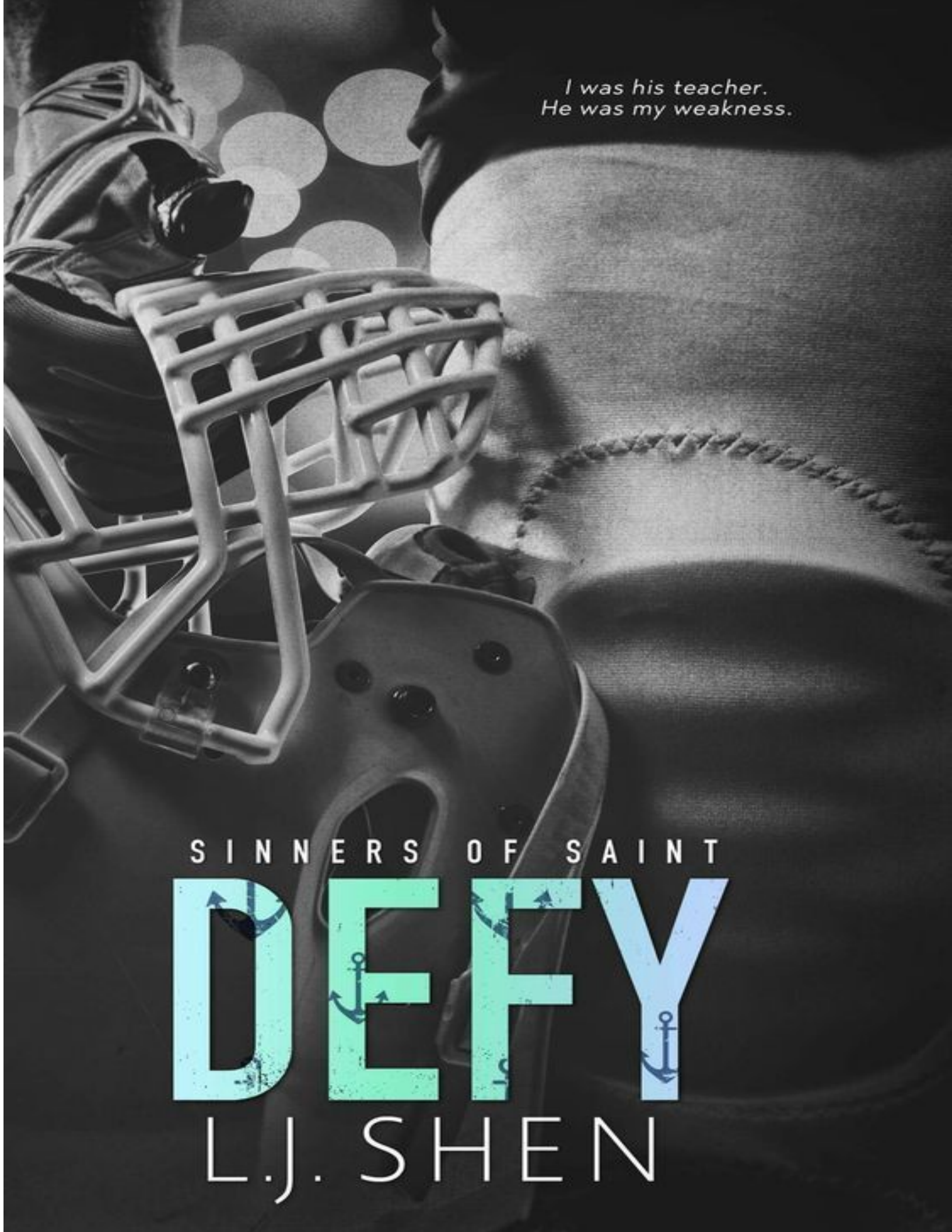
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a football helmet and a baseball glove. The football helmet is on the left, with its face mask visible. The baseball glove is on the right, showing the stitching. The background is dark with some bokeh light effects.

*I was his teacher.
He was my weakness.*

SINNERS OF SAINT

DEFY

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SINNERS OF SAINT
DEFY

L.J. SHEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2016 L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Meydan Okumak

Düzenleyenler: Karen Dale Harris, Ellie McLove

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

İç Formatlama: Stacey Blake, Champagne Formats

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası Telif](#)
[Hakkı](#)
[Epigraf](#)
[İthaf Film](#)
[Müziği](#)

[Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm](#)
[On Birinci](#)
[Bölüm On](#)
[İkinci Bölüm](#)
[On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür L.J.](#)
[Shen'in Kitapları](#)
[Vicious Sneak Peek](#)
[Ava Harrison'dan Illicit'e Kısa Bir Bakış](#)

"Her zaman onurlu olmaktansa mutlu olmayı tercih ederim."
-Charlotte Brontë, Jane Eyre

OceanofPDF.com

Jaime Steinman-Jones ve Kerissa Blake'e OceanofPDF.com

Film Müziği

"Secretly" - Skunk Anansie
"R U Mine?" - Arctic Monkeys
"Under Your Spell" - Desire
"Colors" - Halsey
"Crazy In Love" - Nightcore
"Whistle for the Choir" - The Fratellis
"Halo" - Texas
"Atomic" - Blondie

OceanofPDF.com

Başlangıçta çapa sembolü su üzerinde olanlar tarafından değil, karadaki insanlar tarafından kullanılıyordu. Hristiyanlığın ilk yıllarında Hristiyanlar Romalılar tarafından ağır zulüm altında. Yönetenlerin gözetimi altındaki diğer Hristiyanlara dinlerini göstermek için çapa takıları takıyor, hatta üzerlerine çapa dövmesi yaptırıyorlardı. Çapa Çapa, en fırtınalı havalarda bile gemileri ayakta tuttuğu için bir güç sembolü olarak görülüyordu. Aynı zamanda popüler bir semboldü çünkü haça yakın bir benzerlik gösterir. Çapalar aynı zamanda zulümden kaçanların sığındığı güvenli evleri işaretlemek için de kullanılırdı.

MyNameNecklace.com

**Benim adım Melody Greene ve bir itirafta bulunacağım.
Lise son sınıf öğrencimle yattım.
Birden çok kez.
Birden fazla orgazm
oldum. Birden fazla
pozisyonda.
Öğrencimle yattım ve bundan zevk aldım.
Öğrencimle yattım ve zamanı geri alabilsem bunu tekrar yapardım.**

**Benim adım Melody Greene ve öğretmenlik görevimden atıldım ve
müdürün beni polis çağırmakla tehdit etmesinden dakikalar sonra
müdürün odasından Cersei Lannister'ın yaptığı gibi utanç
yürüyüşümü yaptım.
Benim adım Melody Greene ve kendimi iyi hissettirdiği için kötü bir
şey yaptım.
İşte bu yüzden buna kesinlikle değdi.**

OceanofPDF.com

Chapter One

Müdürün odasından çıkıp SoCal'ın kış ortası bulutlarına doğru yol aldım. Öfke, aşağılanma ve kendimden nefret etme ruhumun her santimini kaplamış, kazıyıp atmak istediğim bir çaresizlik filmi oluşturmuştu.

Rock. Buluşalım. Altta.

All Saints Lisesi'nin, kendimi toparlayıp öğrencilerimi özenli insanlara dönüştürecek bir sihir yapmazsam gelecek yıl öğretmenlik sözleşmemi yenilemeyeceğini yeni öğrenmiştim. Müdür Followhill, sıfır otorite gösterdiğimi ve verdiğim edebiyat derslerinin geride kaldığını söyledi. Yangına körükle gitmek için, geçen hafta gelecek ayın sonunda dairemden atılacağıma dair bir haber aldım. Ev sahibi yeniden tadilat yapmaya ve geri taşınmaya karar vermişti.

Ayrıca, şüpheli bir tanışma sitesi aracılığıyla yakaladığım seks partneri bana ilk yüz yüze randevumuza gelemeyeceğini çünkü annesinin bu gece ona arabasını vermeyeceğini söyleyen bir mesaj atmıştı.

Yirmi altı
yaşındaydı. Ben de
öyleydim.

Seçici olmak, dört yıldır gerçek hayatta penis görmemiş bir kadının sahip olmadığı bir lükstü.

Aslına bakarsanız, birkaç kısa kaçamak dışında hiç ilişkim olmamıştı. Hem de hiç. Herhangi biriyle. Bale her zaman önce gelirdi. Erkeklerden ve *benden* önce. Bir süre için, bunun yeterli olduğunu düşünmüştüm. Ta ki yeterli olmayana kadar.

Her şey ne zaman ters gitti?

Ne zaman olduğunu söyleyebilirim, üniversiteye başladıktan hemen sonra. Sekiz yıl önce Julliard'a kabul edilmişim ve profesyonel bir balerin olma hayalimi gerçekleştirmek üzereydim. Tüm hayatım boyunca bunun için çalışmışım. Ailem dans yarışmalarına katılabilmem için kredi çekmişti. Erkek arkadaşlar istenmeyen bir dikkat dağıtıcı olarak görülüyordu ve benim tek odak noktam

Prestijli bir New York veya Avrupa bale topluluğuna katılıp baş balerin olmak.

Dans benim oksijenimdi.

Havaalanındaki güvenlik noktasından ailemle vedalaşıp onlara el salladığımda bana bir bacağıma kırmamı söylediler. Julliard'daki ilk dönemime üç hafta kala, kelimenin tam anlamıyla kırdım. Metroya inerken acayip bir yürüyen merdiven kazasında kırdım.

Bu sadece kariyer hayallerimi ve hayat boyu sürececek planlarımı öldürmekle kalmadı, aynı zamanda beni toparlanıp SoCal'a geri gönderdi. Bir yıl surat astıktan, kendime acıdıktan ve Jack Daniels adında ilk (ve son) erkek arkadaşım ile düzenli bir ilişki geliştirdikten sonra ailem beni öğretmenlik alanında kariyer yapmaya ikna etti. Annem öğretmendi. Babam da öğretmendi. Ağabeyim de öğretmendi. Öğretmenliği seviyorlardı.

Öğretmenlikten *nefret* ederdim.

Bu benim üçüncü öğretmenlik yılımdı ve Todos Santos, Kaliforniya'daki All Saints Lisesi'ndeki ilk -ve performansına bakılırsa tek- yılımdı. Müdür Followhill şehirdeki en etkili kadınlardan biriydi. Cilalı şirretliği müthişti. Ve en başından beri beni kesinlikle hor görüyordu. Onun hükümdarlığı altındaki günlerim sayılıydı.

Onun Lexus'unun ve oğlunun devasa Range Rover'ının (Evet, son sınıf öğrencisi oğluna lüks bir SUV almıştı. On sekiz yaşındaki bir çocuk neden bu kadar büyük bir arabaya ihtiyaç duysun ki? Belki de devasa egosunu tatmin etmek için?), durumumun daha da kötüye gidemeyeceğine karar verdim.

Ama yanılmışım.

Alabama kaydım ve neredeyse boş olan otoparka doğru geri geri gitmeye başladım, küçük bir penisin iki pahalı sembolüne doğru kaydım. Aynı anda Bay Annesiyle Yaşayan bana tekrar mesaj attı. Yeşil baloncukta **"ARABAYI ALDIM"** yazıyordu. **SEKS YAPMAYA HAZIR MISIN?** yazıyordu ve yanında yaklaşık üç bin soru işareti **vardı**.

Dikkatim

dağıldı.

Sinirlendim.

Doğruca Müdür Followhill'in oğlunun cipine çarptım.

Dehşet içinde nefes nefese direksiyonu kırarken, göğüs kafesimden fırlamadığından emin olmak için elimi kalbimin üzerine koydum. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin!* Kulaklarımı dolduran ve arabamı sarsan gürültü şüpheye yer bırakmadı.

Keanu Reeves'in *Drakula* filmine yaptığını ben de onun cipine yapmıştım. Onu mahvetmişim.

Savaş ya da kaç adrenalinim devreye girdi ve kısa bir süre için gaza basıp basmamayı, takma bir isim alıp ülkeden kaçıp Afgan dağlarında bir mağarada saklanıp saklanmamayı düşündüm.

Hasarı nasıl ödeyecektim? Yüksek bir muafiyetim vardı ve evde son sigorta primimin geciktiğine dair bir uyarı vardı. Sigorta kapsamında mıydım? Müdür Followhill beni öldürecek.

Cesaretimi toplayarak zavallı kışımı koltuğumdan kaldırdım. Teknik olarak konuşursak, Jaime'nin kıymetli siyah SUV'sinin öğretmenler otoparkına park edilmemesi gerekiyordu. Yine de Jaime Followhill, görünüşü, sosyal statüsü ve güçlü ebeveynleri sayesinde yapmaması gereken pek çok şeyden paçayı sıyırmıştı.

Range Rover'in arka çeyrek panelini öpen ve Afrika büyüklüğünde bir göçük bırakan ucuz arabamın kışını bulmak için etrafımda döndüm.

Artık işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini söylemek yeterliydi. Ama yanılmışım. Yine yanılmışım.

Eğilip gözlerimi kısarak yıkıma baktım, kahverengi diz boyu elbisemin havada dans ederek yeni dantel külotumu ortaya çıkarması umurumda bile değildi. Otoparkta onları görecektir başka kimse yoktu ve bu gece Annesiyle Yaşayan Bay'ın önünde onları sergileyecek değildim.

"Oh, hayır, hayır, hayır..." Nefes nefese bağırdım.

Gırtlaktan gelen bir hırıltı duydum. "Bir dahaki sefere böyle eğildiğinizde Bayan G, arkanızda olmadığımın emin olun, yoksa *National Geographic*'e çıkarsınız: *Yırtıcılar Saldırdığında*."

Yavaşça doğruldum, okuma gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru ittim ve Jaime Followhill'e kaşlarımı çatarak baktım.

Jaime, Ryan Gosling ve Channing Tatum'un aşk çocuğu gibi görünüyordu ve bu saçmalığı uydurmuyordum. (Yan not: Bu bir M/M aşk romanı için harika bir fikir olabilir. Ben kesinlikle okurdum.) Kum sarısı saçlar, dağınık bir topuz, çivit rengi gözler ve bir erkek striptizcinin vücudu. Cidden, çocuk o kadar yırtıktı ki, silahları bowling topu büyüklüğündeydi. 90'lar filmindeki balo kralının yürüyen, konuşan bir klişesiydi. All Saints Lisesi'ndeki bütün kızların ilgisini çeken bir balo kralıydı.

Ve parçalanmış arabasına yaklaşıırken gözleri artık *benim üzerimdeydi*.

Pazularını ve göğüs kaslarını öne çıkaran dar gri bir Henley gömlek, ince koyu renk kot pantolon ve o kadar pahalı ve zevksiz görünen yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ki, bu tasarımın arkasında P Diddy'nin olması gerektiğini bilirdiniz. Kollarında birkaç çürük ve soluk siyah bir gözü vardı. Bunları nereden aldığını biliyordum. Söylentiye göre o ve aptal arkadaşları hafta sonları Defy adını verdikleri bir dövüş kulübünde birbirlerinin canına okuyorlardı.

Sanırım Pretty Boy itilip kakılmayacak kadar zengin değildi. Acaba annesi Defy'ı biliyor muydu?

Bekle, bana hamsterımla ilgili bir soru mu sordu? Yoksa hamstringlerim mi?

"Peki, beni aya kadar becer ve geri dön." Arabalarımıza birkaç santim kala durdu ve hınzırca sırıttı. Sanki iki araba birbirine karışmış gibiydi. Sanki onun SUV'u benim çirkin arabamı arka tarafından doğurmuştu ve şimdi SUV'un diğer eşi (Müdür Followhill'in Lexus'u) babalık testi yapılmasını talep ediyordu.

Jaime'ye ben öğretmenlik yaptım ve İngiliz Edebiyatı dersinde bağırıp çağırmayacağına, insanlara bir şeyler fırlatmayacağına güvenebileceğim birkaç çocuktan biriydi. Hiçbir şekilde iyi bir öğrenci değildi ama sınıfımda sorun çıkaramayacak kadar cep telefonuyla meşguldü.

"Özür dilerim." Acı dolu bir nefes verdim, omuzlarım yenilgiyle çöktü.

Gömleğinin eteklerini kaldırdı ve mükemmel karın kaslarını ovuşturarak tembelce gerindi ve aynı anda esnedi. "Görünüşe göre arabanızın içine etmişim Bayan Greene."

Bekle... Ne?

"Sen..." Boğazımı temizledim ve bunun bir şaka olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Yani arabama zarar mı verdin?"

"Evet. Tam kışına çarptım. Kelime oyunu yaptım." Diz çöktü ve kaşlarını çatarak iki aracın buluştuğu noktaya baktı. Bronzlaşmış avucunu cipinin parlak boyasına sürdü.

Jaime sanki arabasıyla benim arabama çarpan kendisiymiş gibi konuştu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arabasında bile değildi. Sadece yürüyordu. Belki de bana şantaj yapmak istiyordu?

Kendimi ahlaki değerleri olan saygın bir öğretmen olarak görüyordum. Ama aynı zamanda kendimi okyanusta yıkanmayı ve arabasında uyumayı tercih etmeyen biri olarak da görüyordum. Pahalı arabasına çarptığım için suçlu olduğumu kabul edersem, finansal darbeden kurtulmak için tam da bunu yapmam gerekecekti.

"James..." İçimi çektim ve boynumda asılı duran altın çapa kolyeye tutundum.

Başını salladı ve elini havaya kaldırdı. "Bu yüzden yolculuğunuzu mahvettim. Olur böyle şeyler. İzin ver telafi edeyim."

Ne. Ne. Heck?

Hangi oyunu oynadığını bilmiyordum. Sadece muhtemelen benden daha iyi olduğunu biliyordum. Bu yüzden, gerçek Melody Greene tarzında, arkamı döndüm ve doğruca arabama doğru yürüdüm, aslında küçük bir kedi gibi durumdan kaçtım.

"O kadar hızlı değil." Beni dirseğimden tutup döndürürken kıkırdadı.

Gözlerim etimin üzerindeki avucuna kaydı. Elini indirdi ama artık çok geçti. Midemde kelebekler uçtu ve tenim ihtiyaçla karıncalandı. Göz bebeklerimden biri tarafından sıcak ve rahatsız edildim.

Sadece Jaime Followhill sıradan bir öğrenci değildi. O aynı zamanda bir seks tanrısıydı.

All Saints Lisesi'nin koridorlarında bunu kanıtlayacak dedikodular vardı, Shakespeare'in Bütün Eserleri'nin uzunluğuyla yarışacak kadar çok hikaye. Ve eğer söylentiler doğruysa, adam hakkında uzun ve etkileyici olan tek şey bu değildi.

Followhill beni neredeyse annesi kadar rahatsız etti. Tek fark, annesi bende korku uyandırırken, o benim en hassas noktamı dürtüyordu. Beni utandırды.

Bunun nedeni, Edebiyat dersini verirken gözlerimin hep ona kayması olabilir. Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, istemediğim zamanlarda bile onu hep fark ettim. Onun da bunu bilmesinden endişeleniyordum. O etrafta dolanırken, telefonuyla uğraşırken ona bakmamam gereken bir şekilde baktığımı.

Bir öğretmen gibi
değil. Ama bir
kadın gibi.

"Arabamı çizdiğimi söyledim." Mavi gözleri şiddetle parlıyordu.

Bunu neden yapıyordu? Ve neden umurumdaydı ki? Bu çocuk tüm birikimlerimin toplamından daha fazla harçlık alıyordu. Eğer bunu omuzlamak istiyorsa, kabul etmeliydim.

Peşinde olduğu daha iyi bir not muydu? Bundan şüpheliyim. Jaime son sınıftaydı ve kapıdan çıkmak üzereydi. Zengin kıçının mükemmel bir Teksas üniversitesinde yer bulduğunu duymuştum (bkz: Mommy Dearest), orada futbol oynayacak ve muhtemelen bir tür erkek-fahişe Guinness Dünya Rekoru'na giden yolu becerecekti.

"Yaptın," dedim yutkunarak. "Ve şu anda geç kalıyorum. Lütfen yolumdan çekilin."

Bu yalan üzerine zihinsel olarak el sıkıştık, gözlerimiz birbirimize dikilmişti. İçimde bir çukur kazdığırna dair bir his vardı. Başımı büyük belaya sokacak bir ton karanlık pıslığı içine atmak üzere olduğum bir ukur. Şeytanın dölü ile bir anlaşma yapıyordum. Onunla aramda sekiz yıl olmasına rağmen, kim olduğunu biliyordum.

Dört Sıcak Delik'ten biri.

Bu kasabayı yöneten, bencil, ayrıcalıklı bir prens.

Jaime bana doğru bir adım daha attı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Nefesi yüzümde gezindi. Naneli sakız, tıraş losyonu ve beni tuhaf bir şekilde baş döndüren misk kokulu erkek teri. Buna o kadar hazırlıksızdım ki yüzüm seğirdi.

Bir adım geri attım.

Bir adım öne çıktı.

Başını aşağı eğerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Dehşet içinde dizlerimin bağı çözüldü ve nedenini çok iyi biliyordum.

"Sana borçluyum," diye mırıldandı karanlık bir şekilde. "Ve bu borcu nakde çevirmeni sağlayacağım. Yakında. Çok yakında."

"Senin parana ihtiyacım yok," diye mırıldandım, rahmim bulanık bir sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Büyüleyici gözleri genişledi ve bana gamzeli bir sırıtış fırlattı. "Sana vereceğim şey para değıl."

Bu kadar genç biri nasıl bu kadar kibirli ve kendinden emin olabilirdi? Başparmağının karnımı okşadığını hissettim, zar zor dokunuyor, alay ediyor, elbisemin ince kumaşının arasından beni titretiyordu. Sanki bütün yumruğunu içime sokmuş ve kendi yumruğıyla ağzıma saldırmıştı.

Dudaklarımı yaladım ve şaşkınlıkla

gözlerimi kıriptım. Vay anasını.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Jaime Followhill bana asılıyordu. Açıkça. Otoparkta. Gözümün önünde.

Ben bir trol değıldim. Hala bir dansçının vücuduna, yeşil gözlere, güzel bir Kaliforniya bronzluğına ve yumuşak kestane rengi buklelere sahiptim. Ama amigo kızlara da pek taş ıkartmıyordum.

Geriye doğru sendeleyerek bir iniltiyi yuttum, nabzımı göz kapakları dahil her yerde hissediyordum. "Bu kadar yeter James. Dikkatli sür ve lütfen yarınki ödevini yaptığından emin ol," deme cüretini gösterdim.

Kendimi Ford'uma geri soktum ve olay yerinden kaçmadan önce arabamı yanlışlıkla Range Rover'a bir kez daha çarptım ve çirkin göçüğü uzun, geniş bir çizik haline getirdim. Dikiz aynasından, bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırmasını izledim.

O kadar hızlı sürdüm ki, binamın altına park ettiğimde buklelerimin dramatik bir patlamaya dönüştüğüne yemin edebilirim.

Evde, telefonumun karşısında koltuğuma yayılmış, Müdür Followhill'in arayıp beni kovduğunu ve sahip olduğum her bir kuruş için bana dava açtığını söylemesini bekliyordum. Ya da benim durumumda sahip *olmadığım*.

Uzun saatler geçti ama telefon bir türlü gelmedi. Saat onda yatağa girip gözlerimi kapattım ama hayatımı kurtarmak için uyuyamadım. Tek düşündüğüm o muhteşem pislik Jaime Followhill'di.

Yanında bulunduğum en ateşli erkek gibi kokuyordu.

Bronzlaşmış karın kaslarını ovuşturduğunda nasıl da dünyanın en lezzetli şeyi gibi görünüyordu.

Boktan bir durumdan kurtulmama gözünü kırpmadan nasıl yardım ettiğini, annesinin muhtemelen bunun için beni ezeceğini bildiğini ve şimdi... *bir şey geri istediğini*.

Kâğıt üzerinde hâlâ bir çocuktum ama diğer her parçası bu öğleden sonra bir erkek gibi hissediyordu.

Mantığa o kadar aykırıydı ki, düşündüğümde sinir bozucu, neredeyse çileden çıkarıcıydı.

Bu sabah, Followhills'den nefret ettiğim izlenimiyle uyandım.

Ama bu öğleden sonra, bunu inkâr etmek mümkün değildi - en azından bir Followhill ile *çok* samimi olmak istiyordum.

OceanofPDF.com

Chapter Two

işte Todos Santos hakkında bilmeniz gereken her şey: Kaliforniya'nın en zengin kasabasıydı ve bunun doğrudan bir sonucu olarak dünyanın en çok hak sahibi gençlerine ev sahipliği yapıyordu. Öğrencilerim onları yüzüstü bırakamayacağımı biliyorlardı. Aileleri beni vatandaşlıktan çıkarıp oksijensiz bir gezegene sürgün edebilecek güce sahipti. Bu çocuklar ders sırasında ne isterlerse yaparlardı, kimse buna şaşmazdı.

Araba kazasından sonraki gün farklıydı.

Altı derse girdim. İlk beş ders beklenenden daha iyi geçmişti, yani kimseye ceza makbuzu kesmek ya da yardım için ambulans/911/ SWAT ekibi çağırmak zorunda kalmamıştım. Ama hayatımı sonsuza dek değiştiren altıncı ve son ders oldu.

Jaime'nin sınıfına -şirret annesinin bir başka havlama seansının ardından- alışık olmadığım yankılanan bir sessizlikle girdim. Herkes yerine oturmuştu, kimse bir şey fırlatmamıştı ve Jaime'nin en iyi arkadaşı Vicious, sırf zaman kazanmak için kimsenin yüzünü kesip alını şeytani bir sembolle süslememişti.

Normalde bu, Dört Ateşli Delik'in öfkesini ve içler acısı davranışlarını kontrol altına almam gereken kısımdı. (Todos Santos'taki herkes onlara Ateşli Pislikler diyordu.) Mezuniyetlerine üç ay kalmıştı ve hepsi son sınıftaydı, bu da davranışları için bir mazeret olabilirdi. İlk günden beri böyle olmaları dışında.

Sınıfta tüm dünyaya mesaj atarak ve Trent Rexroth'a dil uzatmayan her kızın dikkatini çekerek geçiren Jaime vardı, arkada rastgele kızlarla öpüşen, yoksul mocha tenli futbol yıldızı. Bir keresinde matematik dersinde masasının altında bir kıza sakso çektirmişti. Şaka yapmıyorum. Dean Cole vardı, şaka yapmaktan ve beni kızdırmaktan eşit derecede zevk alan havai kafalı keş ve son olarak Baron "Vicious" Spencer, Dünyanın En Büyük Pisliği.

Allah kahretsin. İş günüm ilk kez bu kadar mutlu ve olaysız geçiyordu. HotHoles bunu mahvetmek zorundaydı.

Asla yerine getiremeyeceğim aciz bir tehditle herkesi uyaramadan, Jaime dörtlüyle Vicious'a doğru koştu ve onu en yakın duvara yapıştırdı, parmakları Vic'in boynuna ölümcül bir sıkışma ile sıkıca bağlanmıştı.

"Sadakatin nerede, dostum? Bırak artık, tamam mı?" Jaime, Vicious'un boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"James!" Sesimi yükselterek sandalyemden kalktım ve avucumu masaya vurdum. "Yerine dön, hemen!"

Vicious iyice eğlenmiş görünüyordu, kafasını duvarda yuvarlıyor ve manyak gibi gülüyordu. Jaime ve Vicious en iyi arkadaşlardı ama aynı zamanda damarlarında bir sürü testosteron ve hormon dolaşan iki alfabidiler.

Defy'in mucitleri de onlardı. Öğretmenler ve lise personeli Defy hakkında çok fazla şey bilmiyordu, çünkü hafta sonları Vicious'un ev partilerinde devam ediyordu, ancak genel fikri anladık. Oyun basitti: Öğrencilerimiz birbirlerine kanlı dövüşler için meydan okuyor ve birbirlerinin ağzını burnunu kırıyorlardı. Eğlenmek için.

Defy'in gönüllü olduğu söyleniyordu ama insanların Vicious'tan, ne kadar saçma ya da tehlikeli olursa olsun, kaprislerine boyun eğecek kadar korktuğundan şüphe etmiyordum.

"Yap beni," diye fısıldayarak meydan okudu Jaime, gözleri yarık yarık açılmış ve yüzüne odaklanmıştı, parmakları hâlâ neşeli, mavimsi bir kurbanın boynunu kazıyordu.

Yüce Tanrım. İş cezalara ve geç kalma fişlerine gelince Followhill'e hiç dokunmadım. Annesi okul müdürüydü ve zaten benden nefret ediyordu. Ama beni köşeye sıkıştırmıştı. Tepki vermeliydim.

Kolyemi daha sıkı tuttum.

Bunu neden yapıyordu? Dün, beni bayıltana kadar gözleriyle becerdi. Ve şimdi...o...o...

Oh, kahretsin. Şimdi de borçtan para kazanıyor.

Geri adım atmamı istemedi. Cesaretini kabul etmemi istiyordu. Yemi yutacak mıydım? Fazla seçeneğim yoktu. Range Rover için ona çok şey borçluydum. Benden istediği her neyse, zaten onun olmuştu.

"Bu öğleden sonra başlamak üzere önümüzdeki hafta boyunca cezaya kalacaksın." Ahşap masamın çekmecesini açtım ve ceza formunu doldurmaya başladım.

Herkes sessizliğe gömüldü. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Son sınıftan birine ve kesinlikle James Charles Followhill III'e değil.

Göz ucuyla Jaime'nin sonunda Vicious'un boynunu bırakmasını izledim. Vicious emici bir ses çıkardı ve aletini tutarak Jaime'ye işaret etti, yerine doğru yürürken gülüyordu. Diğer öğrenciler onun sırtını sıvazladılar ve notlar alarak aralarında bakıştılar. Muhtemelen bu hafta sonu gerçekleşecek olan Defy dövüşü üzerine bahis oynuyorlardı.

Jaime'nin masasına ceza kâğıdını vurdum ve o da gözlerini kaldırıp bana öyle uğursuz bir gülümseme attı ki iç çamaşırlarım eriyip yapışkan, tatlı bir sıvıya dönüştü. İkimiz de ne yaptığımızı biliyorduk.

Benimle bire bir zaman geçirmesi için onu ödüllendirmek, tam da istediği şeydi.

Beni kırılğan ve felaketle sonuçlanabilecek bir duruma sokacak bir anlaşmayı kabul etmek.

Sınıfımı tehdit edip uslu durmalarını söylediği için ona teşekkür ediyordum, böylece gelecek hafta cezalı olan tek kişi o olacaktı.

Ve bu noktada, bunu inkar etmek mümkün değildi - kariyerimin sonuna doğru serbest düşüşe izin veriyordum ve aşağı inerken taklalar atıyordum.

Jaime Followhill otopark olayından üç gün önce on sekizinci yaş gününü kutlamıştı, bu da son olaylar zincirini daha da şüpheli hale getiriyordu. Bana asılmak için beklemiş miydi? Neden? Okuldaki herhangi bir kızı elde edebilirdi. (Trent Rexroth'un tadına baktıktan sonra tabii.)

Öğle tatilimi onun Facebook sayfasını yarın yokmuş gibi dolaşarak geçirmiştim bile. Zaman tüneli benden sekiz yaş küçük olduğunu hatırlatıyordu. Yaz kampından fotoğrafları vardı, Tanrı aşkına. Her zaman gamzeli bir gülümsemesi, bronz kaslı ön kolları, çarpıcı bir çift parlak mavisi ve bir ton arkadaşı vardı.

Jaime'nin her şeyi vardı ama benim hiçbir şeyim yoktu. Onun şımartılmış bir geçmişi, rahat bir bugünü ve göz kamaştırıcı bir geleceği vardı. Öte yandan ben çoktan

Kariyer başarısızlığı ve işsiz ve borçsuz kalmak için çabaladığımız bir hayata doğru yol aldık. Mantıklı değildik. Bir kaçamak için bile.

Ama hayır diyemeyecek kadar bencil ve savunmasızdım. Ayrıca, ona sahip olmak, annesine haber vermeden o n u zora sokmak gibi olacaktı.

Kazan-kazan, değil mi?

O öğleden sonra, cezanın uygulandığı sınıfa girdim ve odanın ahşap kapısının bir penceresi olduğunu fark ettim.

Sarışın HotHole'un çoktan orada olduğunu, ön sırada oturduğunu, sırtarak güçlü parmaklarının arasında arabasının anahtarlarını -ve sırrımızı- şingırdattığını ve deniz mavisi gözleriyle bana musallat olduğunu görünce şaşırmadım. Yutkunarak öğretmen masasına oturdum ve dizüstü bilgisayarımı ve not vermem gereken bazı sınavları çıkardım.

"Telefonunu sırt çantana koy, Jaime." Dudaklarımı ıslattım, gözlerim evraklarıma odaklanmıştı.

Kendisine söyleneni yaptı ama bakışlarının her yerimi yaladığını hissettim. Özbilinç düzeyim o kadar yüksekti ki kusmanın eşğine gelmişim. Bir suç işlemek üzereymişim gibi davrandım. Bir bakıma öyleydim de.

Birkaç dakika boyunca dizüstü bilgisayarımda hiçbir şey yazmıyormuş gibi yaptıktan ve o da her an beni yiyip bitirecekmiş gibi ukala bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra homurdandım, "Neden ödevini yapmıyorsun? Eminim buradayken yapıcı bir şeyler yapabilirsin." Yakacak iki saati vardı ve benim yüzüm *bu kadar* büyüleyici olamazdı.

Ama "Avımı ölçmek yapıcıdır" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Başım ekrandan fırladı ve ona pis bir bakış attım. "Affedersiniz?"

Çenesini yukarı kaldırarak Hollywood tarzı inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. "Bayan Greene, bu gerçekleştirecek."

Ne demek istediğini anladım.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kestirip attım. *Pshh*. On sekiz yaşında biriyle oyun oynamak. Bugünden sonra hayatımı uzun uzun gözden geçireceğime dair kendime söz verdim. Tercihen cömert bir kadeh şarabın tadını çıkarırken. Bir kadeh değil, belki daha çok bir kâse.

Jaime dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, kocaman kolları masanın tamamını kaplıyordu. Gözlerindeki sinsi pırıltı bana bir kez daha yaşının sadece bir sayı olduğunu gösterdi. Muhtemelen benim hayatım boyunca *öpüştüğüm*den daha fazla insanla yatmıştı.

"Evet, biliyorsun. Biliyorsun," dedi kibirli ama bir o kadar da bağışlayıcı bir gülümsemeyle. Burada yetişkin olan kimdi? Kim kimi ayartıyordu? Yutkundum.

Gözlerim klavyeme kaydı ve düzenli bir nefes almak için mücadele ettim. Çok korkmuştum ve tahrik olmuşum. Görünüşe göre bu, kızışmış bir kediye andıran küçük inlemeler çıkarmam için mükemmel bir kombinasyondur.

"Neden ben?" Ben sordum.

Jaime hareketsiz kaldı, ama bakışları boynumun hassas etini ısıtırıyor, alt karnımı gıdıklıyordu. "Çünkü," dedi yavaşça, yumuşak dudakları beni içine çekerken ayrılıyordu, "üniversiteye gitmeden önce bir öğretmeni becermek istiyorum."

Ve işte böyle, bayanlar ve baylar, titreyen kalçalarım ve cam gibi olmuş gözlerim buz gibi bir öfke kovaasına dönüştü.

Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturarak dudaklarımı birbirine kenetledim ve bir lanetin dudaklarımdan kaçmadığından emin oldum. "Özür dilerim James. Bugün söylediklerinin yarısını algılayamıyorum, çünkü sınıfta kalmak ve okuldan atılmak için yalvarıyor gibisin."

Şimdi ayağa kalkma sırası ondaydı ve benden 10 santim kadar uzun olduğunu hatırladığımda (eğer yaygın söylenti doğruysa, pantolonunun içinde de) beyaz tahtaya doğru geri çekildim.

"Tatlım," dedi ve bunu diliyle bir *tsk-tsk* yaparak takip etti, kendine güveni sinir bozucuydu. "Bana en kötüsünü ver. Beni sınıfta bırak. Yılın geri kalanında beni cezaya at. Bunun mezuniyetimi ya da geleceğimi etkilemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Sadece kendini o güzel, seksi ayağından vurmuş olursun."

Gözleri bacaklarıma kaydı ve bir adım öne çıktı. Boğazım bir şeyleri ısırmak için alışılmadık bir ihtiyaçla daraldı. Tercihen bu HotHole'un kıcığını.

"Range Rover'ın hasarı yaklaşık seksen beş yüz dolar, sorduğunuz için teşekkürler," diye devam etti.

Bir adım daha. *Güm, güm, güm*, kalbim attı. Ben bir çiçektim ve o nadir bulunan bir güneş ışığıydı ve isteksizce, farkında olmadan, felaket bir şekilde birbirimize çekildik. Vücudumdaki her hücre cızırdıyor, onun dokunuşu için yalvarıyordu.

Jaime bir öğretmeni sikmek istiyordu, ne olmuş yani? Ben de bir züppeyi becermek istiyordum. Biz bilinçli bir karar veren iki mantıklı yetişkindik... sadece o değildi

gerçekten bir yetişkin, değil mi? Ve ben bu karmaşaya girecek kadar mantıklı biri değildim.

Ama bana karşı kozu vardı.

Ve o delici mavi gözler.

Ayrıca... Onu istiyordum. Uzun zamandır başımı döndüren ilk şey oydu. Julliard'dan beri, tam olarak.

Ne kadar üzücü değil mi?

"Jaime," diye mırıldandım. "Eminim cazibeni kullanabileceğin başka öğretmenler de vardır. Bayan Perklin'e ne dersin?"

Yaklaşık üç asırlıktı ve kullanılmış diş ipi gibi kokuyordu ama onun tepkisini ölçmek, kaçınılmaz hissetmeye başladığım şeyi ertelemek istedim. Ayak parmaklarımız birbirine değdiğinde Jaime durdu, gamzeli gülümsemesi genişledi, siyah gözü zar zor görünüyordu. Erkeksi çenesine ve yüksek alnına hayranlıkla bakarken, bir kadın kayganlaştırıcı olmasaydı onu reddetmem daha kolay olabilirdi, diye düşündüm.

"Düzeltilme..." Eğilirken dudakları dudaklarıma değdi ve ben titreyerek geri çekildim, insanların bizi kapının cam penceresinden görebileceklerini biliyordum. "Sadece bir öğretmeni becermek istemiyorum. Edebiyat öğretmeni becermek istiyorum. Küstah, harika kalçaları, uzun bacakları var ve onu çözemediğimi düşünse de, o titiz kılığının ardında bir denizci gibi küfreden ve futbol takımındaki herkesten daha fazla içki içebilen bir kadın olduğunu biliyorum."

Haklısın, yapabilirdim. Onlar sadece gençti. Etkileyici bir içki içme geçmişim vardı. Karanlık depresyon dönemlerinin neden olduğu yıkıcılık dönemleri. *Ama konudan sapıyorum.*

"İkimizin de All Saints'ten atılmasını mı istiyorsun?" Terli avuçlarımı lacivert puantiyeli elbiseme sıvazlayarak içime çektim. Birinin bu çocuğun aklını başına getirmesi gerekiyordu. Güvendiğimiz kişinin *ben* olmam çok kötüydü. O günlerde irade gücüm hiç yoktu. Bu noktada kaybedecek çok az şeyim vardı, eğer varsa bile.

Beni belimden yakaladı ve sırtı tüm vücudumu pencereli kapıdan koruyacak şekilde bizi döndürdü. Beni kendine doğru çekti ve vücudum onunkine karşı sıcak tereyağı gibi eridi.

"Söylemeyeceğim," diye fısıldadı boynuma, zevkten titrememe neden oldu. "Sen de söylemeyeceksin. Güzel, kısa bir kaçamak Bayan G. Ben Teksas'a üniversite futbolu oynamaya gideceğim. Sen de iyi kalpli çirkin bir muhasebeciye falan geçeceksin. Bebek yapabileceğin biriyle. Hepsi bu kadar. Şimdi ne diyorsun, Melody?"

Hayal kurmaya devam et diyecektim ama fırsatım olmadı.

Jaime eğildi, boğucu dudakları benimkilere doğru nefes alıyordu. "Bir daha düşündüm de, tek kelime etme. Kendim göreceğim."

Jaime Followhill beni öptü, hayatımda gördüğüm en sarhoş edici öpücüktü. Ağzı benimkine çarptığı anda ayak parmaklarım mantıklı ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. Sadece sıcak ağzının aciliyeti ya da sakızının tatlı tadı değil, aynı zamanda uyuşturucu erkek kokusuydu. Gözeneklerimin her santimini istila etmişti, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi beni öpüyordu. Ben onun pürüzsüz yanaklı yüzünü tutup içime çekerken, o da diliyle ağzımı açıp beni son yemeğiymişim gibi yalayıp yuttu.

Dili benimkine saldırdı, ağzımı ele geçirdi, her yerimi yaladı ve muhtaç inlemelerimi yuttu. Eli kıcıma girdiğinde ve beni ereksiyonuna doğru çektiğinde şaşırmadım. Kendini bana sürttü, utanmadan bana mastürbasyon yaptı, ellerimden birini tuttu ve etkileyici horozuna yerleştirdi.

Bu yanıştı.

Bu yanıştı ve ne kadar yanlış hissettirdiğini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

İster bozuyor olayım ister bozuluyor olayım... Bana hissettirdiklerini seviyordum.

Kalbim heyecan ve korkuyla çarpıyordu. Heyecanın bir kısmının da yakalanma ihtimalimiz olduğunu biliyordum. Sekiz top hız yutmak ve onu bir düzine votka ile yıkamak gibi bir şeydi.

Vay anasını. Jaime Followhill'in bazı hareketleri vardı.

"Bizi herkes görebilir," diye mırıldandım bir başka kirli-sıcak öpücüğün içinde. Aramızdaki boşluk çoktan seksle dolmuş, ince giysilerin ardında zar zor sakladığımız meyve suları kokuyordu. Ben sırılsıklam ve hazırdım, o ise genç erkeklerin odalarının döl ve ter kokmasına neden olan erkeklik hormonlarını salgılamıştı. Sadece onda bu koku oldukça büyüleyiciydi.

"Seni ben koruyorum," diye mırıldandı boynuma, dişleriyle tenimi ısırdı ve güneye doğru ilerledi. Dili şişmiş göğüslerimin vadisini bir ok gibi kesti.

"Doğru değil." Yüzüm artık herkesin görebileceği şekilde sergileniyordu. "Bir saat içinde senin evinde buluşalım."

"Nerede yaşadığımı bilmiyorsun." Ellerimi onun demir göğsünün üzerinde açlıkla gezdirdim.

Jaime geri çekildi ve bana o muzip sırıtışlarından birini yaptı.

Tanrım. O da mı sapıktı? İtiraf etmeliyim ki, bunu çok seksi buldum. Okuldaki en seksi çocuklardan biri beni takip ediyordu. Neden öğretmen olmak zorundaydım ki?

Ben öğrenciyken böyle şeyler hiç olmazdı.

"Hayır." Sesim kararlıydı. Dudaklarının dudaklarımda olmadığı her saniye, orgazmın sisi azalıyor, yerini mantığa bırakıyordu.

Merhaba, mantık. Seni oyunbozan seni.

"Bayan Greene..." Alnı ve burnu benimkine yapışmıştı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, göz göze, göğüs göğüse. "Bu anlaşımdan çıkmak için yaklaşık sekiz dakika geç kaldın. Bu..." Eli elbisemin eteklerinin altından geçip kalçalarımın arasına girdi ve bir parmağı sade pamuklu iç çamaşırımın (bugün dantel yok) içinden ıslak yırtmacım boyunca ilerledi, işkence edercesine iterek değil okşayarak. "Okul bitene kadar benimdir. Onu yiyeceğim, becereceğim, onunla oynayacağım ve istersem içinde uyuyacağım. Ve istiyorum da. Bütün bunları sana yapmak istiyorum."

Jaime'nin açıklamasında beni en çok dehşete düşüren şey, istediğini elde edeceğini biliyor olmamdı. Daha bugün cezaya girmeden önce bunu kabul etmiştim. Benim üzerimde çok fazla gücü vardı ve bu sadece sosyal statüsünden kaynaklanmıyordu. Güzelliğinin ve güçlü varlığının her zaman farkındaydım ama şimdiye kadar bunları ona kızmak için kullanmıştım. Şimdi bunlar bana teklif edildiğine göre, tüm bahisler kapandı.

"Biz özel olacağız. Eğer seni o dolgun bacaklarını bir başkası için açarken yakalarsam, doğuştan siki olduğuna pişman olur."

Öyle mi? Coachella'daki kötü BO gibi etrafını saran tüm cazibeye karşı koyabilecek miydi?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ekledi: "Sikimin sadece iki evi olacak. Ağzını ve amını. Eğer maceracı hissediyorsan kıcını da."

Tanrı'nın Annesi.

"Cezan bitti. Eşyalarınızı alın ve gidin," diye homurdandım, bir adım geri çekildim ve sonra bir adım daha attım.

Beni takip etti ve başını eğip boynumu ısırıktan sonra doğruldu ve parmaklarını şıklattı. "Arabana bin ve eve git. Yakında sana katılacağım." Kıcımı tokatladı, arkasını döndü ve erkeksi kokusunu bırakarak gitti.

Orada öylece durdum, ağzım bir karış açıktı, tadı hâlâ dudaklarımdaydı, dokunuşunun karıncalanması hâlâ kalçalarımın arasındaydı ve kafamda bir düşünceyi evirip çeviriyordum: *Oh, Melody, çok fena sikildin.*

Şansıma, daha da sert bir şekilde sikilmek üzereydim.

OceanofPDF.com

Chapter Three

EVE GITMEDİM.

Eve gitmek yenilgiyi kabul etmek olurdu. Teknik olarak Jaime'nin arabanın suçunu üstlenmesine izin vermiş olabilirdim ama onunla cinsel bir şey başlatmamıştım. Hepsi onun suçuydu.

Karar vermemi daha da kolaylaştıran şey, çıkarken annesiyle karşılaşmam oldu.

Müdür Followhill'in ofis penceresinden beni izlediğini fark ettiğimde otoparka doğru gidiyordum. Açık pencereden buz gibi sesi sızdığında arabama doğru bir hamle yapmayı düşünürken histeri hareketlerimi kontrol ediyordu.

"Bayan Greene. Konuşabilir miyiz?"

Hayatımın gözümün önünden geçtiğini gördüğüm sessiz bir an vardı ve ne yazık ki bu, eski kanepeme yayılıp *American Ninja Warrior*'u izlediğim, aile etkinliklerine randevusuz gittiğim ve eski sporcular için haftalık bir destek grubuna katıldığım (çoğumuz sarhoşluğun çeşitli aşamalarındaydık) kısa, boktan bir filmdi.

Bilirsin, eğlenceli zamanlar.

Eğer Müdür Followhill cezada neler olduğunu bilseydi, vücudumdaki tüm iç organları çıkarıp dinamitle dolduracak ve tüm okulu havaya uçuracaktı. İşte benden bu kadar nefret ediyordu.

"Elbette." Kocaman gülümsedim, kollarımı *neden olmasın* dercesine savurdum ve All Saints'e doğru geri yürüdüm.

Neden olmasın? Çünkü seni öldürmek istiyor ve çünkü sen onun genç oğluyla öpüştün.

Ofisine girdiğim anda bir şeylerin peşinde olduğunu anladım. Normalde pürüzsüz olan botokslu alnı sanki fazladan bir deri yığının dönüşmüş gibiydi.

"Otur."

Yaptım.

"Bayan Greene, neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

O kadar gergindim ki nefes alamıyordum ama bir şekilde başımı hayır anlamında sallamayı başardım. Sadece ofisi bile ödümü koparıyordu. Kiraz lekeli ahşap ve bordo deriden ağır mobilyaları ve öküz kanı duvarlarıyla çok büyük ama boğucuydu, her şey koyu kırmızıydı, sanki Carrie balo gecesi oraya bir ziyarette bulunmuş ve kaybetmiş gibiydi.

Müdür Followhill, muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan bir tablonun yanında durdu, kollarını arkasına kavuşturdu ve gözlerini kapatıp nefes verdi. "Oğlum James ile olan olay."

Oh hayır. Lütfen, hayır. Ölmeye hazır değildim. Görmem ve deneyimlemem gereken çok şey vardı. Çoğu yasal olmayan oğluyla çarşafların arasındaydı ama yine de.

Şaka bir yana, altıma işediğimden oldukça emindim. Çok korkmuştum. Kovulmaktan değil ama Müdür Followhill'in nüfuzuna sahip birini kızdırmanın sonuçlarından. Ailem Todos Santos'un bitişiğindeki okul bölgesinde öğretmenlik yapıyordu. Burası onların eviydi ve bu küçük, yargılayıcı topluluğun hayati bir parçasıydılar.

Kısa bir öpücük yüzünden ailemi mahvetmek üzereydim.

"Müdür Followhill, açıklayabilirim," demek için yerimden fırladım.

Bana doğru fırladı ve beni sandalyeye geri itti. Suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor olmasaydım, bana dokunduğu için çok şaşırırdım.

Elini kaldırdı, yüzü solgundu. "Hayır, sen beni dinle. James bir velet. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Arabana yaptığı şey... sana çarptıktan sonra bir not bırakıp gitmeliydi. Kötü görünüyor ama sadece panikledi. Bana her şeyi anlattı. Polis raporuna gerek yok. Sizi temin ederim ki çok ama çok üzgün ve bundan sonra öğrenci otoparkına geri dönecek. Tamirat masraflarınız için size bir çek yazacağım ve tabii ki verdiğiniz rahatsızlığı da telafi edeceğim. Pervasız bir kararın oğlumun itibarını zedelemesine izin verirsem namerdim." Hermès çantasına uzandı ve bir çek defteri çıkardı.

Gözlerim, sanki bir kara büyü numarası yapıyormuş gibi onun hareketlerini takip etti. Tabii ki, ben bir problemdim. Düzeltmesini istiyordu, bu yüzden para saçı. *Bana.*

Öpücükten haberi yoktu. Tek bildiği Jaime'nin dün eve haşat olmuş bir Range Rover'la ve otoparkta olanlara dair kendi versiyonuyla döndüğüydü. Anlaşmamızın kendi tarafını tutmuştu.

"Bu küçük araba kazası bu duvarların dışına çıkmayacak. Anladınız mı Bayan Greene?" Müdür Followhill eğildi ve ağzı sinirli bir şekilde seğirirken çekin üzerine bir şeyler karaladı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, bir ağzın var. Onu kullanabilir ve bir şeyler söyleyebilirsiniz."

Neden benden nefret ediyorsun? Çılgılık atmak istedim. Ben sana ne yaptım? Gerçi cevabı zaten biliyordum. Kraliyet ailesinden olmadığım için benden nefret ediyordu. Todos Santos'ta doğup büyümüş biri değildim. Orta sınıf bir aileye sahip, kirlenmiş ve ölümlü bir yabancıydım. Bunun da ötesinde, yukarıda bahsettiğim dezavantajlarım nedeniyle sınıfımı kontrol edemeyen zayıf bir halkaydım.

"Anlaşıldı," diye burnumu çektim.

Benim için yazdığı çeki parmakladı. En iyi niyetime rağmen, Fransız manikürlü tırnaklarının arasından çeki aldım ve göz attım. On bin. Gerekenden çok çok fazla. *Rüşvet.*

Artık hepimiz bozulmuştuk. Oğluyla öpüştüğüm için biraz daha az pişmanlık duymamı sağladı.

Jaime bana şantaj yapıyordu.

Ve annesine şantaj yapıyordum.

Ailem her zaman paranın insanları çarpık ve ahlaksız yaptığını söylerdi. Eskiden abarttıklarını düşünürdüm. Artık öyle olmadıklarına inanmaya başlamıştım.

Ayağa kalktım, elbisemi düzelttim ve çenemi çıkardım. Müdür Followhill bakışlarımı tuttu ama kulağını çekiştirdi. *Gergin. Çaresiz. Bilgisiz.*

"Her şey unutuldu mu?" Dudakları zar zor kıpırdadı.

"Her şey unutuldu." Başımı salladım ve ofisinden 10.000 dolar daha zengin olarak çıktım. Doğruca yerel bir bara gittim.

Ne de olsa yakacak param vardı. *Ve unutmam gereken küçük kirli sırlarım.*

OceanofPDF.com

Chapter Four

Gece yarısı, nefesim Bud Light ve bayat fıstık kokarken apartmanıma geri döndüm. Anahtarlarımı bulmaya çalışırken, karanlık koridorda kapımın önünde durdum ve dolu el çantamı karıştırdım. Sonunda anahtarın keskin kenarını hissettiğimde, Pointe ayakkabı anahtarlığımı çıkardım ve yere düştü. Hayal kırıklığı içinde saçlarımdan bir tutamı yüzüme savurarak iç çektim. Geri almak çok zor olacaktı. Uyuşturucu almak için çok yaşlanmıştım.

Ama eğilmeme bile gerek kalmadı.

Çünkü başka biri benim için anahtarlarımı aldı. Arkadan.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ama yine de başka bir bedenin sıcaklığını hissederek sustum. Hava, gerçekleşmek üzere olan bir fantezinin canlılığıyla titreşiyordu.

Korku ve şehvet damarlarımı adrenalin ve dopaminle doldurdu. Üst üste binen duygular beni baş döndürücü, heyecanlı ve tahrik edici hale getirdi.

Lanet olsun. Şu anki halimle ona karşı koyamazdım. Ereksiyonu kıcıma saplandı ve yutkundum.

Elinin arkadan kapımın kilidini açmasını izledim. Sıcak dudakları kulağıma fısıldadı. "İçeri gir ve soyun." Bu bir emirdi.

Eliyle hafifçe iterek kapıyı açtı. Heyecandan ağlamak istedim. Düzeltiyorum: Gerçekten de heyecandan ağladım. Gözlerimde sevinç gözyaşları vardı. Ne diyebilirim ki? İçki ve at gibi asılan on sekiz yaşındaki sporcular bu kızı çok mutlu etti.

Kahverengi kutular ve eski kanepemle dekore edilmiş oturma odama/mutfağıma adeta sıçrayarak girdim. Gelecek ay kim bilir nereye taşınmam gerekiyordu ve şimdiden toplanmaya başlamıştım. Hayatımın parçalandığını, yarı dolu karton kaplara doldurulduğunu görmek, öğrencimle seks yapma kararımı kolaylaştırdı. Önemli bir şeyi mahvediyor değildim.

İnşa etmiştim. Bir eziktim, neredeyse evsizdim ve yakında işsiz kalacaktım. Dışlanmış biriydim. Jaime, geleceğimin gerçekliğini bir kenara bıraktı.

Devasa formunun arkamda volta attığını, her an saldırmaya hazır olduğunu hissettim.

Puantiyeli elbisemi çıkardım ve yere attım. Arkamı dönüp ilk kez ona baktım ve kirpiklerimin altından gülümsedim. Jaime bu şakacı gülümsemeye karşılık vermedi. Aslında kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti ve çenesi öylesine sıkılmıştı ki sanki kırılacakmış gibi görünüyordu. Dudağı kesilmişti ve burun deliklerini kurumuş kan kaplamıştı.

Savaştı. Yine. Muhtemelen Vicious'la, kötü yaralara ve morluklara bakılırsa.

"Sana ne oldu?" Yutkundum.

Sorumu duymazdan geldi. "Pisliğinizi düzelttiğim için bana borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz Bayan Greene?" Sesi karanlık ve ciddiydi. On sekiz yaşındaki bir öğrenciye hiç benzemiyordu.

"Jaime." Ses tonum dengesiz bir şekilde dans etti. Jaime... ne? Onu ektim. Gerçi onunla evimde buluşmayı hiç kabul etmemiştim. Ne zamandır bekliyordu ki?

Oturma odamda sütyenim ve iç çamaşırla duruyordum, huysuz bir ergenle uğraşıyordum ve oldukça şımarmıştım. Alçalacağımı düşünmediğim başka bir alçaklık. Kendi belime sarıldım ve tenimin bir kısmını kapattım.

"Sütyenini beğendim," dedi kısık sesle, ama bu bir iltifat gibi gelmedi. *Bir tehdit gibiydi.*

Pembe danteli incelemek için aşağıya baktım.

"Bu benim favorim. Victoria's Secret." Dudaklarımı yaladım, sesim bir Adam Sandler karakterinden daha aptalca çıkıyordu. Kendime hiç uygun değildim. Tanrım. Benim neyim vardı böyle?

"Buraya gel," diye buyurdu, yeri göstererek.

Heyecandan gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi ona doğru yürüdüm. Koyu renk Diesel kot pantolon ve üzerinde spor salonunun adı yazan siyah bir kas tişörtü giymişti. Ve parmak arası terlik. Parmak arası terlik giyebilen erkekleri severdim. Topuzu da olağanüstü derecede dağınıktı.

Yanına vardığımda aşağıya baktım. Ayak kılı yok. Tutucu.

"Dizlerinin üzerine çök, Greene." Sesinde hâlâ tehditkâr bir ton vardı.

o.

Bu da nereden çıktı? Genelde oldukça şakacı bir adamdı. Bir Seni becereceğim. Bana söyleneni yaptım, çünkü... çünkü bu noktada Followhills'in kaltağı sayılırdım. *Otur, eğil, para ver.*

Çekler, sırları unutun, diz çökün. Benden ön bahçelerinden köpek pisliği toplamamı istemedikleri için şanslıydım.

"Beni burada yumuşak bir sik gibi beklettiğin için üzerinde adın yazan bir sakso çekeceğim." Yüzümdeki kahverengi bir kıvrımı fırçaladı.

"Ben oral seks yapmam. Gerçekten kötü bir öğürme refleksim var," diye dürüstçe cevap verdim. Cidden, bunu lisede zor yoldan öğrenmiştim. O zamandan beri ne bir corn dog ne de bir muz yedim.

Sakin ve toparlanmış bir şekilde kot pantolonunun fermuarını açıp indirdi ve sert, şişmiş sikini Calvin Klein marka siyah külotundan dışarı çıkardı.

Vay anasını, çok güzeldi. Amigo kızların sınıfta fısıldadıkları gibi dokuz inç değil (geometride berbatlardı, bu benim ilk ipucum olmalıydı) ama neredeyse mükemmeldi. Kartpostallara ve pullara layıktı. En zarif, en pürüzsüz şaftı, belirgin bir başı ve kalın kadifemsi bir damarı vardı. Ve bir eğim. Sağa doğru.

Mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Ve o da bunu biliyordu, piç kurusu. Bu yüzden sikini bana *Mona Lisa'yı* gibi gösterdi.

Öğrencimin tek gözlü yılanının küçücük boş dairemin ortasında bana baktığı gerçeğini kavramak için kısa bir süre düşündüm. En kötüsü? *Hâlâ başım dönüyor ve heyecanlıyım.*

Boğazım düğümlendi.

"Benim için kurşun yediğin için belki bir istisna yapabilirim." Gözlerimi devirerek eğleniyormuş gibi yaptım. Ama o horozda eğlendirici hiçbir şey yoktu. Ciddi bir şeydi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda işler kötüye gitmek üzereydi.

Tek sorun... Nasıl kafa vereceğimi bilmiyordum. Sanırım Jaime bunu kendisi anladı, çünkü saçlarımı kasıklarına doğru çekti.

"Yalamaya başla," diye talimat verdi.

Diledim. Teni keskin dilimin altında sıcak ve ipeksiydi. Gözlerim kapalıyken sikinin başının etrafında aklıkla daireler çizdim, ağzımın hareketlerine zevkle zıpladığını hissettim. Bir dakika sonra Jaime elimi tuttu ve parmaklarımı şaftının tabanına doladı. Şuna bakar mısın? Edebiyat öğrencim bana seks eğitimi dersi veriyordu.

"Pompa," diye inledi.

Ben emdim. Kaç kız öğrencimin ona sakso çektiğini merak ettim. Muhtemelen çok. Umursamadığımı söylemek isterdim ama bu yalan olurdu, bu yüzden kendimi umursadığıma ikna etmeye çalıştım çünkü bu beni deneyimsiz hissettiriyordu.

"Şimdi em, içeri ve dışarı," diye fısıldadı, başımın arkasını tutup ileri geri hareket ettirerek.

Her içeri girdiğimde, siki boğazımın arkasına çarpıyordu ve hava almak için mücadele ediyordum... ama bunu seviyordum. İç çamaşırım bir kez daha arzuyla ıslanmıştı. Mantıken bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama bu kadar yanlışa... neden bu kadar doğru hissettiriyordu?

Jaime parmak arası terliklerinden birini tekmeledi ve ayak parmağını iç çamaşırımın kumaşına soktu. Bu aşağılayıcıydı... ve çok ateşliydi. Yüksek sesli bir homurtuyla iç çamaşırımın kemerini indirmek için parmağını kullandı. Seksim ortaya çıktığında, ayak parmağı klitorisimi biletti.

"Kahretsin, Jaime." Sesim onun öğretmeni gibi *çıkıyordu*. Öyle de hissetmiyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni boşaltıyorum. Emmeye devam et, Greene."

Yaladım, emdim ve Jaime'nin ağzından çıkan seslere bağımlı oldum. Teslim oldum ve her şeyimi verdim. Ayak parmağını şişmiş klitorisime sürtmeye devam etti ve yaklaşan orgazm hissi vücudumdaki her sinir ucunu ateşledi. Dizlerim zevkten titriyordu ve açgözlülükle amımı onun ayak parmağına sürttüm. Kadın doğum uzmanımın bu hareketin hijyeni hakkında söyleyecek çok şeyi olacağından emindim ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Bunu arkadaşlarına hava atmak ve beni tüm okulun önünde küçük düşürmek için yapmış olabileceğine dair içimi kemiren bir şüphe bile yok.

"Ben senin ağzına boşalacağım, sen de benim parmağıma boşalacaksın."

Çok kirliydi. Çok güzeldi.

Tam ılık sıvı boğazımdan içeri girdiğinde, sütyenim arkadan vücudumdan koparılırken keskin bir acı hissettim. Dehşet içinde nefes nefese kaldım, tuzlu ve sıcak dölünü yuttum ve şok içinde gözlerimi açtım.

En sevdiğim sütyenimi yırttı. *Bilerek*.

Jaime ayak parmağıyla beni yerde yatar pozisyona itti ve ben de sütyenimi çıkardığı pembe teni ovuşturarak yere yığıldım.

"Ne oluyor be!" Çılgılık attım ama bir öpücükle susturuldu. Göz kamaştırıcı bir öpücüğü, amıma soktuğu iki güçlü parmak izledi. Etrafında kenetlendim, başını güneye doğru hareket ettirmesini ve dişleriyle sert meme uçlarımı sıyrmasını izledim.

"Bu beni beklettiğin için. Geç kalmayı iyi karşılamam." Herif ona verdiğim derslerin yüzde doksanına geç kalıyordu!

"Götlükten pek hoşlanmam," diye mırıldandım.

"Bunu telafi edeceğim. Oral sekste ustayımdır." Jaime'nin mükemmel ve becerikli ağzı, dingin mavileriyle beni ciddiyetle tarıyordu.

"Nasıl yani?" Parmaklarını kalp atışlarımla ritmine uydurarak amıma yaklaştıırken kaşlarımı kaldırdım.

Hafifçe omuz silkti. "Geçen yıl yaz kampını Utah'ın en seçkin gençlik merkezi Park City'de am yiyerek geçirdim. Kampçılar, danışmanlar, hatta lanet olası bir park bekçisi. Yirmi altı kişi."

Bu muhtemelen duyduğum en iğrenç şeylerden biriydi ama umursamayacak kadar çok eğleniyordum.

Yüzü amımın hizasına geldiğinde, "Bütün kadınlar yatakta aynı şeylerden hoşlanmaz," diye mırıldandım.

"Doğru, ama bütün kadınlar yatakta *beni* sever." Jaime ukala sırtışını göz kırparak noktaladı, kot pantolonuna uzandı, küçük bir şey çıkardı, yırtıp açtı - prezervatif miydi?

"Ne istediğinizi biliyorum Bayan Greene. Çözölmek istiyorsunuz. Sizi boşaltacağım. Ve benimleyken asla bitmeyecek."

Daldı.

Jaime'nin soğuk, naneli ağzı günah kadar sıcak etimle buluştu. Taze nane kokusunu amıma üflemeden önce klitorisimi sertçe emerken kalçalarımla onun dokunuşunu kovaladı ve dilini derinlere soktu. Kıpırdanmaya çalıştım, zevkimin yoğunluğu o kadar derindi ki vücudunun altında yanmış bir lokuma dönüşecekmişim gibi hissettim. Ama o beni yere mıhladı, kaslı kolunu karnımın üzerine yerleştirdi ve bunu onunla birlikte yapmam için ısrar etti. Tepeden tırnağa bedenimi saran zayıflık ve şehvet dalgası kışkırtıcıydı. Uzun sarı saçlarını -yumuşak ve parlak- küçük yumruğumla kavradım ve çaresiz bir miyavlama çıkararak onu kendime doğru çektim. A Şiddetli orgazm içimi parçaladı, kaslarım zevkle gerildi.

Jaime beni yere yapıştırdı ve üstüme çıkararak ağzımı kendi ağzıyla yalayıp yuttu. "Tadına bak," diye bir canavar gibi hırlayarak sakızını ağzıma attı. Dili her yerdeydi -dişlerimde, ağzımın duvarlarında, çenemde, hatta yanaklarımda. "Tadı senin gibi, *öğretmenim*."

Sakızını çiğnedim. Haklıydı. Tadı benim kukum gibiydi.

Jaime vücudunu kaldırıp kot pantolonunu karıştırdığında heyecan damarlarımda dolaştı. Bu sefer gerçekten prezervatif arıyor olması için dua ettim. Onu becermeyi piyangodan büyük ikramiye çıkmasını istediğimden daha çok istiyordum, ama hâlâ çok kızarmıştım, aklımı başımdan alan orgazmımdan sonra sinirlerim çok hassastı.

Bir prezervatif taktı ve taşakları girişime değene kadar sikini kıvrımlarımın arasından geçirdi.

"Misyoner, ha? Ne tür bir kamptı? 'Mormon Kitabı' Gençliği mi?" Onu teşvik ettim.

Güldü, bir inilti tısladı, itmeye başlarken göz kapakları yarıya indi, ikimizi de inleten tempoyu buldu. Mükemmel boyuttaydı. Büyük ve kalındı ama korkutucu değildi.

"Bebeğim, sadece seni gelecek için alıştırıyorum." Kulak mememi ısırdı, nemli göğsü benimkine yapıştı. "İşim bittiğinde, misyonerlik için yalvaracaksın."

Ona inandım.

Seks yaklaşık on beş dakika sürdü, on sekiz yaşındaki birinin, hatta sakso çekmekten yeni kurtulmuş birinin bile dayanabileceğini düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Tekrar boşaldı ve ben üstte olacak şekilde onu çevirdikten sonra, sikini kavrarken onun muhteşem, Channing-Tatum ile Ryan-Gosling karışımı yüzünü izledim, ben de öyle.

İşimiz bittiğinde geri döndüm ve onun yanında yere uzandım. Bir elini başının altına sokmuş, diğer elini de karnına koymuştu. Onunla ilgili her şey çok mükemmeldi. Sarı koltuk altı kılları bile seksiydi. Bu beni üzüyordu çünkü Jaime gibi erkeklerin büyüdülerinde kendileri gibi düzgün kadınlar bulduklarını biliyordum.

Peki ya bu tip kadınlar? Ben onların arasında değildim.

Memnun bir sessizlik içinde patlamış mısır tavanıma baktı.

"Bir şey söyle." Boğazımı temizledim, ters ters baktım. Başımı bir kolumla başımın arkasına dayamıştım, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. İkimiz de çıplaktık ve bulunduğum katta hava serinlemeye başlamıştı. Ama konuşmasını istiyordum. Ona fena halde ihtiyacım vardı.

"Az önce bir fantezimi gerçekleştirdim." Başını eğdi, böylece birbirimize bakıyorduk. "Sanırım yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ben senin fantezin miydin?" Bu nasıl olabilirdi? Mükemmel, zengin ve yakışıklıydı. Genç ve seksi bir şekilde tehlikeliydi. Ve ben... *onun sıkıcı öğretmeniydim.*

"Bayan Greene..." diye başladı, yanağımı avuçlayarak.

Ne yaptığımın farkına varmadan eline doğru eğildim. Tenimde sıcaklığını hissettiğimde geri çekilmek için artık çok geçti. "Lütfen, yalnız kaldığımızda bana Mel de."

Dudakları kıpırdadı ama gülümsemesini engelledi. "Mel," diye düzeltti. "O sensin. Sen çok. Lanet olası. O'sun. Zeki, küstah, esprili ve her şeyden etkilenmeyen

etrafınızdaki zenginlik ve saçma sapan drama. Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Bu da seni daha da ateşli yapıyor. Bu gerçek oluyor, bebeğim. Gerçekleşiyoruz."

Boynuna sokuldum, felakete dönüşmeyi bekleyen bir sanrıyı körüklediğimi biliyordum ama artık umursamıyordum. Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Nazikçe de değil. Beni derinden sarstı.

"Sadece okul bitene kadar," diye fısıldadım sıcak kaslı omzuna, kendimi ondan daha çok ikna etmeye çalışarak. Başparmağını sırtımda gezdirerek kollarımın ve kafa derimin tüylerini diken diken etti.

"Bugün okulun son günü," diye kabul etti.

Bir teslim tarihimiz vardı.

Bir planımız vardı.

Ve bir an için, sıcak bedenlerimiz o soğuk zeminde, seksin ve mutluluğun zihinlerimizi bulandırdığı bir anda, dikkatsizce verdiğimiz sözü tutacağımıza inandım. Biz bu anlaşılmayı yaparken küçük bir deprem oldu - gerçek bir deprem- ve bazı kutular yerinden oynadı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş. Aşağıdaki cehennemdeki şeytan kahkahalarıyla yeryüzünü sarsıyordu. *Bana* gülüyordu.

Ne kadar da yanılmışım.

OceanofPDF.com

Chapter Five

OKULDAKİ SONRAKİ HAFTA cennet gibiydi. Derslerim mükemmel bir şekilde işleniyordu. Öğrencilerin dikkatini çekmekte zorlanmıyordum, çünkü sadece bakışlarıyla bile insanları hizaya sokan göz korkutucu bir son sınıf sporcusu olan yeni fuck-buddy'm, Bayan Greene'e bulaşılmaması gerektiğini yayıyordu. Kimse nedenini soracak kadar cesur değildi. Herkes doğal olarak benim berbat arabamın ve onun yeni boyanmış Range Rover'ının öğrenci otoparkına çekilmesinin bu sorunun cevabı olduğunu varsaydı. Onlara göre Jaime arabama çarptığından beri beni mutlu etmek istiyordu.

Kimse boş zamanlarımızda başka şeylerle uğraştığımızdan şüphelenmedi.

Tüm derslerime girdim ve Jaime ile birlikte cezaya kaldım. Ben zamanı çalışmak için kullanırken, o da mesajlaşmak için kullandı. Son gün, saatime bakıp durdum ve kalemimi masama vurdum. O odadayken hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Aramızda tek kelime konuşulmadı. Süresi dolduğunda ikimiz de eşyalarımızı topladık ve sınıftan çıktık. Ben arabama gittim, o da kendi arabasına gitti, ama eve vardığımda, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, benim binamın içinde bekliyordu.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Çenemi aşağı eğdim, gülümsememi ısırdım. O da ayakkabılarına bakarak sııttı. Başımız dönüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Hoşuma gitmişti ve bundan nefret ediyordum.

"Hayır... Yapamam. Sergi için futbol antrenmanı. Eğer toparlanmazsak, Kings gelecek yıl Saints'te oynayacak olan o korkakları öldürecek. Trent çok kızdı. Bir gözlemci maçı izlemeye ve bacağına bakmaya geliyor. Rehabilitasyonu bittiğine göre bursunu tekrar gözden geçirebilirler. Seven tamam mı?"

"Yedi mükemmel."

Başını salladı. Omuz silkip uzun bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce öylece durup birbirimize baktık. "Siktir et bu saçmalığı, özledim

o dudaklar."

Sonra sert, umutsuz bir öpücük geldi ve dudakları bir dakika boyunca benimkilere saldırdı.

Nefes nefese kapımın kilidini açtım ve arkasında kaybolup iç çekerek sırtımı kapıma yasladım.

Yasak ya da kötü hissettirmiyordu. Sadece bir erkek ve bir kızın birbirlerinden hoşlanması.

Yediyi on geçte geri geldi ve beklediğim her ekstra saniye için içimde endişe ve hayal kırıklığı oluştu. Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. "Yedi demiştin. Geç kalmaktan nefret ederim."

"Bu ikimizi de yapar." Beni kabaca daireme doğru itti, enerji doluydu. "Peki, şu misyoner pozisyonu hakkında..." Oyun kurucu dev benim yörüngeme girdi.

Kesik dudağı ve yeni mor yarası, yorucu bir antrenmanın ardından yanaklarında oluşan pembe kızarıklık ve duştan yeni çıkmış saçlarıyla daha da belirginleşmişti. Football ve Defy arasında, HotHoles arasında çok fazla sakatlık vardı. Kırık bir ayak bileği Trent Rexroth'un futbol kariyerini sonbaharda sona erdirmişti. O da bir soyunma odası kazasında olmuştu. Ama Jaime sanki onun o güzel yüzünü mahvetmek *istiyor* gibiydi. Azizler kışın bile antrenman yapıyordu ama o son sınıf öğrencisiydi. O ve arkadaşları gelecek yıl takımın bir parçası olamayacaktı.

"Elbiseni yukarı çevir."

Gözümü bile kırpmadan yaptım. Böyle bir yetkiye sahip olan öğretmen *o* olmalıydı. Bebek mavisini külotumu ortaya çıkararak yeni talimatları bekledim.

"Arkanı dön ve ayak parmaklarına dokunmak için eğil, Küçük Balerin."

Dansçı olduğumu nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu ona sormak beni gerçeğe yüzleşmek zorunda bırakacaktı.

Çılgın bir sapık olduğunu.

Ve onun bu yönünü kesinlikle sevdim.

Ben de bana söyleneni yaptım, kışım havada, muhtemelen kasıklarıyla aynı hizadaydı. Kalçalarımın arasında zonklayan ağrı serbest bırakılmamı istiyordu. Parmaklarının arkadan amımı kavradığını hissettim. İç çamaşırlarımı tek seferde yırtıp çıkardı ve arkamdan bana servis etti.

"Gecikmiş olmama rağmen hâlâ ıslak." Dudaklarıma sürttü. "Gördüğüm kadarıyla o kadar da kızgın değilsin."

Kahretsin. K lotum sadece bir ipten ibaretken bile ıslak nokta barizdi.

"Lütfen e yalarımı parçalamayı keser misin? Herkes anne ve babasının mali kanatları altında değil." Güzel. Kedi artık çantadan çıkmıştı.

Güldü, karın kasları k  ma çarpıyordu, sonra    parmağını birden girişime soktu ve beni öne doğru t kezletti. Kafa  st  d  meden önce beni omzumdan yakaladı.

"Bu hafta bir giriş haftasıydı," diye uyardı. "Bugün... bugün bebeğim, seni benim olarak i aretliyorum."

Kulağa çılgınca geliyordu. Ve sıcak. * ılgınca ateşli*, aslında. Hemen oyuna girdim. Kariyerimin içine edeceksem, tadını çıkarsam iyi olur, değil mi?

" imdiye kadar sahip olduğun tüm diğer erkekleri senden çıkarırken balerin dengeni görelim."

Bununla birlikte, sikini pantolonundan kurtarıırken fermuarının indiğini duydum.  i kin kafası amımın dudaklarını buldu ve beklentiyle titredim, daha fazla denge kazanmak için hafifçe yukarı kaldırdım.

"Eller. On. Ayak parmaklarında." Arkamdan boynumun kıvrımını ısırdı ve ucuyla amımın etrafında daireler çizerek beni ihtiyaçtan  ıldırttı. Ayrıca  ıplaktı.

"Jaime, ben ölmeden önce toparlan ve içeri gir." Sesim titriyordu.

"    ," dedi takip im, prezervatif ambalajını di leriyle yırtarak, hala arkadan girişime sata ıyordu. "Sen sadece o ayak parmaklarını tutmaya devam et, balerin. Gerisini ben hallederim."

Yava a girdi. Acı verecek kadar yavaş. Her santiminin içeri girmesi bir saniye sürdü, sonra daha da yava a geri kayd . Bacaklarım titriyordu. Zevk ve hayal kırıklığı içinde haykırdım. Bu en üst düzeyde bir i kenceydi ama ben her dakikasından zevk alıyordum.

"Daha hızlı," diye yalvardım nefesimin altında.

Dinlemedi. Bir dahaki sefere girdiğinde daha da yava tı.

"Jaime." Alt dudağımı ısırdım. "Ciddiymi sin gibi sik beni."

"O zaman istiyormu  gibi davran," diye homurdandı, di leriyle omzumu sıyırdı. "Beni ekme. On dakika geç kaldığımda bana bok atma ve bunu istemiyormu  gibi davranmaya çalışma."

 n . Bir  n  daha. Bir santim daha. Çok güzel bir i kenceydi. Onu itmek ve içimi bitirmek için yatak odama ko mak istedim.

Plastik erkek arkadaş, Vibratör Victor. Ama bana ne yaparsa yapsın, ona karşı koyacak kadar güçlü değildim.

"İyi," diye homurdandım. "Tamam, söz veriyorum. Şimdi sik beni."

"Bu daha iyi," diye mırıldandı, kendini sonuna kadar soktu ve beni tökezletti. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladı ve başımı yukarı doğru çekerek, düşmemem için bedenimi ona yaklaştırdı. Sonra beni o kadar sert sikti ki, daha benimle işi bitmeden belden aşağım uyuştı.

Yatağıma doğru sallanırken, *bir gecede yedi kez boşalırsan böyle olur*, diye düşündüm. Gece yarısı eve gittiğinde klitorisimi hissedemiyordum. Ya da bacaklarımı. Hatta ayaklarımı bile.

Ama ne demek istediğini çok iyi anlatmıştı. Peki ya ben? Her şeyi tekrar yapmasını istedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Chapter Six

ZİNCİRLİ ORGAZMLARLA DOLU GÜNLER, gizli köşelerde ve ıssız sınıflarda aceleyle öpüşmeler geçip gitti. Bir mutluluk ve tehlike bulanıklığı, terk edilmiş şehvet. İşin sırrı bunu düşünmemektir. Herhangi bir kısmını. Ne bir öğretmen ve yetişkin olarak geleceğim hakkında ne de ne yaptığım hakkında. Ve *kesinlikle* kiminle yaptığım hakkında değil.

Artık ceza almayan Jaime, okuldan sonra benimle vakit geçirmek için başka yaratıcı yollar buldu. Çoğunlukla, gelecek yılın takımıyla yaptığı futbol antrenmanlarından sonra beni evimde ziyaret ettiği bir rutine girdik.

İlişkimizin üçüncü haftasında, başka bir Cumartesi günü geldiğinde, başka planları olduğuna sevinmişim. Sonunda düşüncelerimi toparlamak ve her şeyi anlamlandırmaya çalışmak için yeterince sahte cesaret topladım. Saints, Sacramento Kings'e karşı bir gösteri maçı yapıyordu ve teknik olarak yerel takımımı destekleyebilir ve Jaime'nin maçını izleyebilirdim ama buna karşı çıkmaya karar verdim. Aramıza biraz mesafe koymak ve bunun sadece sıradan bir eğlence olduğunu kendime hatırlatmak benim için en iyisiydi. Onun da.

Ayrıca, bu akşam Todos Santos şehir merkezindeki bir İtalyan lokantasında ailemle buluşmak için kendi planlarımı yapmışım.

O öğleden sonra Target'a giderken oyunun yanından geçtim, sırf oyuna bir göz atabilmek için uzun yoldan gittim. Kendimi bunun Jaime ile ilgili olmadığına ikna etmeye çalıştım. All Saints Lisesi'nde futbol büyük bir olaydı. Ama nereden bakarsanız bakın, kırmızı ışıkta durup yolun karşısındaki sahaya baktığımda dört numarayı arıyordum. Jaime Followhill için. Karnımı her zaman hız trenine binmişim gibi şişiren o ateşli delik için. Kendini çok fazla erkek gibi hisseden çocuk için. Ve ne yazık ki, içimdeki boşluğu uyarılmasından ve sıcak etinden daha fazlasıyla dolduran adam için.

Onu saha kenarında durmuş, elleri belinde ağızlığını çiğnerken ve koçun ona söylediğı bir şeyi başıyla onaylarken buldum. O

Dalgın görünüyordu ve eğer cesaretim olsaydı, düşündüğünün ben olduğuma inanmak isterdim.

Vücudu, formasının içinden bile kesilmiş ve mükemmel görünüyordu.

Endişe vericiydi. Orada anlamalıydım. Sanki ona bir şekilde sahipmişim gibi kendi kendime gülümsedim. Sanki şu anda saha kenarından arkadaşlarına bağırarak hareketli, *mükemmel* görünen bu *mükemmel* yaratık benim büyüm altındaydı.

Arkamdan biri korna çalana kadar bakmaya devam ettim ve gaz pedalına çok sert basarak hızla uzaklaşmak zorunda kaldım. Tam o sırada Jaime sanki o da duymuş gibi başını bana doğru çevirdi.

Bu çok saçmaydı. Onu izlediğimi bilmesine imkân yoktu. Salon cehennem gibi kalabalıktı ve All Saints Lisesi'nin velileri ve öğrencileri yerel takımları hakkında çok konuşuyorlardı.

Ama bu boynumdan başlayıp yanaklarıma doğru yayılan kızarıklığı yatıştırmadı.

Hiçbir şey olmadı. Günün geri kalanında.

Ailemle akşam yemeği yedik ve bu sırada okulla olan sözleşmemin ne zaman yenileneceğini (*muhtemelen hiçbir zaman?*), ne zaman *bir* erkek bulabileceğimi (*aynen, ama hey, bir kadına on üç farklı şekilde nasıl oral seks yapılacağını bilen ateşli bir çocuk buldum*) ve yanaklarımin neden bu kadar kızardığını sordular (*ikinci sorunun cevabına bakın*).

Kötü değildi. Yemekler harikaydı. Şirket... insanlığın yüzleşmek zorunda kaldığı en büyük hayal kırıklığı gibi hissettirdi.

Celia ve Stewart Greene'in kızı olmak böyle bir şeydi. Balerin olma hayalim sona erdiği an, onların benimle duydukları gurur da sona erdi. Başka hiçbir şeyde iyi değildim ve sanırım bunu biliyorlardı.

Benim de hatırlamamı sağladılar.

Neden böyle olduğuma dair bir mazeret değildi. Motivasyonsuz ve alaycı, ama kesinlikle yardımcı olmadı.

Üçümüz arabalarımıza doğru yürüdük ve Todos Santos şehir merkezinde, yarı ünlü bir göle ve ürkütücü derecede agresif kuğulara ev sahipliği yapan Özgürlük Parkı'nın karşısındaki merkezi çeşmenin yanından geçtik. Gençler hafta sonları hep orada dolaşır, yüksek sesle boktan müzik çalarlardı. (Sanırım kuğuların saldırmaya meyilli olmasının bir nedeni de buydu.) Ama o gece öyle değildi. O gece, endişe verici derecede sessizdi.

Ailem ve ben köşeyi dönüp otoparka gitmek üzereydik ki Vicious'un gümüş renkli Mercedes-Benz McLaren'ının yanımızdan hızla geçtiğini gördüm. I

500 bin dolarlık aracı fark edemedi çünkü karşımızdaki lanet olası yan yolda gidiyordu.

Çocuk sanki babası bu kasabanın sahibiymiş gibi insanlara korna çalıyordu. Ne yazık ki, babası bu kasabanın sahibiydi. Vicious'un babası o kadar zengindi ki her yıl *Forbes* gibi listelere giriyordu.

Belki de bu yüzden oğlu her şeye ve herkese vurma hakkını kendinde görüyordu, diye düşündüm acı acı.

Yayalar ona yol verip geçmesine izin veriyor, davranışlarını başlarını eğerek kabul ediyorlardı. Herkes onun kim olduğunu ve daha da önemlisi kim olacağını biliyordu - güçlü, kanunsuz bir ahmak ve Todos Santos'taki ticari çıkarların büyük bir kısmının varisi.

Annemle babam ve ben durduk, ağızlarımız şaşkınlıktan Os'a dönüştü. Öğrencim çimlerin üzerine park edip arabasından inerken ve gölün yanında diz çökmüş bir sıra çocuğa doğru yürürken bakakaldık.

Beni yanlamasına makasla becer. Yaşlı sporcular yerdeki gençlerin üzerinde duruyor, hararetli bir şekilde bağırıyor ve birbirlerini itiyorlardı, büyük bir kavganın eşiğindeydiler.

Orada Jaime'yi gördüm. Gözlerim hemen, içgüdüsel olarak, zihnim daha neye baktığını algılayamadan ona kaydı. Çardağa yaslanmış, Dean

Cole ve futbol takımının eski kaptanı Trent Rexroth'la konuşuyorlardı. Kahretsin. Yine mi kırmıştı? Bugünkü maçta ne olmuştu? Jaime, Trent ve Dean kendi hallerindeydiler, kaşları çatık ve yüzlerinde düşünceli ifadeler vardı. Diz çökmüş, başları teslim olmuş ve kolları arkalarında olan bazı çocukları tanıdım. Hepsi

All Saints Lisesi'nde başarısız, hevesli veya genç futbolcular.

Dört Sıcak Delik bir şeylerin peşindeydi, biliyordum. Ve bu Defy gibi gönüllü bir oyun gibi görünmüyordu.

Ciddi görünüyordu.

Vicious beyaz tişörtünün kolunu açtı ve içinden yumuşak Camel paketini çıkardı, bir sigara yaktı ve çömelip dumanı dizlerinin üzerine çökmüş kararı bekleyen çocuklardan birinin yüzüne üfledi. Çocuk nefes nefese kaldı ve öksürürken boğuldu ama bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedi. IŞİD'in infaz hattına benziyordu ve bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Polis şefi, Vicious'un babası Baron Spencer Senior'un yalaka bir arkadaşıydı, bu yüzden polisleri aramak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Ama orada öylece durup olanları izleyemezdim. Öyle değil mi?

Değil mi?

Vicious, kolları arkasında, şüphelilerin sırası boyunca yavaşça yürüdü. "Dinleyin, pislikler. Trent'in dolabının altındaki zemini yağlayanların Kings olmadığını biliyorum. Biri onu iki kez hedef aldı. Lanet takımınızın kaptanı, sizi zavallı kaltaklar."

O kadar kızgındı ki konuşurken tükürüyordu. Viktorya döneminden kalma lamba direğinin aydınlattığı ağızından fırlayan tükürüğü izledim.

"Geçen sefer bunun rakip bir takımın onu oynatmaktan alıkoymak için yaptığı bir saldırı olduğunu düşünmüştüm. Rekabeti ortadan kaldırın." Vicious bir nefes daha çekti ve kırmızı üniversite ceketini ve ters çevrilmiş beyzbol şapkasıyla uçtaki et kafalılarından birinin yanına tükürdü. "Ama Trent mezun oluyor. Şimdi başka bir takımın onu saf dışı bırakması için bir neden yok."

Gençlerden bazıları çimenlere bakarak ağlıyor, bazıları da acı içinde inliyordu. Kanamaları yoktu, dayak yemiş gibi görünmüyorlardı. En azından fiziksel olarak. Ama Tanrım, bu çocuk Şeytan'ın kendisi kadar korkutucuydu.

"Bulacağım. Zemini yağlayan pisliği bulun!" diye bağırdı.

Arkasında ayakta duran sporcular kükreyerek yumruklarını havaya kaldırdılar. Jaime, Dean ve Trent hâlâ derin bir sohbete dalmışlardı. Neyse ki trolü beslemiyorlardı.

"O orospu çocuğunu cezalandıracağım," diye manyakça bağırdı Vicious, göğsünü yumruklayarak ve destek için etrafına bakınarak.

"İşte bu!" Sporcular ellerini kaldırarak gecenin karanlığına karıştı.

"Ve onunla işimiz bittiğinde, fahişe annesinin onu doğurduğuna pişman olacak!"

"Evet! Evet! Evet! Evet!"

Kollarımdan aşağı ürperdim. Baron Spencer'dan nefret ediyordum. Koç Rowland'a göre çok iyi bir futbolcu bile değildi ve takımı bu kadar önemseydiğinden şüpheliydim. Hayır. Bütün bu kâbus dolu geceyi o sadist ve vahşi bir pislik olduğu için planlamıştı.

Annem beyaz bluzumu çekiştirdi ve homurdandı: "Bu çocuklardan bazılarını tanıyorum. All Saints Lisesi'ne gidiyorlar. Onlar senin öğrencilerin, Melody. Bunun olmasına izin veremezsin."

"Dar kotlu, çığlık atan kişi Baron Spencer," diye fısıldadım. "Babası bu kasabanın sahibi."

"Fark etmez." Babam başını salladı ve elini omzuma koydu. Gerçekte olduğundan çok daha ağır hissediyordum ve nedenini biliyordum. "Bu

senin dürüstlüğünle ilgili,

Mel." Oh, lanet olsun.

Şu eski şey.

Müdahale etmem gerektiğini biliyordum. Ailemin önünde rezil olmak üzere olduğumu da biliyordum. Vicious benden pembe tütülü bir Chihuahua'dan korktuğundan biraz daha az korkuyordu. Yani, benim bu karmaşaya karışmam umurunda bile olmazdı.

Titrek bacaklarımla yolun karşısına geçtim. Vicious'un acımasız sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, attığım her adımda daha da yükseliyordu. Omurgam çatırdadı ama ilerledim.

"Sorumlu olan pisliği ortaya çıkarın ya da her biriniz kalıcı bir iz bırakarak evinize dönün." Sigarasını potansiyel kurbanlarına doğrulttu. Arkalarındaki birkaç balyoz onları saçlarından tutarak ayağa kaldırdı ve tutsaklar acı içinde ağladı.

Vicious, geçen yıl futbol takımına girmeye çalışan iri yarı bir adamın önünde durdu ve sigarasının yanan korunu adamın alnına doğru tuttu.

Onlar senin öğrencilerin, Melody. Bunun olmasına izin veremezsin.

Babam haklıydı.

"Baron!" Yaya geçidinden Özgürlük Parkı'na doğru hafifçe koşarak acele ettim. Çocuğa zarar vermeyecekti. Benim vardiyamda olmaz.

Vicious arkasını dönüp kendisini kimin aradığını kontrol etme nezaketini bile göstermedi. "Tüm şüphelileri sorgulama için otoparkın arkasındaki çardağa götürün." Sesi kısık ve alçaktı.

O çardak ıssızdı, geceleri kimsenin ayak basmadığı ıssız, korkutucu bir yerdi. Piçin bir dokunuşu vardı. Orada sürpriz yok.

"Baron Spencer!" Sesimi yükselttim, artık ondan sadece birkaç metre uzaktaydım. Bazı öğrenciler önümden çekildi ama ben cehennemden gelen gence doğru koşarken çoğunluk sadece kıs kıs güldü. Benden korktuklarından daha çok ondan korkuyorlardı. Onları suçlayamazdım. "Bunu hemen durdurun! Bırakın bu çocukları!"

Ona ulaştığımda nihayet arkasını döndü, yüzü can sıkıntısı ve acıma ile boyanmıştı.

Ben geri adım atmayınca ifadesi karardı. Vicious, Jaime, Trent ve Dean kadar güzel olmayabilirdi ama bir şekilde en akılda kalıcı yüze sahipti. Bok listesinde olmak istemeyeceğiniz bir adama benziyordu. Sertçe yutkundum, ondan korktuğum için kendimden nefret ediyordum.

"Özür dilerim, bana kim olduğunu hatırlatır mısın?"

Tabii ki kim olduğumu biliyordu. Ona her gün Lit'i öğrettim, bu da etrafımızdaki herkesin bira şişelerini ve Solo bardaklarını bana doğrultarak gülmesine neden oldu. Lanet tutsakları bile kıkırdadı.

Bunu sizin için yapıyorum, göt herifler.

Sıcaklık boynuma yayıldı ve elim, öfke her üzerime çöktüğünde olduğu gibi çapa kolyemin etrafında sıkıştı. Jaime'ye bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü yüzünde ne yazdığını görmekten korkuyordum. Diğerleri gibi o da bana gülüyor muydu?

"Hemen yap yoksa polisi ararım," derken sesim zar zor titriyordu.

Vicious bir adım öne çıktı, yüzü bana o kadar yakındı ki gözbebeklerindeki çılgın dansı görebiliyordum. Uçurum gibi siyah gözleri beni karanlık tarafa çekmekle tehdit ediyordu. Topuklarımı çimlere daha da gömdüm ve ellerimi yumruk yaptım. Vücudum adrenalinle uğulduyordu. Bu gerçekleşiyordu. Ona karşı koyuyordum.

"Sana meydan okuyorum, tatlım. Hadi, test et beni. Aslında bunu yapmanı çok isterim. Bu seni işinden attırır ve ben de her gün o suratsız suratını görmek zorunda kalmam."

İşte bu kadar. O kadar kızmıştım ki, kendini beğenmiş suratını yumruklamaktan çekinmedim. Geri çekildim ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Beni kovsalar ne olacaktı ki? Zaten sözleşmemi yenilemeyeceklerdi.

Parmaklarım 911'i aramadan önce sıcak, tanıdık bir el beni durdurdu. "Özür dile," diye emretti Jaime'nin sesi.

Ama emir bana yönelik değildi.

Vicious başını arkaya eğdi ve homurdandı, düz dişleri tamamen ortaya çıkmıştı. "Yine mi tank, Followhill? Tanrım. Daha gece yarısı bile olmadı."

"Yapsan iyi edersin," diye şarkı söyledi Jaime, lafı duymazdan gelerek en iyi arkadaşının yüzüne doğru adım attı. Artık burun buruna olan bakışlarından meydan okuma damlıyordu. "Tabii HotHoles'tan çıkmak istemiyorsan."

Şaşırmıştım, en hafif tabiriyle. Bu adam bir aydan kısa bir süre içinde benim için iki kurşun yemişti. Vicious ve Jaime göz göze gelmişlerdi. Vicious şeytani kaşlarının altından parlıyor, Jaime'ye bırakması için yalvarıyordu -yüzündeki her kas öfkeyle titriyordu- ama Jaime geri adım atmıyordu. Sonunda, en azından bir dakika sonra, geldi. Tatlı ve orgazma layık.

"Benim hatam, Greene." Omzu Jaime'ninkine değerken Vicious'un sözleri keskin ve samimiyetsizdi. Bunları söylerken fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Her ne kadar kayıtsız davranışı okuldaki herkesin kafasına korku tozu serpmiş olsa da, o hâlâ bir ölümlüydü. En iyi arkadaşının kaybını hissedebilecek kapasitedeydi. Ve Vicious gerçeği biliyordu. İnsanlar onu sevmiyordu, gerçekten sevmiyorlardı. Jaime, Dean ve Trent'i seviyorlardı. Birlikte takıldığı yakışıklı, komik, sağlıklı sporcuları.

Onlara ihtiyacı vardı.

Ama içimden bir ses onların da ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

"Özrün kabul edildi. Şimdi, bu işi derhal bitirin." Bluzumu düzelttim, tek kaşımı kaldırdım ve başımı onun esirlerine doğru eğdim.

"Hayır," dedi Jaime kararlı bir şekilde, bana doğru dönerek.

Bir saniieliğine de olsa yüzünde boğulmama izin verdim. Bir öğretmen ve bir öğrenci gibi davranmaya, rollerimizi oynamaya geri dönmüştük ama şimdi muhtemelen eğitmenine asla söylememesi gereken kelimeleri bastırmak için içe doğru yuvarladığı o dudakları tanıyordum. Tatlarını ve ince, yıpranmış battaniyemin altında neler yapabileceklerini biliyordum.

"Üzgünüm Bayan Greene, ama bu sefer oturmak zorundasınız. Bu bir takım meselesi. Size söz veriyorum, bu size bulaşmayacak. Birisi Trent'e kazık attı." Başını salladı, dudakları sıkıntıyla kıvrıldı. "Cevaplara ihtiyacımız var."

"Bay Followhill-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Sen kaybettin." Son cümle yumuşak çıkmıştı ve ardından gelen cümle daha da yumuşaktı. "Bir dahaki sefere seni yolun karşısından beni takip ederken yakalarsam," diye fısıldadı kulağıma, şüpheli görünecek kadar yakın ama sonrasında insanların bunun hakkında konuşacağı kadar değil, "gelip selam versen iyi edersin. Daha da iyisi, beni gözlerinle soymak yerine dudaklarınla ne kadar özlediğini göstersen iyi edersin."

Vicious ve tehlikeli numaraları konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordum. HotHoles her zaman kendi başının çaresine bakardı. Trent yine yaralanmıştı ve birinin bunu ödemesi gerekiyordu. All Saints öğrencileri üzerinde çok az gücüm vardı ama Müdür Followhill'in kendisi de dahil olmak üzere başka herhangi birinin onları misilleme yapmaktan alıkoyabileceğinden şüpheliydim.

Yavaşça, onunla göz temasını kesmeden geri çekildim, sonunda arkamı döndüm ve hala yolun diğer tarafında bekleyen aileme doğru yürüdüm.

"Eee?" Annem bana dirsek attı, gözleri dünyadaki hemen her konuda sahip olduğu aynı sağlıklı merakla parlıyordu.

"Ben hallettim." Çantamda bir şey arıyormuş gibi yaparak bakışlarından kaçındım. Belki de aradığım şey saygınlığımdı. Her iki durumda da Vicious kazanmıştı.

Jaime de ona yardım etti.

Ama benim zararıma değil. Ve bu da bir şeydi.

Bu çok fazlaydı.

OceanofPDF.com

Chapter Seven

HAFTA SONUNU, Dört Ateşli Delik'in Liberty Park'ta sorguladığı zavallı piçlere ne olduğunu ve Jaime ve Vicious ile yüzleşmemin seks arkadaşımın aramdaki anlaşmayı değiştirip değiştirmeyeceğini MERAK EDEREK GEÇİRDİM. Ona mesaj atıp tüm bunları sormak için parmaklarım karıncalandı ama bunun riskli olduğunu biliyordum.

Ona kızgın mıydım? Bu olay bana çok farklı olduğumuzu hatırlatan bir uyandırma çağrısı mıydı? Hâlâ bir genç olduğunu ve bir erkek olma yolunda geçici adımlar attığını mı? Bunlar tam da uğraşmak istemediğim türden sorulardı. Hayır. Günlerimi bekliyordum, mesafenin ve zamanın aramızdaki şehvet sisini temizleyeceği, mantık ve rasyonaliteye yer açacağı umuduyla hafta sonuna tutunuyordum.

Pazartesi tüm kariyerimin en iyi günüydü. Her şey sorunsuz ilerledi ve Jaime ve arkadaşlarıyla son sınıfa geldiğimde hepsi uslu duruyordu.

Herkes... Jaime dışında.

Her zamanki gibi telefonuyla uğraşıyordu. Bana bakmadığı için görmezden geldim. Onun yakıcı bakışları altında meme uçlarımın buruştuğunu hissetmeden bu dersi vermek istiyordum.

Masamın üzerindeki telefonum yanıp söndü. Kontrol etme isteğime karşı koydum ve ayağa kalkmış, yazdığı bir şiiri okuyan Millie'ye odaklandım. Çok iyiydi. Yaratıcı bir ruh, vücudundaki her hücreden akan sanatsal bir parıltı. Yazmak istiyor muydu? Belki resim yapmak? Ders kitapları ve elleri her zaman karalamalarla süslüydü, burnu her zaman bir kitaba gömülüydü. Doğru rehberlik ve terbiye ile harika şeyler yapabiliirdi.

Ondan bunları çıkaracak kişinin ben olmadığımı şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Motivasyon, şefkat ve otoriteden, yani harika bir öğretmeni oluşturan üç nitelikten yoksundum.

Ona bakarken, Vicious'un bile konuşurken sessiz olduğunu fark ettim. Bir kızın taklit edemeyeceği türden tuhaf bir çekiciliği vardı. Herkesin gözü onun üzerindeydi, bu da bana telefonuma gizlice bakma fırsatı verdi. *Pretty Woman*'daki Julia Roberts'ın sözleriyle: Büyük hata. Büyük. Büyük.

Jaime:

Bu hafta sonu seni özledim. Nankör kıcının seni Vicious'un gazabından kurtardığım için bana teşekkür mesajı atacağını sanıyordum. Ne yazık ki yanılmışım.

Vay canına. Biri bu mesajı görürse başımıza ne kadar bela açabileceğini biliyor muydu? Öğrenciler ve öğretmenler birbirlerinin numaralarını sadece profesyonel amaçlar için kullanırdı. Onu görmezden geldim ve sıkıca gülümseyerek Millie'ye başımı sallamaya devam ettim. *Ping*, başka bir mesaj geldi.

Jaime:

Millie'yi dinliyormuş gibi yapman çok şirin, oysa ben senin saatin 3'ü vurmasını beklediğini biliyorum, böylece seni masanın üzerine yatırıp camları zangırdatabileceğim kadar sert sikebilirim.

Tabii ki bu mesajı gerçek bir cevapla süslemedim. Yine de "your" kelimesini "you're" ile düzeltmek için can atıyordum. İçimdeki edebiyat öğretmeni insanların bir şeyleri yanlış yazmasından nefret ederdi. Görünüşe göre, seks yaparken bile.

Yanaklarım karardı ve çapa kolyemle oynayarak onu alt dudağıma sürttüm. Boğazımı temizleyerek öksürdüm ve "Daha yüksek sesle Millie" dedim.

O da benim gibi endişeli bir şekilde etrafına bakındı ve bir sonraki satırla birlikte isteksizce sesini yükseltti. Aslında şiiri oldukça etkileyiciydi. Yaşam ve ölüm ve kiraz çiçeği ağacının her ikisini de sembolize etmesi hakkındaydı. Herkes sessiz ve tetikteydi. Dean Cole dirseklerini masasına dayamış, öne doğru eğilmiş, onun sözlerini oksijen gibi içiyordu. Peki ya Vicious? Ona kendisininmiş gibi bakıyordu.

Ama bunun bir anlamı yoktu. Kulaklarımın ayarlı olduğu tek şey, içten içe duymayı umduğum şeydi; bir mesaj daha gelirken telefonumun masaya çarpıp titremesinin sesi.

Jaime:

Meme uçların o kadar sıkı ki onlarla elmas kesebilirim bebeğim. Herkesin sana ne yaptığımı görmesi beni tahrik ediyor. Yarım saat içinde, elimi kalem eteğinin içine sokacağım ve parmaklarımı o amına sokacağım. Bayan G'nin G noktasına girip, sen orgazmdan bayılana kadar tekrar tekrar vuracağım.

Masanın etrafında döndüm ve ilişkimizin başlangıcından bu yana her gün yaşadığım kızarıklığı görmemelerini umarak sınıfa bakacak şekilde arkama yaslandım. Tanrım! *İlişki mi?* Bu biraz fazla oldu. Bu bir ilişki değildi. Öğrencimi ve geleceğimi aynı anda beceriyordum. Yine de duramadım. Öğrencilerle dolu sınıfı taradım ve onun yüzü, mülayim gençler denizinde göze çarpan tek yüzdü. Şehvetin sisinde kaybolmuş diğer yüzleri zar zor fark ettim.

Bir titreşim daha. Bu kez birkaç saniye bekledikten sonra ona doğru baktım ve onu telefonuna bakıp sırtırken buldum. Pislik herif.

Jaime:

Sonra elimi çıkaracağım, parmaklarımı tek tek yalamana izin vereceğim, onları sertçe emeceksin ve seni almam için yalvaracaksın. Ama yapmayacağım. Önce benim üzerime inmen gerekecek ve nefes alamayana kadar seni sikimde boğacağım. Buna ne dersin, Mel?

Terliyordum. Kısa nefesler alıyordum. Millie şiirini okumayı bitirmişti. Hâlâ ayakta duruyor, geri bildirimimi bekliyordu. Bütün gözler benim üzerimdeydi. Şehvetin neden olduğu bulanıklığımda çözebildiğim kadarıyla harika bir iş çıkarmıştı ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Jaime ve aleti hakkında bir şeyler geveleyeceğimden gerçekten korkuyordum. Gerçekten de güzel ulusumuz tarafından kutlanmayacak kadar güzeldi.

"Millie," diye başladım, sesimin çatallandığını fark edince boğazımı temizledim. Jaime'nin odanın arkasından usulca kıkırdadığını duydum. Sınıf dağıldığında onu öldürecektim. Büyük, mavi Bambi gözleri ben konuşurken her hareketimi takip etti. "Bence harikaydı. Şiirin kalp atışları gibi bir ritme sahipti. Büyüleyiciydi." Gülümsemem neredeyse özür diler gibiydi.

Söylenecek doğru şey bu değildi. Bunu tartışmaya açmam gerekiyordu ama külotum bu kadar ıslakken tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordum. Lanet olası Jaime ve mesajları.

Omurgamı dikleştirerek ellerimi bir kez ııptım. "Bayan LeBlanc'ın şiiri hakkındaki dűřüncelerinizi duyalım. Kimse yok mu?"

Bzzz. Bir titreşim daha patladı. Bir avuç insan elini kaldırdı ve ben susmayacağını bildiğim Shelly'yi seçtim ve böylece bana gelen mesajı okumam için zaman tanıdı.

Jaime:

Kaybolmuş. Kafası karışmış. O kadar benim ki. Birine sahip olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Sözleri beni çok etkiledi.

Gerçekten onun muydum? Öyle hissettirmiyordu. Gerçekmiř gibi. Belki onun için öyleydi. Ama benim için? Ona gerçekten sahip olmanın sonuçlarından o kadar korkuyordum ki bunu bir seçenek olarak bile dűřünemiyordum.

Kayıp. Kafam karıştı. Tüm bunları hissettim. Sadece o anda değil, genel olarak. Bundan sonra nereye gidecektim? Berbat bir öğretmendim ve öğrencilerim daha iyisini hak ediyordu. Dahası, daha tutkulu birine yer açmam gerektiği gerçeğini kabul edecek kadar önemsiyordum onları. Daha şefkatli. Dünyanın Milly'lerini alıp onları birer sanatçıya dönűřtürecekt ve onları burada, gri bir sınıfta, zar zor anlayabildikleri şiirler okuyarak tutmayacak birine.

Shelly konuşmak için bir şeyler geveledikten ve başka bir öğrenci Millie'ye birkaç soru sorduktan sonra, uzun bacaklarını masanın üzerinde çaprazlamış, çizmeleri neredeyse birinin sırtına değecek olan Vicious elini kaldırdı. Nefesim kesildi. Millie'nin güvenini sarsmasını istemiyordum. Aslında onunla şehrin öbür ucunda tanıdığım bir yaratıcı yazarlık kursuna kaydolması hakkında konuşmak istiyordum. Emilia'da kendimden bir şeyler gördüğüme inanmak hoşuma gidiyordu. Narin, sanatsal ve parçası olmadığı ayrıcalıklı çevreden etkilenmeyen biriydi. Onu Vicious'tan korumak için içimde garip bir dürtü vardı ama kimse elini kaldırmıyordu.

Konuşması için zayıf bir izin verirken asık suratlı kabadayıyı boğmak istedim. "Evet, Baron?"

Vicious, ikonik seri katil kıyafetinin bir parçası olan paslı metal yüzüklerinden biriyle oynarken kapüşonlu gözleri Millie'nin üzerindeydi. Diřlerini göstererek onun da diğerleri gibi sandalyesine bűzölmesini bekledi ama Millie hâlâ ayaktaydı ve yumruğunu savurmak üzere olduğu bir kum torbasıymış gibi ona bakıyordu.

Bu kızdan hoşlanıyorum.

"Bence fevkalade berbattı," dedi, belden aşağısını çekiştirerek.

dudak.

Tek kaşını kaldırdı, güzel, yuvarlak yüzünde bir gülümseme vardı. "Bu kadar yeter Baron," diye başladım ama Millie elini kaldırdı. "Lütfen, Bayan Greene. Bırakın bitirsin. Bu kadar 'olağanüstü korkunç' olan neydi?"

"Şiirim hakkında?" diye sordu ve sesi gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Ürperdim. Bunu kendine neden yapıyordu?

Vicious sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve yüzüklerini inceledi. "Çok laf kalabalığı. Çok fazla benzetme var. Bazıları bayattı. Daha önce binlerce kez duyduklarımız. Yeteneklisin, hakkını vermeliyim. Yine de." Omuz silkti. "Yazıların özensiz. Resim yapmaya devam et."

"Peki sen yazmaktan ne anlarsın?" Tersledim. Sorma sırası bendeydi. Ders sırasında sinirlenmek bana göre değildi ama Vicious tam anlamıyla hırçınlaşıyordu. Cumartesi gecesi parkta kazanmış olması da yardımcı olmamıştı.

Sanırım Jaime bana mesaj atmaya devam etmemesi gerektiğini biliyordu, çünkü telefonunu kot pantolonunun cebine soktu ve kaşlarını çatarak Vicious'a baktı, yüz ifadesi "*Kapa çeneni, dostum*" diye bağıırıyordu.

"Aslında epey bir şey biliyorum," diye cıvıladı Vicious, yüzü aydınlanmıştı. Genelde sesi kalp monitöründeki düz bir çizgi gibiydi, umursamaz ve düz. "Yalakalık hiçbir zaman bir yazarın ya da şairin büyümesine ve gelişmesine yardımcı olmamıştır. Yapıcı eleştiri sağlar. Belki de yanlış meslektesin, Greene."

Sikerim böyle işi. Onu yetmiş yaşına kadar cezaya çarptıracaktım. Jaime'nin beni okuldan sonra başka bir seks festivaline davet etmiş olması ve tek düşünebildiğim şeyin onun kızgın, şişmiş siki olması umurumda bile değildi. Vicious'un benimle ve daha da önemlisi Millie'yle bu şekilde konuşmasını istemiyordum. O kız bunu hak etmiyordu.

"Eşyalarını topla, Baron. Dersten sonra benimle Müdür Followhill'i görmeye geliyorsun. Umarım önümüzdeki ay için bir planın yoktur, çünkü bu ayı vasat eğitimcinle geçireceksin. Gözaltında. Orada bana iyi şiir ve kötü hayat seçimleri hakkında her şeyi açıklayabilirsin. Öğretmenine cevap vermek gibi." Şekerli bir gülümseme bıraktım ve isim listesinin olduğu defterimi açıp sınıfla bir şiir paylaşması gereken bir sonraki zavallıyı aradım.

Trent, Vicious'un diğerk tarafındaki yerinden inledi. "İyi gidiyorsun, amcık. Saçmalamak zorundaydın, değil mi? Halletmemiz gereken takım işlerimiz var. Unuttun mu?"

"Dil, Rexroth. Yoksa sırada sen varsın."

Cesur davrandım. Arkamda biri vardı. Jaime'ydi. Bu arada, patlamaya hazır görünüyordu, Vicious'a bir sepet dolusu yavru kediyi katletmiş gibi bakıyordu. Gözlerinde ateş vardı ve üzerine düştüğü her şeyi yakıp kavuruyordu. Zil çaldı, sınıf kahkaha ve gürültüyle doldu ve insanlar eşyalarını sırt çantalarına tıktırdı.

"Bay Linden, bir dahaki sefere şiirinizi okuyacaksınız. Sınıf, Michaela Steinberg'in *The Rules of Poetry* kitabını okumanızı ve bir sonraki ders için ezbere bilmenizi istiyorum. Bir sınav olacak," diye bağırdım gençlerin konuşmalarından oluşan kaosun içinde.

Öğrenciler koridora akın etti ama Jaime sandalyesinden kalkmadı. Sıkılı çenesi odada birinin öldürölmek üzere olduğunu gösteriyordu. Bizden başka orada kalan tek kişi Vicious'tı ve acele etmedi, çantasını kasten yavaşça doldurdu, o kadar büyük bir sırtışla ona striptizciler ve uluslararası silah tüccarlarının yaşadığı bir adada egzotik bir tatile eşlik etmek üzere olduğumu düşünürdünüz.

Vicious'ı Müdür Followhill'in ofisine bıraktım ve sınıfa geri döndüm. Sanırım Vicious'a saçmalıklarını anlatmamdan hem etkilenmiş hem de dehşete düşmüştü. Onunla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Ben üzerime düşeni yapmışım.

Sınıfıma geri döndüğüm anda içimi çektim. "Geçen gece o çocuklara ne yaptın?"

Jaime sandalyesinde geriye doğru yayıldı. Lacivert Dickies pantolon, yüksek topuklu spor ayakkabılar ve kaburgalarına yaptırdığı aptalca bir sözden oluşan bayat dövmesini gösteren mor bir kas tişörtü giymişti. Hiç okuma zahmetine girmemişim ama *Sünger Bob Kare Pantolon*'dan bir şey olsaydı şaşırmazdım.

Kimin umurunda? O benim kişisel kalorisiz tatlımdı. En azından ben onu zihnimde buna indirgemeye çalışıyordum.

Çoğu zaman işe yaradı.

Ama birlikte zaman geçirdikçe, bu yalanı kendime daha çok yedirme ihtiyacı duydum.

"Buraya gel." İşaret parmağını bana doğru uzattı.

"Affedersiniz? Ben öğretmenim," diye takıldım, onu yalnız bıraktığım için mutluydum.

"Ben de arada sırada sana haddini bildirmesi gereken sinirli bir adamım.

Al bakalım." Masaüstünü sıvazladı ve sandalyeye geri oturdu.

Kapalı kapıya ve tekrar ona baktım.

"Vicious geri gelebilir," diye karşı çıktım.

"Vicious, Okul Aile Birliği Başkanı kıcımlı yalarken Bay Pattinson'la sikiştiğimi görse bile çenesini kapalı tutacaktır. Millie olmadığı sürece herkesle her şeyi yapabilirim. Neredeyse kan kardeşiyiz."

Millie, ha? Belki de o piçin atan bir kalbi vardı.

Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim ve masasının kenarına oturdum. Beni belimden kavradı ve kasıklarına doğru çekti, böylece bacaklarım beline dolanarak ona sarıldım.

"Onlara ne yaptın?" Tekrar fısıldadım, kollarım boynunu çevrelerken ellerim altın rengi saçlarına gömüldü. Her şeye rağmen o çocukları önemsiyordum.

"Bebeğim..." Parmak eklemlerini dudaklarıma değdirdi, gözleri sadece onlara odaklanmıştı.

"Eee?" Gözlerimi kasten açarak onu sorguladım.

Yüz ifademi sevimli bulmuş gibi güldü. "Henüz bir şey yok. Ama bir isim bulduk. Toby Rowland."

"Ve?" Rowland üçüncü sınıftaydı, ders verdiğim bir başka hödüktü. Aynı zamanda Koç Rowland'ın oğluydu.

Jaime omuz silkti. "Adam antrenmanlarda hep babasının arkasına saklanıyor. Onu yakalamak zor olacak ama ikisi de Trent'e yaptıklarından kurtulamayacak. Piçler onun çıkış biletini öldürdü."

All Saints'in göze çarpan futbol yıldızı Trent Rexroth, bu sonbaharda büyük bir maçtan önce soyunma odasında kayarak ayak bileğini kırmış ve kolej ve profesyonel futbol zaferine giden yolu sona erdirmişti.

Onu misillemeden vazgeçmeye ikna etmek niyetiyle ağzımı açtım, ama beni kıcımdan yakaladı ve ağrıyan ereksiyonunun içine çekti, bluzumun kumaşından göğüslerimden birini sertçe emdi ve alaycı bir ısırıkla bitirdi.

"Kahretsin..." Mırıldandım.

"Hafta sonun nasıldı?" Dudaklarını boynuma yerleştirdi ve göğüs dekolteme doğru yaladı. Vücudunun içinde titredim. "Beni özledin mi?"

"İyi idi." Ellerim açgözlülükle onun geniş göğsünde gezindi. "Ve hayır," diye yalan söyledim. "Bunun sadece zararsız bir eğlence olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Öyle." Başını arkaya eğdi ve bana ciddiyetle baktı. "Ve seninle olmak çok eğlenceli."

"Eminim liseli kızlarla birlikte olmak da aynı derecede eğlencelidir." Bunu söylediğimde ağzım kurudu.

Aptalca ve güvensizdi ama haftalardır düşündüğüm şeyi sonunda söylemek iyi hissettirdi. Jaime nereye giderse kızlar da onu takip ediyordu. Bronz tenli, parlak saçlı, geniş gülümsemeli ve kilometrelerce uzunlukta bacakları olan ponpon kızlar. Koridorlarda onun uzun adımlarına ayak uyduruyor, okuldan sonra cipine yaslanıyor ve söylediği her şeye gülüyorlardı... şaka yapmadığı zamanlarda bile.

Jaime sırtıttı, sağ eli uyluğumun iç kısmında gezindi, yukarı doğru ilerledi ve kalem eteğimin altında kayboldu. "Aynı fikirde değilim. Liseli kızlar çok bakımlıdır. Drama doludurlar. Saatlerce saç düzleştiricileri ve partiler hakkında konuşurlar. Seksi olanları Jennifer Love Hewitt filmlerine gitmeye zorlar. Hayır. Liseli kızların eğlenceli hiçbir yanı yoktur. Öte yandan sen..."

Parmakları sıırıslıklam iç çamaşırlarımı buldu ve her zamanki gibi başını eğip sırtıtarak benden hoşlandığını belli etti. Vücudum sadece Jaime'nin sözlerini bildiği bir melodiyi söylüyordu ve kalbim o kadar hızlı ve yüksek sesle çarpıyordu ki nabzımı ayak parmaklarımda hissediyordum. Bunu yapmak neredeyse yakalanmak için yalvarmak gibiydi.

Bir parçam görülmek için yanıp tutuşuyordu.

"Karşılıklı konuşuyorsun," dedi. "Soğuk ve inatçısın. Üzgün ve alaycısın. Senin tuhaflığını seviyorum. Bütün paket." Parmağıyla yüzümün etrafında hayali bir daire çizdi ve bana doğru eğildi. "Ama en önemlisi..." diye nefes aldı ve dudaklarımin kenarına nazik bir öpücük kondurdu. "Kovalamacayı seviyorum. Beni futbol sahası dışında bir yerde terletiyorsun. Anlaşılan... aradığım egzersiz buymuş."

Tam bunu söylediği sırada kapı açıldı ve Vicious içeri girdi. Şansıma, bir elinde tuttuğu kâğıt parçasına ve diğer elinde tuttuğu yırtılmış açık zarfa bakıyordu. "Böyle şeyler söylediğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

Bu bana Jaime'nin ereksiyonundan kurtulmak ve eteğimi yeniden düzenlemek için bir dakika kazandırdı, geriye yaslandım ve masasının üzerindeki kitaplardan birini karıştırıyormuş gibi yaptım. "İşte aradığın paragraf." Boğazımı temizledim ve doğruldum.

Vicious sonunda başını kaldırdı ama bana bakmıyordu. "Trent az önce bana mesaj attı. Koç bir takım toplantısı düzenlemiş. Toby gelecek yıl için kaptan olarak seçilmiş."

"Her neyse." Jaime'nin çenesi titredi. Odadaki atmosfer değişmişti. Hiçbir şey konuşulmuyordu ama gözümün önünde planlar yapılıyordu.

Gözler.

Toby Rowland'ın başı o kadar büyük beladaydı ki, onu yalnız yakaladıklarında ona ne yapacaklarını düşünmek beni fiziksel olarak incitiyordu.

"Kulağa nasıl geliyorsa," diye yineledi Vicious, sesi düzdü. "Cezanız için çok teşekkürler Bayan G. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Sadist bir gülümsemeyle başını salladı. *Bir tehdit.*

"Kötü niyetli," diye gıcırdadı Jaime. *Bir uyarı.*

Vicious sandalyesine doğru yürüdü ve elini sallayarak yere çöktü. "Onun için yumuşak bir nokta olduğu için şanslı. Aksi takdirde onu Özgürlük Parkı'nda küle çevirirdim."

Masama geri dönerken *zor bir nokta, bebeğim,* diye düşündüm. *Ve hiçbir fikrin yok.*

OceanofPDF.com

Chapter Eight

O GÜN HER ŞEY DEĞİŞTİ, ÇÜNKÜ o gün Jaime ve ben mesajlaşmaya başladık. Bir şeyler planlamak çok daha kolay oldu. Kısmen dolu dairemde daha ateşli randevular. Daha çok çılgın pozisyonlarda sevişmeler. Okulda daha fazla öpücük çalmak, yakalanmanın heyecanını yaşamak.

Haftanın sonunda Jaime bana soyunma odalarındaki aynanın önünde silahlarını esnetirken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Neredeyse mesajı açmayacaktım, başka birinin aleti gibi korkunç bir şey göreceğimden korkuyordum ama sonra bahsettiğimin Jaime olduğunu hatırladım. Onun yaşında ve onun statüsünde biri için garip bir şekilde sorumluluk sahibiydi. Dördü arasında en sessiz olan oydu. Çalışan ahlaki pusulası olan oydu. Eğer Vicious şeytani olan, Dean taşçı olan ve Trent de eşini arayan kayıp, güzel ruh ise, Jaime onları birbirine yapıştıran çimentoydu. Her zaman güvenebileceğiniz bir adamdı. Ve ben de ona güvenmeye başlamıştım.

Jaime:

Bilimsel olarak kanıtlandı. Şehirdeki en iyi aygıra biniyorsun. Bu silahlar öldürebilir.

Ben:

Jaime, sen 18 yaşında bir çocuksun. Perspektif, lütfen.

Jaime:

Bunu, sikimi elinde tutarak uyuyan biri söylüyor. Bu akşam pizza?

Ben:

Bu bir kere oldu. Kazara.

Ben:

Ve evet. Ama soğan yok.

Kitaplarla dolu bir kutuya yaslandım ve kıkırdadım, cep telefonuma aptal gibi sarıldım. *Tam bir felaket*, diye düşündüm kendi kendime. *Ne yapıyorsun lan sen? Şimdi de onunla mı çıkıyorsun?*

Jaime:

Soğan yok mu? Prezervatif yok o zaman. Ben temizim. Hap kullanıyorsun.

Ben:

SEN. SEN-apostrophe-RE.

Ben:

Ve anlaşma.

Jaime:

Sizinle iş yapmak güzeldi. x

Yüce Tanrım, bunu durdurmam gerekiyordu. Canım yanmadan önce bunu durdurmalıydım. Şimdiden, onu sınıfta ilk kez gördüğümde kalbimin sıkışması biraz fazla sert hissettiriyordu. Onunla yatmanın verdiği haz, bir tutam acıyla çillenmişti. Yine de beni dolduruyordu. Beni neşe, kahkaha ve muhteşem seksle dolduruyordu. Ama şimdi benden de emiyordu.

Duygular, düşünceler, mantık.

O akşam Jaime daireme geldi ve beni kanepeye yatırıp yüzümü öpücöklere boğdu. Güldüm, yumruklarımı onun yontulmuş karın kaslarına attım. İkimiz de nefes almak için durup içeri girdiğinden beri ilk kez birbirimizin yüzünü incelemeden önce yarı öpüşerek, yarı kavga ederek ve gülerek etrafta yuvarlandık. Üstümdeydi, gözleri yüzümde geziniyor, ikimizin de yüksek sesle sormaya korktuğumuz sorulara cevap arıyordu.

"Doğum kontrol hapı kullandığımı nereden biliyorsun?" Sessizlik o kadar yüksek sesle çınladı ki, onu bozma dürtüsü hissettim.

"Banyo tezgahında gördüm. Duh."

"O zaman soyunalım ve biraz edepsiz şeyler yapalım. Bugünün Cuma olduğunu biliyorum ve muhtemelen daha sonra arkadaşlarınla takılmak istiyorsun." Gömleğimin eteklerini tuttum ve soyunmaya başladım.

Beni durdurdu, avucunu elimin üzerine koydu. "Sakin ol küçük hanım. Acele etme. Pizzayı beklerken birlikte doksanların boktan bir filmini izleyelim. Bu gece burada uyuyacağım."

Kaşlarımı çattım. Vicious her hafta sonu çılgın partiler düzenlerdi ve HotHoles her zaman tam katılım gösterirdi. Bu zorunlu bir şeydi. Bunu biliyordum çünkü All Saints'te böyle şeylere davet edilmek havalı çocuklardan biri olduğunuz anlamına geliyordu. Ayrıca bu gece bir parti olduğunu da biliyordum çünkü dün koridorlar hangi erkeklerin Defy'da bir dövüşe davet edileceği ve hangi kızların HotHoles'un takıldığı Vicious'un özel medya odasına gireceği hakkında sessiz konuşmalarla doluydu.

"Vicious'un partisi ne olacak?" diye sordum. Son birkaç haftadır, Jaime'nin gözlerden uzak bir odada, genç ve istekli kadınlarla birlikte oturup kendini ona sunması fikri bile aklımı kaçırmama neden oluyordu. O partilerden nefret ediyordum ve Vicious'tan onları düzenlediği için daha da çok nefret ediyordum.

"Bu gece bacaklarının arasında daha da büyük bir parti planlıyorum." Kaşlarını bana doğru oynattı.

Gözlerimi devirdim ama gülümsemekten de kendimi alamadım. "Sanırım senden hoşlanıyorum," diye mırıldandım ve yüzümü kaslı gövdesine bastırarak sarıldım. Kulağımın altında kalp atışlarını hissettim.

"Sanırım ben de senden hoşlanıyorum."

Kalbim neredeyse patlayacaktı ve kendimi kolyemdeki çapayı sıkıca tutarken buldum, bu sefer onun beni yarattığımız cehennemin derinliklerine düşmekten kurtaramayacağını biliyordum.

Aslında, tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Sihir.

Psikolojik olarak kanıtlanmıştır. İnsanlar kendilerini yaptıkları şeylerden korumak için kendilerine yalan söylerler. Düşündüklerinden ve hissettiklerinden. Jaime Followhill söz konusu olduğunda inkar ediyordum. Kafamda her şeyi küçümsedim. Eğlenceden başka bir şeye indirgemedim. Ama gerçek şu ki, bir erkek hiç bu kadar ilgimi çekmemişti.

Meydan oku.

En çok merak ettiğim şey buydu. Neden kavga ediyordu? Gevşemek için şiddete ihtiyaç duyan bir tipe benzemiyordu. Hırçın, tabii. Ama Jaime? Hayır. Rahat bir adama benziyordu.

Film ve pizzadan sonra (soğan yok. Hatırladı) ona sordum.

Onu önceden hazırlamıştım. Jaime'nin arkadaşlarıyla ilgili konularda o kadar kolay açılmayacağını biliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu -tamamını- ağzımın içine aldım, şaftının çoğunu kapladım, geri kalanını yumruğumla yaptım. İnledi ve saçlarımı avucunun içine alarak başımı ileri geri çekti.

"Ağzına boşalacağım," diye ilan etti. Ayağa kalktı, bir ayağını tembelce buzdolabıma dayadı, tüm çıplaklığıyla 1.80 boyundaydı.

Sıcak etine doğru inledim, başımı bir o yana bir bu yana salladım. Bu hoşuma gitmişti. Genç bir adam tarafından beğenilmek ve arzulanmak. O beni çıldırtıyordu... ama ben de onu çıldırtıyordum.

İnlemem onu cesaretlendirdi ve kendini ağzımın içine boşalttı. Ilık, tuzlu sıvı doğrudan boğazıma fışkırdı ve her damlası için çaresizce anında yuttum.

Serbest bırakıldıktan sonra buzdolabımın önünden aşağı süzüldü, oturur pozisyona geçti, dizlerini büktü ve saçlarımı yavaşça bıraktı. İkimiz de sırtttık, sadece bizim nasıl çözeceğimizi bildiğimiz türden özel bir gülümsemeydi bu. Denesem bile bu gülümsemeyi başka birine verebileceğimden şüpheliydim.

"Ne oldu?" Kendinden emin bir şekilde elimi tuttu ve beni bacaklarının arasına oturttu. Oturdum, yavaş ve baştan çıkarıcı bir öpücüğü paylaşırken ağzına mırıldandım. "Benim küçük balerinime bak, seksenlerdeymiş gibi nasıl kafa yapılacağını öğreniyor."

"Seksenlerde ne oldu?" Kendimi gülünç derecede aptal hissederek sordum. On yıl hakkında ondan daha çok şey bildiğimi sanırsın. Omuz silkti.

"Hiçbir şey. İnsanlar kafa vermeyi seviyordu sanırım."

Gülmek için başımı salladım. Bazen çok saçmalıyordu ama bu adamla gevşemeyi bu kadar kolaylaştıran şey de tam olarak buydu. Avucumu düzleştirdim

göğsüne yasladı. "Sana bir şey sormam gerek."

"Uh-oh. Başım belada mı, Bayan Greene? Kötü bir çocuk mu oldum? Şaplağa ihtiyacım var mı?" Kaşlarını oynattı ve güldü.

Tanrım, çok seksiydi. Ve Tanrım, ürkütücüydü.

Başımı salladım ve yüzümün kızarmasına verdiği tepkiyi görmemek için gözlerimi kapattım. "Bana Defy'dan bahset," dedim.

Pazartesi sabahları gördüğümüz yaralanmalar dışında hiçbir öğretmen Defy hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Öğrenciler Vicious'un partilerinde kanlı kavgalara karışıyorlardı ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Jaime kaşlarını çattı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum." Boğazımı temizledim. "Nerede, neden, nasıl ve en önemlisi... bunu neden yapıyorsun?"

Gözleri karardı ve sarı saçlarını yüksek bir topuz yaptı. Sessizce onu izledim, kirpiklerinin altından beni incelerken zorlukla yutkundum. Bana ait olmayan bir bölgenin derinliklerine doğru adım atıyordum. İkimiz de öyleydik. Bu mahrem ve gizliydi, yatak odası dışında aşmayacağımıza söz verdiğimiz iki çizgi.

Kuralları çiğniyor muyuz?

İlişkimizde çok çabuk çizdiğim çizgiyi ilk aşan ben olduğumu fark ettim. Ama aynı zamanda tek bir çizgi olmadığını da fark ettim. Daha çok çizgiler, daireler ve üçgenlerle dolu soyut bir tablo gibiydi. Tam bir karmaşaydı ve aramızdaki bu şeyde hamlelerini manevra etmeye çalışmak umutsuzdu.

Jaime çenesini aşağı indirip burnunu benimkine değdirerek, "Bu odadan çıkmayacak," diye uyardı.

"Tabii ki," dedim sanki bu çok açıkmiş gibi. Hâlâ yerdeydik, bacaklarım onunkilerle düğümlenmişti. O anda öğretmen şapkamı bir kenara fırlatmak istedim. Daha doğrusu yakıp kül etmek. "Bu seninle benim aramda. Sadece merak ediyorum."

"Şey..." Beni bacaklarının arasına çekti ve bacaklarını daha da açtı. Gözleri duvardaki görünmez bir noktaya odaklanmıştı. Bu onun için zordu. Tamamen ona ait olmayan bir sırdan vazgeçmek. "Nerede? Vicious'un evinde. Her hafta sonu. Erkekler dövüşmek istemiyorlarsa onun partilerine gelmemeleri gerektiğini iyi bilirler. Ama yine de herkes öyle yapıyor. Kabul edelim. Bu kasaba çok sıkıcı. Hepimiz zengin, ayrıcalıklı ve boşluğu doldurmak için çırpınan insanlarız."

"Ne boşluğu?"

"O boşluk. İster seks, ister baskı, ister para olsun. Tenis kortunda kavga ediyoruz. Babası ve üvey annesi tenis kortunu hiç kullanmadıkları için kan lekelerini hiç fark etmiyorlar ve hafta boyunca tamircileri bu lekelerle ilgileniyor."

Bu boşluk tanıdıktı. Ona bende de olduğunu söylemek istemedim. Ruhumdaki boşluğu. Ve ben de onu doldurmanın bir yolunu buldum. *Onunla.*

Birden bir elini arkama attı ve beni de kendisiyle birlikte yere indirdi, başımı çarpmayayım diye yavaşça yaptı bunu.

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. "Neden mi? Çünkü eğlenceli. Çünkü erkekler toplum tarafından o kadar iğdiş edildi ki, bazen taşaklarımızı geri almak istiyoruz. Erkekler *Dövüş Kulübü'nü* neden bu kadar çok seviyor? Çünkü her A&F boxer giyen, narenciye traş losyonu gibi kokan, Versace'nin kim olduğunu bilen ve sizi İtalyan yemeğine ve yabancı bir filme götüren adamın arkasında, sizi saçlarınızdan tutup mağarasına sürüklemek isteyen bir vahşi vardır."

Diğer eli aramızda dolaştı, göbeğimden aşağı kayarak sıırsıklam külotumu buldu. Üzerimde diz hizasında bir elbise vardı ama yukarı doğru kıvrılmıştı ve Jaime bundan çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Öfkeyle külotumun üzerinden girişimi ovaladı.

"Nasıl? Biri kollarını sıvayıp havuza giriyor. Bu bir dövüş davetidir. Belirli bir adama meydan okuyamazsın. Diğer adam gönüllü olmalı. Kaybetseniz bile kızlar bunu sever, bu yüzden erkekler de yapar, çünkü dudaklarınız kanasa bile amlar güzeldir. Yumruklarımızı kullanırız. Tekmeler. Temel MMA saçmalıkları. Ama çoğunlukla temiz dövüşürüz. Ve eğer işler kontrolden çıkarsa, ki Vicious işin içine girmedikçe genellikle çıkmaz..." Dudağımı ısırdı, iç çamaşırımı kabaca aşağı çekti ve iki parmağını soktu. "Sonra da HotHoles'lardan biri, bok acile gitmeden önce onu koparır."

Sızlandım, ona sıkıca sarıldım. Her zamankinden daha sertti ve bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliydim. Bana bir çocuk değil, bir erkek olduğunu göstermek istiyordu.

Ve başardı. Ben mutfağımın zemininde onun altında kıvranırken o beni parmakladı.

İşte buydu. Bu Defy'dı. O anda tam olarak ifade edemediğim daha çok sorum vardı ama bir şey açtı: Jaime incinmekten korkmuyordu. En azından fiziksel olarak.

Peki ya duygusal olarak?

Peki ya ben? Aramızdaki şeyler kötüye gittiğinde bunun altından kalkabilecek miydim?

Tek bildiğim g neyimin onu sevdiğiydi. O kadar ki, klitorisime dokunma şansı bile bulamadan parmaklarına boşaldım.

"Bana oldukça erkeksi geliyorsun," diye nefes aldım, yarı direk gözlerle jöle bacaklı bir şekilde.

"Ve siz de dövüşmeye değer bir kadın gibi hissediyorsunuz Bayan Greene."

OceanofPDF.com

Chapter Nine

Jaime sadece bedenimi değil, kalbimi de ele geçirmeden önce ALTI CENNET HAFTA GEÇTİ. şaşırtıcı olmayan bir şekilde, regl olduğum gündü (diğer bir deyişle hormonlarımın vücuduma zarar verdiği zaman). Aynı zamanda taşındığım gündü.

Todos Santos'un eteklerindeki küçük bir sahil kasabasında bir yer bulmuştum ve o gün derslerime girmesi için bir yedek ğretmen ayarlamıştım. Bu durum Müdür Followhill'in, pozisyonum tehlikedeyken ve derslerim müfredatın gerisinde kalmışken izin almaya cüret ettiğim için homurdanmasına engel olmadı. Jaime'nin araba kazası için bana ödeme yaptığından beri eski yöntemlerine geri dönmüştü.

Nakliyecilere fazla para harcamak istemediğim için ağır işlerin bir kısmını kendim yapmaya karar vermiştim. Sabahımı eski dairemde yeni daireme koşarak, kutuları merdivenlerden bir aşağı bir yukarı taşıyarak geçirdim. Dağınık at kuyruğum, PEMBE siyah eşofman altım ve gbeğimi açıkta bırakan sarı atletimle terli ve kokuyordum. Eğer taşındığım pis sitede beni bekleyen potansiyel bir koca varsa, benim seksi olduğumu düşünecekti. Ve muhtemelen evsiz.

Eski daireme üçüncü gidişimde Jaime'nin kapımda beklediğini gördüm. Beyaz kolsuz bir atlet ve haki bir şort giymişti. "*Bütün gün buna dokunacağıma inansan iyi edersin, sürtük*" dercesine kıını saran *cinstendi*.

Kalbim göğsümde çırpındı, bu da ruhumun acı içinde kıvranmasına neden oldu. *Sadece okul bitene kadar, hatırladın mı?*

"Okulda olman gerekiyordu." Yanından geçip daireme doğru yürüdüm. Evet, annesinin dünkü davranışı yüzünden ona karşı soğuktum ve hayır, bu adil değildi ama elimde değildi. Regl dnemimdeydim. Beni biraz rahat bırakması gerekiyordu. Ayrıca gerçekten okulu asıyordu. Hâlâ onun eğitimini nemsiyordum. Aslında çok nemsiyordum.

"Hasta olduğunu sanıyordum." Kapı arkamdan kapanmadan önce aceleyle daireme girdi, ellerini ceplerine sokmuştu. "Dün görüştüğümüzde bugün taşınacağından bahsetmemiştin bile."

"Kutuları gördün."

"Evet. Buraya ilk geldiğimden beri etrafta duruyorlar. İçlerine hiçbir şey koymadın. Taşınacağını sanıyordum, çıkacağını değil. Bu ne saçmalık böyle?"

"Ev sahibim burayı kendisi için istiyor, ben de yeni bir tane aldım." Omuz silktim ve daha fazla açıklama yapmayı reddettim çünkü onunla olan bu şeyin eğlenceli olması gerekiyordu. Programımı bilmesine gerek yoktu, çoğu gün ikimiz de diğer kişinin tam olarak nerede olduğunu biliyorduk. Sesinde acı vardı. Sadece duymakla kalmadım, hissettim de. Mideme inen bir yumruk gibi. Bu yanılttı. Bilmesi gerekiyordu, birbirimize hiçbir şey borçlu değildik.

Jaime içini çekerek konuyu kapattı. "Her neyse. Hadi takılalım."

"Dersleri asamazsın, Jaime. Kalırsın. Üniversiteye kabul edilmiş olsan bile bu kötü görünür." Kıyafetlerimi askılarından toplamaya başladım. Arabama birkaç kutu daha taşıyacaktım ama onun beni PMS öfkesinden ter içinde erirken görmesini istemedim.

"Başka bir deyişle, benimle takılmak istemiyor musun?" Beni takip etti ve bu sırada kocaman gövdesiyle bir yığın kutuyu devirdi.

"Hayır. Bugün oyalanacak vaktim yok." Bir ileri bir geri yürümeye devam ettim, asılı kıyafetlerimi bir çift çamaşır sepetine doldurdum, ipucunu anlamasını umuyordum.

Lanet olsun ona. En başta bavulumu hazırlamamış olmam onun suçuydu.

Jaime sert omzumu tuttu ve beni inceledi. "Buraya bu yüzden mi geldiğini sanıyorsun? Seni sikmek için mi?"

Sadece onun çığ bakışları bile boktan tavrımın bir katmanını sıyrıp atmıştı ama yine de gitmesini istiyordum. Buna bir son vermeliydi. Buna bir son *vermeliydik*.

O zaman neden onsuz hayatımı her düşündüğümde nefesim kesiliyordu?

Tekrar omuz silktim. "Hayır mı? Tamam, hayır o zaman. Yine de gördüğünüz gibi taşıyorum ve ellerim dolu." Elimdeki giysi yığını vurgulamak için yukarı kaldırdım. "Yarın görüşürüz."

Jaime en büyük, en ağır kutuyu alıp omuzlarından birinin üzerine atarak, "Ben yardım ederim," dedi.

İtiraz etmek istedim, ama lanet olsun, o kutu yaklaşık yüz kiloydu. O şeyden düğün resepsiyonundaki sarhoş teyze gibi kaçıyordum.

biriyle konuşmak istedim. Kollarındaki belirgin damarları tararken, yardımını reddetmem gerektiğini biliyordum. Okulda olmalıydı. Ben ve onun aynı gün okula gelmememiz bile şüphe uyandırabilirdi. Vicious'un üstü kapalı tehdidini hatırladım.

Ama gerçekten yardıma ihtiyacım vardı.

Ayrıca, konu ona geldiğinde çaresizdim.

"Tamam," dedim bir süre durakladıktan sonra. "Sana nereye park ettiğimi göstereyim."

Bana buralarda patronun kim olduğunu hatırlatan bir hırıltıyla dudak büktü. "Range Rover'ı kullanmak daha mantıklı. Daha fazla alan. Daha erken bitirebiliriz. Böylece kendimize daha fazla zaman ayırabiliriz."

Merdivenlerden inerken nefes verdim. "Sana haber vereyim, regl dönemimdeyim."

"Söylemiyorsun. Çok iyi saklamışsın." Kutuyu tüy kadar hafifmiş gibi cipinin arkasına fırlattı. "Dediğim gibi, takılmak için buradayım." Kaşlarını çatarak beni mızrakladı.

Sanırım takılıyorduk.

O akşam yediye kadar her şeyi taşımayı (ve paketleri açmayı) bitirdik ve Jaime en yakın Wendy's'e hızlı bir koşu yaptı. Bira da alıp alamayacağını sordu ve ben de tabii ki dedikten sonra ne yaptığımı fark ederek neredeyse dilimi ısıracaktım. Onun benim yaşımda olmadığını unutmak kolaydı. Komik olan şey, bira getirmiş olmasıydı. Ona sahte kimliği olup olmadığını sorduğumda kıkırdadı ve sevimli bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı, HotHoles'un Todos Santos'ta asla kart basmadığını açıkladı. Başımı salladım ve biramı açtım.

Jaime televizyonumu bağladı ve sehpayı odanın ortasına sürükledi. 80'lerden kalma boktan bir yarışma programı izledik. Onun ayakları masanın üzerindeydi, ben ise kanepeye kıvrılmıştım. Bir çift gibi görünüyorduk. Dahası, çift gibi davranıyorduk.

Doğal hissettirdi. Ve korkutucu. Bir an için, sadece kısa, çılgınca, yardıma ihtiyacım olduğu aşikâr bir an için, bu daireye birlikte taşındığımızı hayal ettim, ben ve o.

"Bu noktaya nasıl geldik? Kahretsin, öğrencimi beceriyorum," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ televizyona yapıştı.

"Şey..." Jaime gerindi, birasından kalanları bir dikişte içti ve masaya çarptı. "Sana şantaj yaptım. İşte böyle."

Alaycılığı inanmak istediğim bir yalanı barındırıyordu. İkimiz de beni zorlamadığını biliyorduk. Onu kendi seçimimle becerdim. Birayı dudaklarıma götürdüm, oyalanıyordum.

"Tamam." Dudaklarını yaladı ve kalçalarını ovuşturarak televizyonu kapattı. "Hadi Doğruluk mu Cesaret mi oynayalım."

Ona on iki yaşında olmadığımı hatırlatmak istedim ama daha fazla huysuz olmak istemedim. Bu yüzden masumca kirpiklerimi kııptım. "Sırlarımı benden sağarak mı çıkaracaksın?"

"Madem bu gece içimdeki döllerini sağmayacaksın, o zaman sağabilirsin." Koltuktan kalktı, yeni küçük mutfağında kayboldu ve elinde bir şişe Jose Cuervo ile döndü. Tekila şişesini boynundan tutarak tekrar yanıma çöktü. Şimdi ikimiz de kanepede bağdaş kurmuş, birbirimize dönük oturuyorduk. Üstümüzde bir vantilatör mırıldanıyordu ve eğer gerçekten sessiz olursak -ki öyleydik- kıyıya çarpan dalgaların sesini duyabiliyorduk, ritimleri tatlı bir ninni gibi sistematikti.

"Bu konuşmanın içkiye ihtiyacı var, bu yüzden cesaret yerine gerçeği seçtiğimiz her sefer için bir shot." Jaime şişeyi aramıza koydu, sesi kısılmıştı. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Jaime'yi okumak normalde imkânsızdı. Açık renk gözlerinin ardında karanlık olan ateşli, kaygısız bir sporcu, ama takındığı ifade... acı sınırındaydı.

"Benim çatım altında içki içmeni istemiyorum. Yirmi bir yaşından küçüksün." "On sekiz yaşındayım. Dünyanın başka herhangi bir yerinde - neredeyse tüm Avrupa'da -İstedğim yerde kafayı bulmama izin verilirdi."

"Avrupa'da değiliz," diye kestirip attım.

"Bir gün olacağız. Birlikte," derken kendinden o kadar emindi ki. Neredeyse iki büküm olacaktım. Tamam o zaman. Konumuza dönelim, sanırım.

"Ben gözüpek biriyim." Kaşlarımı kaldırdım ve ne kadar gergin olduğumu gizlemek için güldüm.

"Gerçek cesaretliler gerçeği seçer. Her zaman cesareten daha zorlayıcıdır." Sağ gözü tik tak etti. "Yani... doğruluk mu cesaret mi?"

"Cüret et," diye takıldım, gerginliği hafifletmeyi umuyordum. Bu konuşma nereye varacak olursa olsun, ikimiz için de çiğ ve tehlikeli bir yer olacaktı.

Jaime çenesini aşağı eğdi ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, şakacı benliği etrafına ördüğü ciddiyet duvarından dışarı bakıyordu

Bu gece. "Gözlerimin içine bakıp bana karşı bir şeyler hissetmediğini söylemen için sana meydan okuyorum."

Sözleri basitti ama isteği imkânsızdı.

Gözlerimi kırptırdım ve sorusunun cevabının yüzleşmeye hazır olmadığım bir şey olduğunu ilk kez fark ettim. "Gerçek," dedim ve acıyla yutkundum.

Jaime başını arkaya eğdi ve güldü. Sesi huysuz ve mutsuzdu.

Yüzümün beyazladığını hissederek başka tarafa baktım. "Ne? Fikrimi değiştirmeye hakkım var."

"Değilsin." Bana doğru uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bana ne hissettiğini söyle." Ses tonu yastık yumuşaklığına dönüşmüştü.

"Neden?" Gözlerimi kapatma dürtüsüne direnerek fısıldadım. Eğer kapatırsam, bir damla gözyaşı kaçabilirdi. Ben hiç ağlamazdım. New York'taki kazadan beri. Ben uğraştım. Lanet olsun sana, Jaime Followhill. Ben dağıttım.

Jaime çenemi okşayarak yüzümü bakışlarıyla buluşacak şekilde eğdi. Yavaşça alnını benimkine yaklaştırdı ve gözlerini kapatarak yenik bir nefes verdi. "Çünkü ben de hissediyorum."

Beni öpmesini istedim. Beni aynı anda hem sert hem de yumuşak bir şekilde öpmesini, bu küçücük dairede, bu yırtık pırtık kanepede keşfettiğim şey için deli olmadığımı beni ikna edecek bir öpücük.

Öğrencime aşık olduğumu.

Kendimi bunun sadece seks olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama değildi. Pizza geceleriydi, ucuz ve kaşındıran battaniyemin altında gülmek ve birbirimize aptalca isimler takmaktı. Bana sayısız orgazm yaşatan nedenlerden dolayı ben Küçük Balerin, o ise Zürafa Dil'di.

Tarantino filmleri izliyor ve okulda soluksuz öpücükler çalışıyordum, iki zevk hırsız, suçlarını itiraf etmek için yalvarıyorlardı. Büyülenmişim, çaresizdim ve ele geçirilmişim. Mezun olup üniversiteye gittiğinde alacağım darbenin en az benim metro kazam kadar sert olacağını kesinlikle biliyordum.

Dans benim hayatımdı.

Ama Jaime? Jaime benim hayatım, fark ettim.

Tekiladan bir yudum aldı, kapağını tekrar kapattı ve beni kendine doğru çekti, dudaklarımı dudaklarına değdirmek için ensemden tuttu.

"Bana sor." Alkol kokan nefesi ağzımın içine sızdı.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek. Ve çirkin olacak. Kemerini bağla." Beni bıraktı, gözlerini kırptırarak uzaklaştı. Yüzünden hayal kırıklığı ve acı yayılıyordu,

Kanepeye çökmüş, neredeyse yenilmiş görünüyordu. Bu benim tanıdığım Jaime değildi. İç çamaşırı düşüren gülümsemesiyle şeytan.

Endişe içimi kemiriyordu.

"Seni ilk gördüğümde," diye başladı, "adımı kışına yapıştırmak istedim, herkesin bu boka dokunacak tek erkek olacağımı bilmesini istedim. Bir prenses gibiydin Mel. Mükemmel bir duruşu ve asi bukleleri olan delicesine seksi bir prenses." Sırıttı. "Tabii ki, bunun üzerine hareket etmek söz konusu değildi. Bir fantezi. Sonra son sınıfın ilk günü eve geldim ve annem senden bahsetmeden duramadı. *Melody şöyle, Melody böyle*. İşinde ne kadar kötü olduğunu, Bay Pitterman'ın mirasını nasıl mahvedeceğini, falan filan, saçmalık filan. Senden nefret ediyordu. İşi sana sırf aniden nalları diktiği için verdi."

Bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyordu ama bu onları daha az acı verici yapmıyordu. Bir önceki Lit öğretmeni okul başlamadan iki gün önce kalp krizinden ölmüştü. Müdür Followhill'in hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

"Yemek masamızda favori konu haline geldin. Senin kışından nefret ediyordu." Jaime bir yudum aldı, tekilanın ısırtığı yüzünden yüzünü buruşturdu. "Güzeldin, gençtin ve onun gücünden, statüsünden ve boktan küçük kasabamızı yöneten kokuşmuş paradan hiç etkilenmiyordun." Gözlerini sımsıkı kapatarak konuştu. Muhtemelen hayatında ilk kez utanmıştı. "Sen iyi bir öğretmendir. Bu yüzden sana hiç bok vermedim. Bir avuç ayrıcalıklı pislik olmamız senin suçun değildi."

Elimi koluna koydum. Biraz daha içti.

Acınız benim acım ve onu omuzlamak istiyorum, çünkü yapabilirim. Çünkü ben böyle yaparım. Acımı her zaman taşıyım. İzin ver seninkini alayım, dokunuşum ona yalvardı.

"Anneme defalarca çenesini kapatmasını söyledim. Seni savunmak istediğim için değil, senin hakkında dedikodu yapmak içimdeki canavarı beslediği için. Senin hakkında konuşmak sadece seni görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Çok ateşlisin..." Başını salladı ve dolgun dudağını ısırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Julliard'ı bırakmak zorunda kaldığını duyduğumda senin için ölmek istedim. Öğretmenliğin sana göre olmadığını hissediyordum. On sekiz yaşındaki seni düşünüp durdum. Benim yaşımdaki. Kalbin kötü şans yüzünden kırılmış, fiziksel bir yaradan daha fazlasını bırakan bir kaza yüzünden paramparça olmuştu."

Küçük kanepemde yer değiştirdim. Söylediği her kelimeyle daha da küçülüyordu. Bakışlarım ellerime doğru kaydı. Gururum okşandı. Dehşete kapıldım. Ama en çok da kafam karışmıştı. "Bütün bir yıl boyunca beni mi düşünüyordun?"

Hüzünlü bir kahkaha attı.

"Düşünmekten daha fazlası. Okul başladıktan altı hafta sonra annemle büyük bir kavga ettik. Koç Rowland, Trent'e bileğini kırdığı için bok atıyordu. Sanki sakatlanıp tüm futbol geleceğini mahvetmeyi planlıyormuş gibi. Sonunda Trent'i koça karşı savunduk ama annem Rowland'ı savundu. Onunla olan kavgam beni o kadar sinirlendirdi ki sana olan zaafıma yenik düştüm. Seni dairene kadar takip ettim, yatak odanın penceresinden özel bir bakış çalmaya çalıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Emergen-C içmek gibiydi. Sadece biraz rahatlamak istedim."

Jaime gözlerini açtı, mavileri bana meydan okuyordu. "Sen işlenecek mükemmel bir gınahtın Melody. Alınmak için yalvarıyordun. Todos Santos'un geri kalanı tarafından dokunulmamış poz ve hak. Müptelası oldum. O günden sonra, hevesli bir köpek yavrusu gibi seni her yerde takip ettim. Süpermarkete, benzin istasyonuna... her sabah antrenmandan önce seni yoga pozisyonları yaparken izlediğim ve bir ağacın arkasına hızlıca sürtünmemeye çalıştığım lanet parka. Seni görücü usulü randevularda takip ettim ve bu salaklarla daha önce hiç tanışmadığını fark ettiğimde, sırf seni daha iyi takip edebilmek için flört hesabını bulup sahte bir isimle profil açtım."

Elimi ağzıma götürdüğümde elim titredi. Bunların hiçbirisi çıktığım adama benzemiyordu. Yani, düzüştüğüm. Hayır, bekle, çıkmıştım. Kesinlikle çıkmıştım. Son on dakika içinde bu ilişki, yiyebildiğin kadar makarna büfesindeki bir koşucudan daha hızlı ilerlemişti.

Bir yudum daha. Bir derin nefes daha. Kalbime bir diken daha battı.

Jaime ağzından çıkan her gerçekle birlikte boktan bir bölgeye daha da yaklaşıyordu.

"Dinliyorum," diye söze girdim, beni terslemesinden korkuyordum.

"Üç ay önce annemi babamı Koç Rowland ile aldatırken yakaladım. Benim yatağında."

Hırıldadım. Duygularla dolu bir mayın tarlasında yalınayak koşuyorduk ve Jaime az önce bacaklarımın altında bir el yapımı patlayıcı patlatmıştı.

Jaime'nin babası Todos Santos'tan geçen dedikodu trenine binme zahmetine hiç katlanmamıştı. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece birkaç büyük hayır kurumuyla çalışan bir hayırsever olarak tanındığını ve ayrıcalıklı soyuna rağmen şatafat ve ihtişamla pek ilgilenmediğini biliyordum.

"Hangi kısmı daha kötüydü bilmiyorum. Koç'un Trent'i yıllarca duygusal olarak istismar etmesine izin vermesi mi yoksa o piçle yatağında sevişmesi mi? İsterdim ki

konumun sadece uygun olduğuna inanmak için. Zaten yatağım hep seks kokardı ve hiç yapılmazdı." Gözleri acıyla parlıyordu.

Ellerimi boynuna doladım.

Jaime çenesini omzuma dayayarak saçlarıma doğru konuştu. "Nefret ettiğİ birini becermek iyi bir terapi gibi geldi. Ben de plan yapmaya başladım ve seninle o arkadaşlık sitesinde daha çok konuşmaya başladık. Bana açıldınız. Sevdiğin ve sevmediğın şeyleri söyledin. Müzik zevkini. En sevdiğin filmleri. Hayalindeki tatiller, katman katman soyulmuş. Ve vurma zamanı geldiğinde, bir randevu ayarladım. Yirmi altı yaşında hâlâ annesiyle yaşayan ezik bir adamdım."

Piç kurusu.

Ben güldüm. O da güldü. Sonra sustum ve ağlamaya başladım. Lanet PMS. Yanaklarımı sildi ve bana tekilayı uzattı. Elinden kaptım ve bir yudum aldım. Her şey karmakarışıkı.

"Sen gerçek bir pisliksin, Jaime."

Jaime başını ovuşturarak görkemli erkek topuzunu karıştırdı. "Park yerinden geri geri çıkarken aldığın mesaj mı? Planlanmış. Bana çarpma sebebin? Sana tuzak kurdum, Mel. Mesaj kasıtlı bir dikkat dağıtmaydı. Bir tuzaktı. Ama en kötüsü ne biliyor musun?"

Başımı salladım, sıcak ve öfkeli gözyaşlarımla yüzümden aşağı aktığını hissettim.

Kırmızı çerçevesi gözleriyle bana baktı. Gözyaşı dökmedi ama gözyaşlarını tuttuğunu biliyordum. "Seni becermek istemekle anneme gizlice isyan etmek arasında bir yerde sana aşık oldum. Güzel bir süreç değildi. Kahretsin..." Güldü ve ensesini ovuşturdu. "Romantik bile değildi. Ama oldu işte. Çünkü güçlüsün ama savunmasızsın. Çok zekisin ama acımasız ya da kasıtlı olarak kötü değilsin. Çünkü seni yakalamak için peşinden koşmam gerekti ve sen beni hâlâ diken üstünde tutuyorsun. Ama eğer bu şekilde devam edeceksek, sen sürekli omzunun üzerinden bakıp beni atlatmaya çalışırken ben seni bana zaman ayırmaya ikna etmek zorunda kalacaksam, incinmeden önce bu işten sıyrılmalıyım."

Yanaklarımı tuttu ve yüzümü kendisiyle buluşturmak için sürükledi. "Büyük penisli erkeklerin kalpleri kırılığandır. Ne derler bilirsiniz: Büyük yarak, büyük kalp. Ben bunun doğru olduğunun kanıtıyım."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım. Burunlarımız birbirine değdi ve ben nefesimi içime çektim. Bir anlık sessizlik geçti.

"Peki... benim misin, Melody?"

Öyle miydin? Evet. Hiç şüphesiz öyleydim. Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıydık?

Akan burnumu koklayarak başımı salladım. "Başka kimsenin değil." Dudaklarımı büzdüm, bu ifadeye eşlik eden kederin tuzluluğunu çoktan tatmıştım.

Dudaklarımız birbirine çarptı, muhtaç ve talepkâr. Kızgın değildim. Çıldırılmamıştım. Yıllardır ilk defa sadece... memnundum.

Daha fazlasını istediğim yabancı bir his. Daha sonra bağımlısı olacağım bir uyuşturucu.

Jaime gürültülü ve özensiz bir sesle, "Dansa geri dönmen gerek," dedi. Öpücükler. "Bacığın şimdi iyi."

"Yirmi altı yaşındayım." Burnumu çektim, daha fazla gözyaşı döküldü ama hâlâ öpüşüyorduk. "Köpek yaşı olarak yüz seksen iki, balerin yaşı olarak da iki yüz iki eder."

"O zaman bale kumpanyası dışında bir şeye razı ol büyükanne. *Öğretmenlik yap.*"

Sonunda nefesini içime çekerek yüzünü ondan uzaklaştırdım. Alt dudağıma dokundum. "Buradaki dans stüdyosunun sahibi annenin bir arkadaşı."

"O zaman San Diego'da bir stüdyo bul. Sadece otuz dakikalık mesafede. Hem hayalini gerçekleştirirsin hem de bana yakın yaşarsın."

Ne? Bu beni hazırlıksız yakaladı. Kaşlarım çatıldı ve yüzünü aradım. "Jaime, Teksas'a taşınyorsun. Orada üniversiteye gideceksin. Harika bir gelecek planlıyorsun."

Sözlerimi tamamen görmezden gelerek bakışlarımı tuttu. "Los Angeles'ta bale öğretmenliği bile yapabilirsin. Vicious orada üniversiteye gidiyor. O girebiliyorsa, ben de girebilirim."

Sarhoş mu yoksa deli mi diye merak ettim. Sesi her ikisi gibi geliyordu. "Vicious pek de iyi bir rol modeli değil. Bu kasabayı yakıp yıkana kadar küçük bir mola veriyor. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Jaime başını salladı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Öyle olsa bile, kibriti yakmasına yardım ederim. HotHoles bir arada kalır. Biz buyuz işte." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Burada kalmıyorsun," dedim. Yine de, bencilce, onun taşınmasını istemiyordum. Dahası, benden uzakta, Teksas'ta yaşayacağı düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bull. Saçmalık. Önemsediğim tek insanların olduğu yerde kalıyorum. Sen. Vicious. Trent. Vicious onu öldürmezse Dean bile kalabilir..." Sözünü kesti.

"Defy'da mı?" Dürttüm.

"O değil. Bu daha karmaşık."

Başımı salladım. Etrafımda olmasından ne kadar hoşlansam da, gitmesi onun yararına olacaktı. Burası cehennem gibiydi. Azizler şehri günahkârlardan başka bir şeyle dolu değildi. Çoktan bozulmuştu ama onarılamayacak kadar değil.

"Hayır." Sesimi daha da sertleştirdim, ailemin çok iyi olduğu otoriter öğretmen tonunu kullanmaya çalıştım. "Beni sevdiğini söylemiştin. Eğer seviyorsan bana söz ver, canın yanmadan buradan gideceksin. Ve artık Defy yok." *İnsanlar muhtemelen çoktan incinmiştir*, diye düşündüm. "Git buradan, James."

"Yapamam." Ellerimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi tek tek öptü. "Seni burada ya da başka bir yerde bırakmayacağım. Zaten Teksas'ta üniversiteye gitmeyi hiç istemedim. O kadar büyük bir kampüste bu kadar iyi görünmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Kafayı bulabilirim Bayan G."

Göz kırptı. Güldüm ama çabucak söndü.

"O zaman en azından Vicious'u Millie'den uzak tutacağına söz ver." İçimi çektim. Kendimin güvende olmasını istediğim gibi onun da güvende olmasını istiyordum. O benim mini-me'imdi. En azından ben kırılmadan önceki halim.

"Ondan asla uzak kalamayacak." Jaime'nin yüz ifadesi gerginleşti. "Birincisi, onu mahvetmek istiyor. İkincisi? Çok yakınımızda yaşıyor. Ailesi Spencer'lar için çalışıyor."

Bahsettiği komplikasyonun o olduğundan şüphelenmiştim ve şimdi bunu doğruladı. O da bizim için iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Bir çift olarak planlarımız hakkında konuşmak için doğru zaman değildi. Jaime çok sarhoştı. Sağlıklı düşünemeyecek kadar duygusaldı.

İkimiz de öyleydik.

Ama derinlerde, gerçeklerim kayıtsızlık katmanlarımdan yollarını kazmaya başlamıştı bile. Ve bana bunun alkolle, geç saatle ya da gelecekle ilgili uygunsuz konuşmalarla ilgili olmadığını söylediler.

Bizimle ilgiliydi. Bizdik.

Chapter Ten

Ertesi gün farklı bir şekilde uyandım.

Nasıl oldu bilmiyorum ama oldu ve hepsi Jaime'nin suçuydu. İçimde bir fırtına gibi dönen ve tüm çabalarımın rağmen sakinleşmeyi reddeden o boşluk? Ertesi gün orada değildi.

Julliard'daki eğitimimi sona erdiren kazadan sonra, bu boşluk hissinden asla kurtulamayacağımı düşündüm. Elbette, gelecekteki kariyeriniz ve hayalleriniz sizi tükettiğinde, her balerin resmi gördüğünüzde veya şehirde gezici bir kumpanya duyduğunuzda teninizi kemiren acı anılar gibi sizi kovaladığında, bundan geri dönemez ve boşluğu dolduracak başka bir şey bulamazdınız.

O boşluğu.

Mantiken, muhtemelen bir erkekle tanışacağımı varsaymıştım. Evleneceğimi. Bir hayat kuracağımı. Hâlâ yapmam ve başarmam gereken şeyler vardı ve bunlardan bazıları eğlenceli bile olabilirdi. Belki de mesleğimi başka bir yerde bulabileceğimi düşündüm. Lisede edebiyat öğretmenliği değil ama belki çocuklarımla? Muhtemelen iyi bir anne olabilirdim. Futbol annesi. Çocuklarımla yaşarım.

Ama ertesi sabah öğrencimin kollarında uyandığımda, o benim öğrencim gibi hissetmiyordu. Akıl hocam gibi hissettirdi. Mutluluk denen o kaygan, ele geçmez şeye giden yolu bilen bir adam gibi.

Sadece fiziksel olarak değil. Sert kasları ve uzun vücudunun beni sarması. Çok uzun ve geniş olması, kendimi korunmuş ve el üstünde tutulmuş hissettiriyordu. Onun sıcaklığı - teninden değil, kim olduğundan gelen sıcaklık - beni boşluk olmayan bir şeyle doldurdu.

"Bu, bundan kaçacağın kısım Mel," diye kulağıma fısıldadı, sabahki sesi hırçındı ve sabah odunu belime sertçe vuruyordu. Kaşıklaşıyorduk ve sabah nefesinin kokusunu alamıyordum ama bahse girerim ortalama bir insanınki kadar kötü değildi. Adam sinir bozucu derecede mükemmeldi.

"Koşun Bayan Greene. İstedığınız kadar hızlı. Sizi yakalayacağım ve bundan kaçış olmadığını size göstererek eğleneceğim."

Onunla yüzleşmek için döndüm, aramızdaki boşluk yeni evimde birlikte uyumaktan dolayı sıcaktı. Sırttım, kontrollü ya da hesaplı olmayan bir gülümsemeydi bu.

Elimi yorganın altından çekti ve parmaklarımı dolgun dudaklarına bastırdı. "Kahretsin, Bayan Greene cesur davrandı."

"Biraz daha cesur davranıp sana kahvaltılık ikram edeceğim." Ne söylediğimi ya da neden söylediğimi bilmiyordum ama onun gitmesini istemediğimi biliyordum. Henüz değil.

"Alkolden başka hiçbir şeyiniz yok." Jaime gırtlaktan bir kahkaha attı, uzun bir gece uykusundan sonra ağzınızdan çıkan türden bir kahkaha.

"Ben dışarı çıkıp biraz yiyecek alacağım. Sen burada bekle." Ona omuz silktim.

"Ya da işte daha iyi bir fikir. Seni yerel bir lokantaya götüreceğim. Şimdi ne düşünüyorsun?" Belimi kavradı ve beni sıcak bedenine doğru çekti, ereksiyonunu kalçalarımın arasına bastırdı.

İçimi çekti, dişlerim neredeyse kanayana kadar alt dudağıma battı. İçimde olmadığı her seferinde nasıl cinsel olarak bu kadar hayal kırıklığına uğrayabiliyordum? Belli ki çok fazla seks yapmıştık.

"Bence sen delirmişsin. İnsanlar bizi fark edebilir."

"Kasabanın dışında bir yere gideceğiz. Belki otoyol kenarına. Bu kadar paranoyak olma. Todos Santos yaşlı, zengin beyaz insanlarla dolu. İyi bir sebepleri olmadan şehir sınırlarının dışına çıkmazlar. Dış dünyadaki ayaktakımından çok korkarlar."

Küçük bir kahkaha attım. Haklıydı tabii ki.

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyoruz Jaime," diye uyardım. "Bunu oynamanın başka bir yolunu bilmiyorum."

Bir ay daha geçti. Jaime ile ilişkim endişe verici derecede yakınlaştı. Eşyalarının çoğunu benim evime taşıdı ve doksanın üzerinde uyudu.

zamanın yüzde biri. Annesi ve Koç Rowland hakkında bana sırlarını anlattıktan sonra ona hayır diyemezdim. Annesinin kocasını aldatmak için kullandığı yatakta yatmaya hevesli pek fazla insan tanımıyordum. Ama daha fazla seks, daha fazla telefon görüşmesi, daha fazla pizza gecesi ve belirsiz geleceğimiz hakkında daha fazla konuşmanın tadını çıkarırken, *daha fazla, daha fazla* - insanların kaşlarını kaldırmaya başladığımız açıkça görülüyordu.

Vicious bizi suçüstü yakaladı, gece yarısı yürüyüşünden sonra Liberty Park'ta Jaime'nin cipinin arkasında saklanırken öpüşüyorduk. (Sadece herkes uyurken birlikte dışarı çıktık). Vicious şaşırılmış görünmüyordu. Sadece bize her zamanki kaşlarını çattı, onu nasıl iğrendirdiğimiz hakkında homurdandı ve muhtemelen o gece öldürmek için bir kurban arayarak yoluna devam etti. Çenesini kapalı tuttu.

Ama diğer insanlar bilmiyordu. Okulda kızlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Jaime onlara zaman ayırmıyordu ve Los Angeles'ta yaşayan bir kız arkadaşıyla ilgili bir şeyler uydursa da kimse ona inanmıyordu. Bu Ateşli Delik'in düzenli bir ilişkisi mi vardı? Hem de uzun mesafeli bir ilişki? *Pfft*. Evet, doğru.

Bir gün Kadence adında bir amigo kız Jaime'yi benim daireme kadar takip etti ve onun kendi evini kiraladığını herkese bildirdi. Evin bana ait olduğunu ve okulun birkaç hafta içinde biteceğini bilmediğine sevinmişim.

Ama gerçek olamayacak kadar iyiydi. Okulun son haftasında bunu anladım.

Her şey karanlıkta çınlayan bir kısa mesajın masum sesiyle başladı ve ardından bir duyuru geldi.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Jaime.

Saat gece yarısını geçiyordu ve ikimiz de yatağımıza kıvrılmıştık. Annesi onun Vicious'un yanına taşındığını sanıyordu ve Spencer da bu yalanı doğruladı. Şaşırtıcı bir şekilde, babası ve üvey annesi de doğruladı. Bu çocuk etrafındaki her şeyi yönetiyordu, ailesi de dahil.

"Nereye?" Hâlâ belini kavrarken onu daha çok içime çektim. Ayağa kalktı, yatağa oturdu ve göz temasından kaçınarak bir mesaj gönderdi.

"Yapma." Sesi sertti. Kırılmıştı.

Kaşlarımı çatarak yatakta doğruldum. "Jaime, ne oldu?"

İnledi ve çıplak göğsünün üzerine beyaz bir tişört çekti. Onu kaç kez çıplak görmüş olursam olayım, her seferinde biraz üzülürdüm.

O harika karın kaslarını kapattı. "Bir şey yok. Son kontrol ettiğimde, arkadaşlarınla takılmak yasalara aykırı değildi."

Henüz bana bakmamıştı.

"Evet." Kolunu tutarak bana bakmasını sağladım. "Ama Vicious'un size yaptırdığı şeylerin yarısını yapmak yasalara aykırı. Yani bu benim işim."

"Aslında"-dokunuşumdan sıyrıldı, arkasını döndü ve sıkıca gülümsedi-"işte tam da bu yüzden benden bir bok alamayacaksın. Bu sadece seni içine çekmek istemediğim bir saçmalık yığınının içine sürükler. Sonra tekrar geleceğim." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

Kuru bir sesle, "Size karşı çıkıldı," dedim.

Beni görmezden geldi, çömeldi ve ayakkabı bağcıklarını bağladı. "Vicious onun için bir şey yapmanı istiyor, ha?"

"Merak etme."

Cehennem gibi. "Endişelenmekten *başka bir* şey yapmıyorum," diye homurdandım.

O anki hislerimi tanımlamak için taş kesilmek daha iyi bir kelime olurdu. Vicious her zaman aptalca şeyler bulurdu ve HotHoles her zaman onun tehlikeli oyunlarını oynardı.

Onun uzaklaşmasını izlemek içimde artık var olmadığını düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdi. Öfke. Öfke. Merak. I oldu yorgun . olmak led. İlişkilere. Durumlara. Bana sunulan her şeyi kabul etmekten yoruldum -kırık hayallerim, kırık bacağı, yarım yamalak kariyerim ve nefret ettiğim işim.

Yatakta oturdum, tetikteydim. Range Rover'ın sessiz motorunun dışarıda mırıldandığını duydum ve bu benim işaretimdi.

Ezik Ford'uma atladım ve sahile kadar onun aracını takip ettim.

Chapter Eleven

Arabamı marinaya bakan ıssız park alanında saklamamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Ana Cadde'de, suya yakın bir benzin istasyonuna park ettim ve doğruca bir markete girdim. Pencereleri Jaime'nin Range Rover'ını park ettiği yere bakıyordu. İssız dükkâna girdiğimde başımın üzerinde bir zil çaldı ve titrek bir radyodan hafif bir Hint müziği beni karşıladı. Uzun siyah saçlı güzel bir kız kasanın arkasından gülümsedi ve bakışları kitabına döndü. Marketin içinde saklanmak, yakalanmadan onu izlememi sağlıyordu. Jaime'nin takip etmeye yabancı olmadığını düşünerek, içten içe kendimi haklı çıkararak eylemlerimi küçümsemeye çalıştım.

Erkek arkadaşım gecenin bir yarısı hiçbir açıklama yapmadan gitti. Cevapları hak ediyorum.

Cam kapıdan Jaime'nin iri cüssesini izledim, park yerinde koşarak marinadaki iskelelerin kenarındaki Trent ve Dean'e yaklaşıyordu. Jaime çemberi bozmadan önce birbirlerinin sırtını sıvazlayarak hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Sonra Todos Santos'un tüm ünlü yatlarının yanaştığı ahşap iskelelere doğru yürüdüler.

Kuruş düştü ve onunla birlikte kalbim de. Bu bir Defy dövüşü değildi. Bu bir misillemeydi. İntikam almak ve kötü insanlara bedel ödetmekti.

Rowland.

Rowland'ların iskelelerden birine yanaşmış, SoCal'ın en lükslerinden biri olan büyük bir teknede restoranları vardı. Bu onların gururu, neşesi ve ana gelir kaynağıydı. Dolayısıyla, HotHoles'un muhtemelen ezmek ve yeryüzünden silmek istediği tatlı nokta burasıydı.

Marketten fırlayarak çıktım ve arkamda duman izi bırakacak kadar hızlı bir şekilde marinaya doğru koştum.

Jaime'nin Todos Santos'ta kalmasına tamamen karşı değildim. Kişiliğimin bencil (yani en büyük) kısmı onun Todos Santos'ta kalmasını istiyordu.

etrafta. Onu seviyordum ve onunla muhteşem bebekler yapmak istiyordum. (Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar deli değildim. Yine de o benim sapığımdı, yani delilik ikimizin de akıcı bir şekilde konuştuğu bir dildi). Ama hayatını kalıcı olarak mahvedebilecek çılgınca bir şey yapmasına izin vermek bambaşka bir oyundu. Baron Spencer ve adamları bile ciddi suçlar söz konusu olduğunda kanunların üstünde değildi.

Ve Vicious intikamını çok iyi aldı. Lanet olsun. Ciddi bir şekilde.

Marinaya bakan patencilerin rampasından koşarak geçtim ve iki dev yatın arasından iskeleye tırmandım. Bunlardan biri Spencer'lara aitti - *Marie*, Vicious'un rahmetli annesinin adı - diğeri ise Todos Santos'ta yazlığı olan ama aslında hiç uğrama zahmetine girmeyen Suudi bir iş adamına aitti. Bu bana, tam da tahmin ettiğim gibi Rowlands'ın teknesi ve özel restoranı *La Belle*'in önünde duran çocuklara iyi bir açığı sağladı.

Dean telefonda konuşurken Trent beş galonluk bir benzin bidonunu yumrukluyordu, sesi benim tarafımdan duyulmuyordu. Jaime cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazıyor gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra cebimdeki telefonum titredi. Neyse ki buraya gelmeden önce susturmuştum.

Jaime:

İki gece Vic'in yerinde kalacağım. Bekleme.

Öfke damarlarımda akıyor, yakıyor ve tüketiyordu. Bunu neden yaptıklarını biliyordum. Jaime annesini becerdiği için Koç Rowland'dan nefret ediyordu. Trent, Koç Rowland'dan futbol sezonunda bileğini kırdığında güldüğü için, oğlu da ikinci kez kırdığı için nefret ediyordu. Vicious... genel olarak herkesten nefret ediyordu. Peki ya Dean? Dean hayattaki her şeyi ve herkesi seviyor gibi görünüyordu, büyük, içten gülümsemeli bir oyuncuydu, ama ben onu gördüm. Mükemmel, parlak dış görünüşünün altını gördüm. Ve gördüğüm şey hiç hoş değildi. Hem de hiç.

Her biri misillemeye nasıl bakarsa baksın, HotHoles kardeş gibiydi. Trent'in ayak bileğinin yeniden sakatlanması -tıpkı benim metroda düşmem gibi- futbol kariyerinin son ölüm öpücüğü oldu. Birisi soyunma odasının zeminini yağlamanın bedelini ödemeliydi.

Rowland'ların parası bedeldi.

HotHoles, Vicious otoparktan marinaya inen merdivenlerin başında görüne kadar *La Belle*'in yanındaki iskelede bekledi.

Yalnız değildi.

Elleri bileklerinden bağı ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar kliniğindeki bir sürtük gibi terleyen Toby Rowland onun yanında duruyordu. Kasıklarının üzerinde böbrek şeklinde bir idrar lekesi vardı. Mücadele etmedi, sadece yere baktı ve sessizce ağladı.

Vicious o gece tam bir pislik modundaydı. Merdivenleri Rowland'ın arkasından iniyor, onu her seferinde bir basamak itiyor, düğün günündeki bir damat gibi gülümsüyordu. Marina iyi aydınlatılmıştı, bu yüzden onu boynunu kırarken, pazularını beklentiyle esnetirken yakalamak zor olmadı.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş." Sesi alçak ve alaycıydı. Tüylerim diken diken oldu. Bazen Vicious'un ailesinin ona Hitler'in mezar taşının üzerinde mi gebe kaldığını yoksa annesinin hamileyken zehir ve vudu içeren garip bir kaza mı geçirdiğini merak ederdim. Bir genç için fazla korkutucuydu. Gösterişli bir lüks içinde büyümüş biri için fazla tehlikeliydi. *Yaşayan bir insan için fazla ölü.*

Rowland ve Vicious son merdivende durdular ve Vicious onu baş aşağı iterek iskeleyle düşürdü. Toby ağzındaki tıkaçın içinde öksürerek irkildi. Jaime ve Dean onu kaldırıp yüzündeki bezi yırttılar.

"Dostum, ağzın kanıyor. Dur, yardım edeyim." Jaime'nin eli Toby'nin yüzüne doğru uzandı, ardından kolunu geriye savurarak burnuna cehennemden gelen bir yumruk attı.

Toby'nin başı geriye doğru uçarak Vicious'un göğsüne çarptı.

Vicious Toby'nin kollarını kavradı ve kulağına neredeyse erotik bir şekilde tısladı, "Merak etme, ben yanıdayım. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Hayır. Bütün acıyı kendim vermeyi planlıyorum."

Trent öne çıktı ve geniş sırtıyla görüşümü engelledi. Tek gördüğüm üç HotHoles'un sırtlarıydı. Vicious ve Toby diğerlerinin arkasında iyice gizlenmişlerdi.

Toby'nin ağlayıp sızladığını, ayaklarını yere vurduğunu, yalvardığını, feryat ettiğini, kurtulmaya çalıştığını duydum. Sonra Dean kenara çekildi ve Rowland'ın yeni yüzüne ilk kez bakmama izin verdi.

Şişmiş.

Kanama.

Yok

edildi.

Yaraları bizzat görmek, kanı koklamak, Pazartesi sabahı bakmaktan çok daha kötü hissettiriyordu. Dört HotHoles çok sıkıntılıydı. Her birinin kendine göre bir sebebi vardı. Jaime'yi neyin yediğini biliyordum... ama

diğerlerinin neden bu kadar çok acıyı beslemeye ve tüketmeye bu kadar kararlı olduklarını bilmiyordu.

Jaime şimdi Toby dizlerinin üzerindeyken onun saçlarını tutuyordu. Vicious eğilip bir basamağa oturdu, umursamazca bir sigara yaktı ve Zippo'sunu *La Belle*'e doğrulttu. Parmak eklemlerinden kan damlıyordu ve soluk yanakları pembe pembe kızarmıştı. Yine de ağzını açtığında, her kelimededen sakinlik akıyordu.

"Ailenin güzel bir teknesi var. O yüzen ziyafet salonuna kaç yıllarını verdiler? Annem makarnanın tadının bayat top gibi olduğunu söylerdi."

Dean ve Trent gülerken Toby yenilgiyle iç çekti ve başını güçlükle salladı.

"Tamam, haklısın. Bunu gerçekten söylemedi. Bayat topların tadını bilemezdi. Ama annen biliyor, değil mi? Rowland pisliğin teki."

Jaime'nin yüzünün seğirdiğini gördüğüme emindim ama belki de sırrını bildiğim içindi.

"Bu güzelliği yakmadan önce son sözlerin?" Vicious çakmağıyla oynayarak dumanını üfledi.

"Lütfen," diye burnunu çekti Toby ve öksürdü. "Sadece... lütfen."

"Kariyerimi mahvettin," dedi Trent sıkılmış çenesinin arasından, yumruklarını sıkarak. "Ve soyunma odasının zeminini yağlamadan önce bana bacağım için yalvarma seçeneği vermedin. Bu babanın fikri miydi? Yoksa sadece görmezden mi geldi?"

"Çok üzgünüm." Toby'nin sözleri kırmızı tükürükle ıslanmıştı.

Vicious ayağa kalkarak Trent'in omzunu tokatladı. "Çocuk üzgün olduğunu söylüyor. Bu yeterli mi?"

Trent başını yavaşça salladı, gözlerini Toby'ye dikmişti. Vicious, Rowland'a döndü ve omuz silkti. "Görünüşe göre, özür dilemek işe yaramayacak. Sanırım A planına geri döndük."

Trent *La Belle*'e doğru uzun bir adım attı, beş galonluk tenekenin kapağını açtı ve yata ve içindeki restorana çıkan basamakları tırmandı. Havayı benzin kokusu dolduruyordu. Vicious hâlâ Zippo'suyla oynuyor, onu alaycı bir şekilde karıştırıyordu.

Işık.

Dışar

ı.

Işık.

Dışar

ı.

Işık.

Normalde marinada düzenli olarak devriye gezilirdi. HotHoles'un güvenliğin yokluğuyla bir ilgisi olduğundan hiç şüphem yoktu. Trent benzini restoranın giriş kapısından ahşap güverte boyunca ve marinaya inen merdivenlerden aşağıya sigorta gibi bir çizgi halinde döktü. Boş benzin bidonunu suya attıktan sonra Vicious'ın yanına gitti ve başını sallayarak elini omzuna koydu. Bu Baron Spencer'ın işaretiydi.

"Güle güle, *La Belle*. Özleneceksin... ama bizim tarafımızdan değil." Vicious karanlık bir şekilde kıkırdadı ve yanan Zippo'yu benzin izine doğru çevirdi.

Bir anda alevler patladı. Alevler basamakları tırmanıp güverteden geçerek restoranın kapısına ulaştı.

"Hadi gidelim!"

Çocuklar Toby'yi iki kollarından bir esir gibi tutarak geri döndüler ve onu otoparka kadar sürüklediler. Ailesinin en değerli varlığının yok oluşunu görebilmesi için yüzünün marinaya dönük olduğundan emin oldular. Alevler yükseğe sıçradı ve siyah duman boğucu bir kucaklamayla yatı sardı.

Kaçmak zorundaydım. Arkamı dönüp kaçmak için.

Neden onları durdurmadın, Mel? Bunun cevabını biliyordum. Misilleme haklıydı. Rowlands, HotHoles'un gazabını hak etmişti.

Merdivenlerden yukarı koşarken, ateşin sıcaklığı *bacaklarımı* yalarken histeri vücudumu ele geçirdi, arkamdan bir şeyin düştüğünü duydum. Almak için zamanım yoktu. Arkamı dönüp ne olduğunu kontrol etmeye bile. Olay yerinden kaçtım ve daireme geri döndüm.

Kapıyı kilitledim. İki kere. Envanter çıkardım: anahtarlar, telefon ve çanta. Hepsi oradaydı.

Rahat bir nefes aldım ve sırtımı kapıya yaslayarak bedenimi aşağı çektim. Güvendeydim. Şimdilik.

Ama sonra kendi güvenliğimi önemsemediğimi fark ettim. Onun güvenliğini önemseyişim kadar değil.

O gece nerede olduğunu bilmemem gerekiyordu ama iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona mesaj atmaktan kendimi alamadım.

Ben:

Eğleniyor musunuz?

Jaime:

Emin ol öyleyiz. Ama seni düşünmeden edemiyorum.

Ben:

Bu yüzden mi açıklama yapmadan gittin?

Jaime:

Evet, Mel. İşte bu yüzden açıklama yapmadan ayrıldım. Çünkü kendimi düşünmeden önce seni düşünüyorum. Bunu hep hatırla, Küçük Balerin. Her zaman.

OceanofPDF.com

Chapter Twelve

"MS. GREENE. OFİSİME. ŞİMDİ."

Müdür Followhill'in suratı çatlamak üzereydi ve ofisine adımımı atar atmaz bana bok fırtınası estireceğini biliyordum. Önemli değildi. Daha dün oğlunun -erkek arkadaşımın- ciddi bir suç işlediğine tanık olmuştum. Okulun son haftasıydı ve gelecek yıl için yakınlardaki okullara iş başvurusunda bulunmaya başlamıştım bile. Artık üzerimde hiçbir gücü yoktu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ofisine girip kapıyı kapattım ve sessizce oturdum. "Sadede gelelim mi?" Masasının üzerine eğilmiş, bacak bacak üstüne atmıştı. "Ver Polisleri arayıp sizi burada tutuklatmamam için bana tek bir iyi neden söyleyin."

Kalbim öylece durdu. *Ne oldu?*

"Affedersiniz?" Kaşlarım havaya kalktı. Nabzım kulaklarımın arasında titreşti.

Followhill parlak tırnağını masasına vurdu ve bana samimiysiz bir gülümseme fırlattı. "Hafızanızı tazeleyeyim, büyük bir yangın. Yanmış yat. Harap olmuş bir aile. Hepsi dün oldu. Şimdi, tekrar ediyorum, Bayan Greene..." Bana yaklaştı ve fısıldayarak, "Sevgili polis şefimizi aramamam için bana iyi bir neden söyle?" dedi.

Derin bir nefes aldım ve güç kazanmak için gözlerimi kapattım. "Bir numaralı sebep? Çünkü ben bir bok yapmadım."

"Bay Rowland ve oğlu Toby öyle düşünmüyor. Dün gece *La Belle*'i ateşe verdiğini söylüyorlar. Buradan ayrılmadan önce okul personelinin intikam almak istiyorsun. Ailenin restoranı mahvoldu." Başını yana eğdi, yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı.

Panik damarlarımda patladı ve kafam tutarsız düşüncelerle karmakarışık bir hale geldi. Söyleyecek çok şeyim vardı ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Ben de "Ha?" demekle yetindim.

"İlk başta ben de şüpheciydim. Neden yapsın ki dedim. Ama sonra kanıtlar ortaya çıktı." Çekmecesini kaydırarak açtı ve bir kolye çıkardı. *Benim kolyem.* Kahretsin. Dün gece kaçarken düşürdüğüm şey buydu. Gümüş çapa parmaklarının arasında parlıyordu.

Başını sallayarak bana uzattı. "Ve bir de gerekçe. Sanırım Koç Rowland'ın kız kardeşi Chelsea'nin gelecek yıl senin pozisyonunu alacağını duymuşsundur."

Aslında hiçbir fikrim yoktu ve çok da önemsediğimi söyleyemem. Bu noktada, bana yedi haneli bir maaş teklif etseydi bile işte kalmazdım.

"Hepsi bu kadar mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mırıldandım. "İnsanların hâlâ şehrinizin değerli marinasında gezinmesine izin veriliyor. Bu onları rastgele yatları yakmaktan suçlu yapmaz."

"Toby bu sabah bana verdi. Seni bunu yaparken gördüğüne yemin ediyor."

Bıkmıştım. Sandalyemden fırladım ve ona dik dik baktım. "Bunu kimin yaptığını *çok* iyi biliyorsun." Öfke vücudumun her santimini tüketti ve yumruğumu masasına vurdum. "Ve nedenini de bildiğini hissediyorum. Bu bir şantaj." Dudaklarım seğirdi. "Bir sömestrde iki kez," diye ekledim.

Müdür Followhill yavaşça ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Oğlumla yattığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Onun servetine, parasına, *geleceğine* göz diktiğini?" Sesi alçaktı ve niyeti açıktı. "Evime ve parama yaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun. Bırak üniversiteye gitsin, seni küçük sürtük. Onu özgür bırak."

Göğüslerimiz o kadar yakındı ki nefes alışlarını duyabiliyordum. Oda sıcaktı ama ben üşüyordum. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Hiçbir şey.

"O özgür," diye alay ettim, başımı sallayarak. "O beni seçti."

"O zaman ona bu seçeneği sunma," diye homurdandı, öfke yüzündeki kasları titretiyordu.

"Neden? Sen öyle dedin diye mi?" Yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı ama geri adım atmadım. Göğüslerimiz birbirine değdi ve burun deliklerime dolan Chanel No. 5 ve pahalı kozmetik ürünlerinin kokusundan nefret ettim.

"Çünkü bu kasabada çok fazla gücüm var. Çünkü yaptığın şey yanlış," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi, "çünkü bunun olduğunu kimse bilmemeli. Followhills gibi bir aileye değil."

Bir dahaki sefere çalışanlarından biriyle yatağa girdiğinde kendisine onların ününü hatırlatması gerektiğini söyleyecektim ama bu Jaime'nin sırrıydı

benim değil. Onun bildiklerini asla ğrenemezdim.

"Senden ya da kasabadan atılmaktan korkmuyorum," diye karşılık verdim, ama bunu yarı yarıya ona karşılık vermek için yapıyordum. "Jaime on sekiz yaşındaydı. Bu yasadışı değildi."

"Ama yine de yasak," diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. Döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Beni kolumdan tutup sarsarak durmamı sağladı. "Öğretmenlik kariyerin sona erecek ve *La Belle* kundakçılığının yakana yapışacağından emin olacağım."

Eli dirseğıme dolandı. "Bu ofisten dışarı adımını attığın anda anlaşmam masadan kalkıyor. Polisi arayacağım Melody ve hepimiz kimin için çalıştıklarını biliyoruz."

Evet. Oğullarının kıcıını kurtarmak için her şeyi yapabilecek olan Spencer'lar. Tıpkı Müdür Followhill gibi.

"Bunu sen yap." Yüzümde sahte bir gülümseme ve kabadayılıkla onu salladım. "Bakalım nasıl sonuçlanacak."

Tekrar döndüm, kapıya doğru koştum ama Jaime'nin annesi - *erkek arkadaşımın annesi* - beni ofisine geri *çekt*i ve koridordaki herkesin duyabileceğinden emin olduğum bir sesle kapıyı kapattı.

"Tanrım, senin neyin var? Sana bir çıkış yolu veriyorum. Oğlumu rahat bırak, ben de *La Belle* meselesini halledeyim."

"O tekneyle ilgili ne yapacağın umurumda değil," diye tısladım yüzüne. Dudaklarım titriyor ve burnum sızlıyordu. Çığlık atıp ofisini parçalamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Jaime'nin iyiliğı ve All Saints Lisesi dışındaki kariyerimin geleceğı için sakın kalmalıydım. "Bu *benim* pisliğim değil. Jaime bana kur yaptı. Jaime beni manipüle etti. Belki de içinde annesinden bir parça vardır. Ama sonuçta biz birlikteyiz ve bu konuda yapabileceğın hiçbir şey yok."

Kendimi onun elinden kurtarıp oradan uzaklaşmadan önce ona söylediğim son sözler bunlardı.

Ve bu sözler o günün ilerleyen saatlerinde beni kıcımdan ısıracaktı.

Chapter Thirteen

"S.KTİR," diye mırıldandı JAIME, kolu omzumun üzerinden uzanmış, yaslandığım duvara dayanmıştı. Diğer elini saçlarında gezdirdi, sinirliydi.

Nefeslerimi düzenlemeye çalışarak başımı salladım. Kızmak için zamanı yoktu ve bunu biliyordu. Yüzünü ovuşturup başını sallayarak bakışları benimle okul binası arasında gidip geldi. Öğrenci park yerinin yakınında, yaya sahasındaki imtiyaz standının arkasına sıkışmıştık.

"Ne oluyor lan? Beni *takip* mi ettin?"

"Hey, daha öpüşmeden önce nerede yaşadığımı, spor yaptığımı, kahvaltıda ne yediğimi ve sigorta şirketimi biliyordun." Kaşlarımı kaldırarak ona birbirimiz kadar kötü olduğumuzu hatırlattım. En azından konu birbirimize geldiğinde. "Kolyem onda ve Toby benim yaptığımı söylüyor."

"Tabii ki öyle." Jaime beni kendine doğru çekerek acı dolu bir sarılmayla sıktı. "Bizi asla ispiyonlamaz. Topsuz küçük sik. Kolyen çok uygundu. Benim için ne ifade ettiğini bilseydi, suçlayacak başka bir zavallı bulurdu."

"Annen boş tehditler savurmaz. Her yerde bağlantıları var. Rowland'lar da çok güçlü. Ben hiç kimseyim."

"Doğru değil. Sen benim bir tanemsin." Parmak eklemlerini şakağıma sürttü.

"Hapse girmeyeceğim," diye vurguladım.

Başını iki yana salladı. "Cesedimi çiğnemen gerek, Küçük Balerin. Annemle konuşmama izin ver."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Umurumda olduğundan emin değilim."

Beni bırakıp annesinin ofisine doğru gitti. İlk başta yerimden kıpırdamadım, geniş sırtının çift kapının ardında kayboluşunu izledim.

okul binası. Parmaklarım çıplak köprücük kemiğime gitti, çapamı aradı ama orada değildi.

Jaime artık benim dayanağımdı. Ondan başka güvenecek kimsem yoktu.

O gittikten birkaç dakika sonra öğretmenler odasına yürüdüm ve tırnaklarımı yiyerek arabamın yanında bekledim. Ders vermem gerekiyordu ama günün geri kalanı için izin almıştım. Kararı beklemekten, Jaime'nin annesini yapmadığımı hepimizin bildiği bir şey için beni suçlamamaya ikna etmeye çalışmasını beklemekten nefret ediyordum.

Ofisine girdikten on dakika sonra cep telefonum çaldı. "Bize katıl," diye emretti, çözemediğim bir ses tonuyla.

Yaptım.

All Saints'in koridorlarında son kez yürüyeceğimi hissettiğim için dizlerim titriyor ve nefesim kesiliyordu. Followhill'in kapısını çaldım ve içeri girdim.

"Gel." Jaime yanındaki bordo deri koltukta bir yeri okşadı, gözlerini annesinden ayırmıyordu. Annesinin önünde oturuyordu ve birbirlerine saldırmalarını engelleyen tek şey annesinin masasıymış gibi görünüyordu. Hava tiksintiyle doluydu.

Jaime'nin ifadesi sinir bozucu bir şekilde boştu. Annesinin yüzünü okumaya çalıştığımda da sevgi ya da şefkat göremedim. Sadece hayal kırıklığı... ve aciliyet. Mirasını, ailesinin adını korumak için aciliyet. Gururunu, parasını ve daha bir sürü tatsız şeyi düzene sokmak için.

İçim burkuldu ve ilk kez kaderin yaralarından muzdarip olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

Jaime'nin paramparça olmuş gibi davranmaması onun benden daha mutlu olduğu anlamına gelmiyordu. Hayır. İkimiz de kusurluyduk, yontulmuştuk ve karşılık vermeye programlanmıştık. Kaderimiz tarafından şekillendirilmiştik. Olduğumuz kişi tarafından yaralanmıştık.

Bir öğretmenin hayatına hapsolmuş bir dansçıydım.

Ailesinin saçma talepleri ve büyük beklentileri içinde hapsolmuş özgür bir adamdı.

Jaime'nin yanına çöktüm ve yaşadığım şoku göz kırparak atlattım. Hayatımı sikeyim. Hatalı olan Müdür Miranda Followhill'di. Ama oğluyla olan bu ilişkiye boyun eğdiğim için utanç duyuyordum.

Kime aşık olduğum için utanıyorum.

Çünkü toplumun sorunu buydu. *Kime* aşık olduğunuzla çok fazla ilgileniyor ama *neden* aşık olduğunuzla hiç ilgilenmiyordu. Neden önemlidir. Kim olduğu önemsizdir (ama grup harikaydı, o da var).

"Bir anlaşmaya vardık." Bayan Followhill'in yüzü ince dudaklı bir gülümsemeye dönüştü.

Bu kulağa iyi gelmiyordu. Başımı salladım. Zar zor.

"Ve bence bu küçük anlaşmadan herkes faydalanacak." Bir sessizlik daha.

"Bunu LA Coliseum'da mı duyurmayı planlıyorsun? Çıkar ağzındaki baklayı." Artık kadına karşı gerçek hislerimi gizleyemiyordum.

Jaime yanımda kıs kıs güldü, elimi tutup sıktı, sıcaklığı içime sızdı.

Bayan Followhill kaşlarını çattı, küstahlığımdan etkilenmemiştii. "Jaime üniversite için Teksas'a taşınacak. Hatta birkaç dakika önce dekanıyla yaptığı telefon görüşmesinde okula devam edeceğini tekrar teyit etti. Bu öğretim yılından sonra işine son verilecek. Kontratınız yenilenmeyecek. Birbirinizi bir daha görmeyeceksiniz. Karşılığında, marinada bulunan kolyeyi görmezden geleceğim."

Sırıışı muzafferdi.

Yine de tek gördüğüm siyahtı.

Elim Jaime'ninkinden kaydı. Hiçbir şey söylememeye kararlı bir şekilde, aşağılanmışlık hissiyle savaştım. Aslında bizim için savaşmayı reddetmiş, her zaman planladığı gibi Teksas'a gitme talebini kabul etmişti. Sadece omuz silktim. Boktan müzakere becerileri mi vardı, yoksa beni umursamıyor ve sadece kullanıyor muydu, fark etmezdi. Onun son oyunu aynıydı. Ve tahmin edin kaybeden kimdi? Evet, *ben*.

Jaime annesine kolayca gerçeği söyleyebilirdi. Annesi onu koruyor. Her şeyden. Bunun sevgiden kaynaklandığına inanacak kadar saf değildim. Prestij ve önemseddiği diğer anlamsız şeyler içindi. Elbette, ona cehennemi yaşatırdı, ama aynı zamanda ona bir çıkış yolu da verirdi.

Benimle uzlaştı.

Beni korumak istediğini söyledikten sonra.

"Dekanla konuştun mu?" Gözlerinin içine bakmak için başımı salladım. Ağır bir iç çekişle yanaklarını içine çekti ve başını salladı.

"Evet. Austin'e taşınıyorum."

"Bana uyar."

"Öyle, ha?" Bayan Followhill şüpheli görünüyordu. Belki de sakinliğimden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu, dudakları ince ve

birbirine bastırılmış.

Ben izin vermezsem kazanamazsın, diye düşündüm acı acı. Ve vermeyeceğim. Kırıldığımı görmene izin vermeyeceğim.

"Evet. Yani, okul neredeyse bitti. Güzel bir kaçamaktı." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve Jaime'nin yanımda gerildiğini hissettim. Açıklamak istediği çok şey olduğunu hissediyordum. Yine de ona bu şansı vermeyecektim.

Ondan
nefret
ediyordum.
Kendimden
nefret
ettim.

Bu kalp ağrısını hak ettik.

Parmaklarının benimkilerle yeniden birleşmeye çalıştığını hissettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkama yaslandım. Annesi yüzünden yeterince acı çekmiştim. Ergen oğlu tarafından terk edilerek, "Sorun sende değil, bende" saçmalıklarını dinleyerek ikinci kez aşağılanmayacaktım.

"Sanırım veda etme vakti geldi. All Saints'i çok özlemeyeceğim. Ben de sizi kesinlikle özlemeyeceğim Bayan Followhill. Zengin bir kadına göre sosyal becerileriniz oldukça zayıf."

Tercümesi: Sen cehennemden gelen bir kaltaksın ve oğlunun büyüyünce farklı biri olacağını düşündüğüme inanamıyorum. Belli ki sana çekmiş, her ne kadar beni öyle olmadığına inandırırsa da.

Bununla birlikte ayağa kalktım. Jaime'nin bakışları beni takip etti ama ona bakma riskine girmedim. Gözlerimiz karşılaşmamış olsa bile yüzündeki şaşkınlık çok açıktı. İlk defa, bir Followhill'in beni incitmesi yerine ben bir Followhill'i incitmiştim. Bu beni bir şekilde daha hafif hissettirdi ve bu da kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

Jaime'nin kötü hissetmesini mi istedim? *Neden?*

"Melody." Jaime'nin sesi kalın ve karanlıktı. Başımı salladım.

"Bırak gitsin, tatlım," diye talimat verdi Müdür Followhill, avucunu onun sırtına dayayarak.

Sandalyesini aniden geriye iterek ayağa kalktı.

Oradan çıkmam gerekiyordu. "Evet." Çantamı omzuma attım, cep telefonumu ve anahtarlarımı topladım. "Burada işimiz bitti."

Kalbimi kıran çocuk adamı ve onun şirret annesini arkamda bırakarak dışarı çıktım. Teksas'a taşınyordu. Bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıydım. Onu bu yöne ben itmiştim. Annesi de bize fazla seçenek

bırakmadı. Ama incinmiştim, bu yüzden onu sözlerimle bıçakladım.

Jaime beni takip etmedi.

İkimiz de sıçıp batırmıştık ve birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu.

O gün, ağlamadığım onca yıl için ağladım. Kovalar dolusu gözyaşı.
Tuzlu,  zg n ve  aresizdiler.
Hepsinin tadı tuhaftı.
Hepsinin tadı ona
benziyordu.

OceanofPDF.com

Chapter Fourteen

JAIME o gün dairemize gelmedi. Aramadı. Şaşırtıcı değildi, onu kısa bir kaçamağa indirgediğimi düşünürsek. Onu sürekli uzaklaştırdıktan sonra. Ona Teksas'a taşınması gerektiğini söyledikten sonra. En iyi arkadaşı hakkında şikayet ettikten sonra.

İyi bir kız arkadaş değildim.

Beslemek benim doğamda yoktu. Tüketilmiş hırs ve paramparça olmuş hayallerin yırtık pırtık parçalarıyla bir araya getirilmiştim. Şimdiye kadar bununla aptalca gurur duyuyordum. Aşk ya da bir erkek gibi sıradan şeylerin beni tüketmesine izin vermediğim için gurur duyuyordum.

Ama şimdi, kalbim minik parçalara ayrılmış gibi acıdığına, neyi kaçırdığımı anladım. Aşkın sisi altında acı bile daha tatlı geliyordu.

Ertesi gün Edebiyat dersine girdim ve günün üçüncü dersinin yarısına geldiğimde intiharı düşünüyordum. Uyarı Jaime tarafından kaldırılmıştı ve öğrencilerim artık bana iyi davranmıyordu. Gülüyorlar, bağırıyorlar ve karşılık veriyorlardı. Görünüşe göre eskisinden bile daha fazla. Son saatim en kötüsüydü. Dean ve Millie sessizdi, ama Trent Rexroth daha da ileri gitti ve yanında oturan Keeley'i sırasının altında parmakladı, tüm bunları yaparken yüzünü asmadı ve Vicious ile Raiders'ın geleceği hakkında yüksek sesle konuştu.

Trent'ten ellerini görebileceğim bir yere koymasını istemek sadece onun ve öpüştüğü kızın daha fazla dikkatini çekti ve çantamdan bir kitap çıkarmak için arkamı döndüğümde kıs kıs gülüşmeler duydum, muhtemelen görüş alanımdan çıkar çıkmaz dilini kızın boğazına soktuğu içindi.

Cehennem gibiydi ve tam da olmayı hak ettiğim yerd.

Jaime sınıfta değildi, ona son kez ders verecek olmama rağmen. Bu sadece zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu: Trent yaptığı şeyi bilerek ve Jaime'nin adına yapmıştı.

Hepsi benden nefret ederdi.

Kalbim hayal kırıklığına uğradı. Derse konsantre olmaya çalıştım ama aklım sürekli ona kayıyordu.

Sıçıp batırmıştım.

Annesiyle görüştüktan sonra ona açıklama şansı bile vermedim. Doğal olarak bana ihanet ettiğini düşündüm. Ama o Jaime'ydi. Jaime asla kimseye ihanet etmezdi. Değer verdiklerinin yanında durdu. Vicious tarafından bile.

Vicious.

Zil çaldığında yerimden kalktım ve Jaime'nin en iyi arkadaşını gözlerimle deldim.

"Baron." Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Homurdandı ama dediğimi yaptı. Sınıf çoktan boşalmıştı, sadece ikimiz birbirimizi şüpheyile süzüyorduk.

"Jaime nerede?" Yorgun gözlerimi ovuşturarak sordum. Dün gece pek uyuyamamıştım.

"Umurunda mı lan?" Bir sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve sınıfta gelişi güzel yaktı. "Bütün *kaçamaklarını* takip mi ediyorsun?" diye mırıldandı, sigarası dudaklarının arasındaydı.

Birisi acı çekiyordu.

"Onunla konuşmam gerek," dedim, iğneyi görmezden gelerek. "Seni durduruyor muyum?"

"Bana nerede olduğunu söyle."

Omuz silktili. "Ben onun sekreteri değilim. Ara onu." "Telefonu açmıyor," diye bağırdım sıkıntıyla.

Vicious sigarasını tutan eliyle başparmağını yanağında kaydırđı, derin düşüncelere dalmıştı. "Evet, yapmayacak." Sesi ürpertici bir şekilde düzdü. "Benim evimde. Küçük bir sürtük gibi somurtuyor. Onu neşelendirmen için seni davet ederdim ama kıcını kurtardığı için ona laf mı atmak istersin, yoksa her şeyi berbat ettiğı için sakso mu çekmek istersin emin değilim."

"Onunla konuşmam gerek." Sesimdeki aciliyet beni korkutuyordu. Bunu düzeltme ihtiyacı çok ağır basıyordu. Sadece bu işi çözmemizi istiyordum.

"Ben o değilim." Vicious'un cansız gözleri benimkileri tuttu, beni içine çekti. "Ben affetmem, bu yüzden eğer onu tekrar incitirsen, sonucu yıkıcı olur. Senin için."

Yutkun. "Sadece bunu düzeltmek istiyorum Baron." "Benim adım Vicious," diye hırladı.

Lanet olsun. *Bu çocuk.*

"Bırakın onu göreyim. Söz veriyorum, niyetim iyi."

HotHoles'un kardeşliği neredeyse dokunaklıydı, eğer bu çocukların çok fazla güce sahip olduğu gerçeği olmasaydı. Benim üzerimde. Bu kasaba üzerinde. Herkesin üzerinde.

Vicious başını kapıya doğru eğdi ve ben de onu taş ve tuğladan yapılmış, düşünceli malikânesine kadar takip ettim, Ford'um Mercedes'inin peşindeydi.

New York ve Julliard'dan eve dönüş uçağım dışında yapmak zorunda kaldığım en uzun yolculuktu.

Ama deliliğe giden en kısa yoldu. Benim aşkım delilikti. Ve ben bunun için savaşılmaya hazırdım.

OceanofPDF.com

Chapter Fifteen

HAVUZDAYDI. Lanet olası havuzda. Tur atıyordu. Uzun, zayıf, yontulmuş vücudu bir uçtan diğerine ok gibi fırlıyordu. Kenarda durdum, üzerine atlamak mı, özür dilemek mi yoksa ona bağırarak mı istediğimden emin değildim. Başını masmavi su çizgisinden kaldırdığında, koyu sarı bukleleri mükemmel yüzüne su damlaları yağdırıyordu, kalçalarım sıkıştı.

"Kalbin kırılmış gibi görünüyorsun," diye alaycı bir şekilde değerlendirdim.

Kollarını fayanslara dayadı ve bana düz dişlerini gösterdi. Ama bu bir gülümseme değil, bir uyarıydı. "Ve sen de doğal ortamından çıkmış bir hayvan gibi görünüyorsun. Beni o kadar özlediniz mi Bayan G?"

"Bugün okula gelmedin." Sesim ciddiye.

"Yani? Okul yılı neredeyse bitti ve bu senin umurunda değil.

Ben sadece bir kaçamağım, unuttun mu? Senin sözlerin."

Touché.

Buraya geldiğimde, yalvarmanın üstünde değildim. Ama şimdi onun önünde, Vicious'un evindeyken, kendimi korumaya yönelik karşı konulmaz bir ihtiyaç yine beni ele geçirdi. Dün annesinin ofisindeyken ona oyununun ne olduğunu sormadım.

"Teksas'a gitmek için hazırlandınız mı?" Konuyu değiştirdim. *Üniversiteye gidiyor, diye* hatırlattım kendime. *Bu iş bitti.*

Güldü, kendini yukarı doğru itti ve havuzdan çıktı. Heykel gibi vücudu güneşin altında parlıyor, Calvin Klein reklamlarındaki gibi görünüyordu. Yanımda durdu, o kadar yakındı ki klor kokusu burun deliklerime doldu.

"Henüz değil." Bana doğru bir adım attı. Tökezleyerek geri çekildim. Beni görmezden gelerek bir adım daha yaklaştı.

"Bir bavul daha almam lazım." Eli buklelerimin arasında kayboldu. Bu sefer onun dokunuşuna yaslandım. *Tam bir ezik. Yine gidici oldum.*

"Erkeklerin hafif seyahat ettiğini sanırdım." Yutkundum.

"Var, ama eminim benim yanıma taşındığında her türlü kızsallığı yanında götüreceksin."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona diktim ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Jaime," diye uyardım. Neyden, emin değildim. Bunun bir şaka olmasını istemiyordum. Kelimeleri söyler söylemez, az önce söylediği şeyi tam olarak istediğimi fark ettim. Çok şey. Yeni bir başlangıç. All Saints Lisesi'nden uzakta. Onunla birlikte.

Mantıklı değildi. Yanlıştı. Bir ton kaş kaldıracaktı. Bir üniversite öğrencisi yirmi altı yaşındaki öğretmeniyse başka bir eyalete mi taşınıyor? Her yerinde felaket yazıyordu. Ama ben bu felaketi istiyordum. İçinde yıkanmak, *onu* sevmek ve *yaşamak* istiyordum. Bu felaketi kaotik gerçekliğim yapmak için.

"Mel," diye yanıtladı gülümseyerek. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek." Alt dudağımı ısırđım ve kirpiklerimin altından ona baktım. Vicious bunu görseydi muhtemelen kusardı.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Kalbim boğazımdaydı. En son sahneye çıktığımdan beri kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bunu söyleyecektim ve dünyanın ve benim hakkımda ne düşüneceğinin canı cehenneme.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, hâlâ saçlarımdın arasındaydı ve beni sabit tutuyordu. "Gerçek şu ki... Seni seviyorum."

Memnun bir gülümseme vardı, ama hızlıydı. Sanki hâlâ başım beladaymış gibi. Kendimi azarlanmış bir öğrenci gibi hissettim.

Başını salladı, ıslak saçları yüzüme damlarken bir kolunu boynuma doladı ve beni yüzüne doğru çekti. "Gördün mü? Çok mu zordu? Hâlâ tek parçasın, değil mi bebeğim?" Ukala bir ifadeyle bir kaşını bana kaldırdı ve bu çok seksiydi. "Ben de seni seviyorum Mel. Aslında senin için deli oluyorum. Şimdi toparlan." Dudağımı şakacı bir şekilde ısırđım ve aynı anda kıcıma şaplak attı.

"Pardon?" Güldüm. "Ne? Nerede? Nasıl? Ne zaman? Okul daha bitmedi bile."

Okulun bitmesine dört gün daha vardı. Ve ben hala onunla başka bir eyalete taşınmaya evet dememişim.

"Evet, ama yarın Austin'de bir bale akademisinde iş görüşmen var. Geç kalmak istemezsin, değil mi? Kötü bir ilk izlenim olur."

Jaime biliyordu. Bu hayali kotumun arka cebine koyduğumu ama yine de her gün aynanın karşısında dans ettiğimi biliyordu. Onu kalbimde taşıdığımı

Küçük bir hatıra gibi ve bu hatıranın gerçek bir şeye dönüşmesini her zamankinden daha çok istiyordum.

Tam o sırada uzaktan bir korna sesi geldi ve Vicious'un süslü Mercedes direksiyonunun arkasında homurdandığını duydum. "Ona kıcını kaldırmasını söyle, yoksa ikinizi de bir taksiyle havaalanına gönderirim."

Şu liseli çocuklar.

Başından beri bunu planlamışlardı.

Bayan Followhill'i ve beni alt ettiler.

Güldüm ve erkek arkadaşımın kollarına yığıldım. "Lanet olsun sana."

OceanofPDF.com

Epilogue

İki yıl sonra.

"SÜTÜ UNUTTUN."

"İç çamaşırını unutmuşsun."

Kaşlarımı çatıyorum, siyah taytımı aşağı doğru itiyorum. "İç çamaşırını giyiyorum." "Aynen öyle." Jaime zahmetsiz bir hareketle beni yatağa itiyor.

Çürük yatağımızın üzerine yığılıyorum. O da beni takip ediyor, üstüme çöküyor, yüzümü ve boynumu ıslak, sıcak öpücüklerle kaplıyor. Parmakları taytımı iterken nefes nefese kıkırdamalar ağzımdan kaçıyor.

Jaime göğüs kafesime doğru homurdanarak, "Vardiyamdan dönerken biraz alırım," diyor.

Gömleğimi çoktan bir kenara fırlattı ve göğüs ucumu o kadar sert emiyor ki kafatasım zevkten karıncalanıyor. İç çekiyorum ve parmaklarımı onun karışık sarı saçlarında gezdiriyorum. Dersten sonra yerel bir Starbucks'ta vardiyalı çalışıyormuş. Birlikte yaşamaya başlayacağımızı duyurduktan sonra ailesi onunla ilişkisini kesmiş. Kötü şans. Benim bale akademisindeki işim, onun okulu ve Starbucks'taki işi ve tabağımızdaki diğer her şeyle, diğer insanların ne düşündüğü veya söylediği hakkında iki bok verecek çok az zamanımız var.

"Biraz meyve de getirebilir misin? Muzumuz bitmiş."

"Ne zaman istersen yiyebileceğin bir muz var ve o da burada." Elimi tutup sikine doğru götürdü.

Gözlerimi deviriyorum. Evet, hâlâ tipik bir yirmi yaşındayım. Şu anda yirmi sekiz yaşındayım ve evlilik ve bebekler konusunda takıntılı olacağımı düşünürsünüz. Ama düşünmüyorum. Tek düşündüğüm o. Her şeyin nasıl bu kadar harika gittiğini. Bu bizim güzel kaosumuz ve başka türlü olmasını istemezdik.

"Daha sonra bir ısırık alabilirim," diye takılıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, sana aptal meyveni getireceğim, kadın."

Dili karnımdan aşağı, artık çıplak olan amıma doğru ilerliyor ve durup burnuyla klitorisime daireler çiziyor. "Oh, sanırım sende

Burada bir şey var. Bir çizik ya da leke gibi bir şey." Eli bacaklarımın arasına dalıyor ve tekrar yukarı kalktığında elinde küçük siyah kadife bir kutu var.

Nefes almayı tamamen bıraktım.

Dudaklarını yalayarak tembel bir gülümseme sunuyor. "Seni uyarmalıyım, bu bir nişan yüzüğü değil. Yirmi bir yaşına girmeyi bekliyorum, böylece büyükannem ve büyükbabamın benim adıma açtığı vakıf fonu devreye girecek. Daha zengin ve Starbucks'sız olacağım. İnanılmaz bir şeyi hak ediyorsun. Ama bu arada, işte sana iki yıl önceki lise kaçamağını hatırlatacak bir şey."

Titreyen parmaklarımla kadife kutuyu açıyorum ve içinden bir kolye çıkıyor. Bir tılsımla. Altın bir çapa. Bu çapa pek çok şeyi simgeliyor.

Bizi parçalara ayıran yanmış yat.

Bizi tekrar bir araya getiren kolye. Geride bıraktığım kayıp parça.

Gözlerim yukarı kayıyor, kontrolsüz bir aşkla onu delip geçiyor. Çok aşığım. Büyüyüp bir erkek olan ve benimle birlikte olmak için pek çok şeyden vazgeçen bu çocuğa aklımı kaçırarak kadar deliyim. Üniversite parti hayatı. Futbol. İki yıl önce onun özü olan şeyler.

"Bana yardım eder misin?" Parmaklarımla arasındaki kolyeyi gösteriyorum.

Dilini uyluğumun iç kısmından çıkarmasını istediğimde homurdanıyor ama ayağa kalkıp yüzüme bakıyor. Kolyeyi elimden alıp saçlarımı kenara fırçalıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sorar birden.

"Gerçek. Cesur insanlar her zaman gerçeği seçer." Sırıttıyorum.

"Her zaman benim olacağın doğru mu?" Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor.

"Bu bir gerçek. Ve bazen, beni kızdırdığında, bu bir cesarettir. Ama bu benim hayatım ve sen de onun bir parçasısın. Her zaman ve sonsuza dek," diyorum.

"Daima ve sonsuza dek," diye tekrarlıyor ve ben çapama tutunuyorum, onu -ve gerçek hayattaki çapamı- sıkıyorum.

Endişe. Korku. Kendimi bıraktığım ve yanlış kişi olması gereken ama doğru, çok doğru birine aşık olduğum kısım... Artık hepsi geride kaldı.

Sonunda, buna değdi. Bizi bugün olduğumuz kişi yapan her küçük parça.

Daha güçlü.

Daha
mutlu.
Wholer.

Altı Yıl Sonra...

Jaime

"Neden apa?"

Muhtemelen bunu sekiz yıl önce, ilk tanıştığımızda sormalıydım ama bir türlü cesaret edemedim. Yastık sohbeti olarak düşündüm ve edebiyat öğretmenimi takip etmekle ilgili olduğu için kendimi oldukça korkmuş hissediyordum.

Karım Melody Followhill'i dikkatle izliyorum, yeni kanepemizde arkasına yaslanmış ayaklarını sehpanın üstüne koyuyor. Kanepe ve masa, Kensington'daki yeni dairemizdeki -ya da Londra'daki adıyla 'apartman dairemizdeki'- tek mobilya parçaları. Onu Avrupa'ya götüreceğimi söyledim ve götürdüm de. Onu burada hamile bırakmış olmam sadece bir bonus.

Rica ederim, Mel.

"Neden apa?" diye soruyor bana, otuz altı haftalık karnını ovuştururken sırtıyor, sanki yeni doğacak kızımızı şimdiden görebiliyormuş gibi sevgiyle bakıyor. "Çünkü bazen seni kurtarabilecek birinin olduğunu hissetmek güzeldir."

"O kolyeyi sana kim verdi?" Ateş ediyorum. Sorularımın aciliyeti beni ürkütüyor. Ona bunu sormadan sekiz yıl geçirmişt看 ve birdenbire bilmek istediğim tek şey bu oldu. Melody bana doğru eğiliyor ve başını göğsüme koyuyor. Kahverengi saçlarını yüzünden çekip şakağına bir öpücük konduruyorum. Konuştuğunda göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"Bunu kendim için aldım. JFK havaalanındaydım, bacağıımı kırdıktan sonra Kaliforniya'ya dönmek üzere uçağı binmek üzereydim. İnanacak bir şey istiyordum. Daha doğrusu inanacak *birini*. Kimsem yoktu. Ailem beni destekliyor ve benim için üzülüyordu ama anlamıyorlardı. Pek anlamıyorlardı. Arkadaşlarım ülkenin dört bir yanına dağılmış, kendi üniversite hayallerinin peşinden koşuyor, yeni ve tatlı anılar yaratıyorlardı. Ve ben oradaydım. Yalnızdım. Birine ihtiyacım vardı. Bir mağazada bu kolyeyi gördüm. Adını bile hatırlamıyorum. "New York'u Seviyorum" yazan kapüşonluları komik fiyatlara satıyorlardı. Bana çok pahalıya patladı ama kendi kendime düşündüğümü hatırlıyorum - Buna ihtiyacım var. Bunu alacağım."

Aşağı bakıyorum, gözlerine bakıyorum ve hayret ediyorum. Bu kadın benim olduğu için hayret ediyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra ve belki de tam da bu yüzden.

O komik ve güçlü. Çok yetenekli, alaycı ve zeki. Ama aynı zamanda gerçek. Ve savunmasız. Ve benim. Tanrım, lanet olsun, çok benim.

"Artık buna ihtiyacın yok." Üniversitedeyken ona verdiğim çapa kolyeyi parmağım ile gösterdim. "Bana sahipsin."

"İkisine de ihtiyacım var," diye gülümseyerek tişörtümün üzerinden göğüs kaslarımı öpüyor. Yanılıyor.

Kimseye ihtiyacı yok.

Kimsenin ne düşündüğünü umursamadan, mantıklı ayakkabıları ve diz boyu elbiseleriyle dünyayı fethedebilir.

Elini tutuyorum, avucunu öpüyorum ve azgın ereksiyonuma yönlendiriyorum. Bu kadın için her zaman sertim. Her zaman.

"Üçümüzü mü kastediyorsun?" Dudaklarına sırtıyorum ve o da kot pantolonumu benim hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde kavırıyor.

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" diye soruyor ve nedense güzel alnını ter basıyor. Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Beni hastaneye götürmen gerekiyor. Suyum geldi."

"Benim için zor olduğunu biliyordum." Boynunu yaladım ve o da koluma yumruk attı. Sertçe.

"Jaime!"

"Tamam, tamam, çantanı alacağım."

On beş saat sonra Melody ve ben ilk kızımız Daria Sophia Followhill'e hoş geldin diyoruz. Ailem onu görmek için San Diego'dan uçağa biniyor.

Çok heyecanlılar. Mel'in ailesi de ay sonunda gelecek.

Babam hâlâ annem ve Koç Rowland'ı bilmiyor. Ona hiç anlatmadım. Pek bir anlamı yoktu.

Adam kadını sevmiyor, kadın da adamı sevmiyor.

Çok paraları var. Çok fazla imkanları. Ve işte ben, bir eş ve yeni bir bebekle, yaptığım seçimler yüzünden hala onların servetinden mahrumum.

Ve mutluyum, çünkü paraya ihtiyacım yok. Kızlarım var ve bu bana yetiyor.

O. Öyle. Her şeydir.

SON

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Sonsuza dek minnettar olduğum ve hayatın kendisinden daha çok sevdiğim

insanların listesi: Sunny Borek

Kristina Lindsey

Karen Dale Harris

Ellie McLove

Stacey Blake

Letitia Hasser

Brittany Hale

Sabrina Shalalashvilli

Becca Zsurkan

Avivit Egev

Sher Mason

Sheena Taylor

Lin Tahel Cohen

Amy Halter

Paige Jennifer

Ilor Tsabar

Vanessa Serrano

Erika Budd Panfile

Galit Hadar

Shmariyaho Jessica

Meade

Kristen Reads

Karin Boukzam

Ella Fox

Ava Harrison

Tanaka Kangara

Julia E. Lis

Bernadett Lankovitz

Kerissa Blake
Ve Tamar Hazan.

Ayrıca bu vesileyle Sassy Sparrows grubuma ve aileme düşünceli ve anlayışlı oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten, daha fazla minnettar olamazdım.

Çalışmalarımı paylaşmaya ve desteklemeye devam eden harika blog yazarlarına. Size ve bağımsız topluluğa yaptığınız muhteşem katkıya değer veriyorum. Ve her zaman olduğu gibi, bana şans verdiğiniz için siz okurlarıma.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim (kendi teşekkür konuşmamı oldukça yetersiz buluyorum, ancak Tom Hiddleton'ın Altın Küre konuşması kadar kötü değil, yani bu da var),
Hepinizi hayal edebileceğinizden çok daha fazla seviyorum,

L.J.
xoxo

OceanofPDF.com

Other Books by L.J. SHEN

[Tyed](#)
[Serçe](#)
[Kanından](#)
[Toza](#)

Kandan Toza

Aziz Günahkarlar:

#0.5 - *Defy*
[#1 - Vicious](#)
#2 - *Ruckus* (Bahar 2017'de çıkıyor)

İLETİŞİMDE KALIN

L.J. Shen'in [Bültenine](#) Katılın
L.J. Shen'in [Okuma Grubuna](#) -
Katılın

[Facebook Sayfasını](#) Beğenin
[Amazon Sayfasını](#) Takip Edin
[Instagram'](#)ını Takip Edin (uyarı: çoğunlukla suşi
resimleri) Ve [Twitter'](#)ı Unutmayın

[OceanofPDF.com](#)

Ayrılmadan önce: işte *Vicious*'a (Sinners of Saint #1) bir ön bakış. Vicious artık mevcut, bu yüzden ilk bölümü beğendiyseniz mutlaka alın!

Chapter One

Emilia

BÜYÜK ANNEM BİR ZAMANLAR BANA, sevgi ve nefretin farklı koşullar altında yaşanan aynı duygular olduğunu söylemişti. Tutku aynıdır. Acı aynıdır. Göğsünüzde kabarcıklar oluşturan o garip şey? Aynı şey. Baron Spencer'la tanışana kadar ona inanmadım ve o benim kabusum oldu.

Sonra kabusum gerçeğe dönüştü.

Ondan kaçtığımı sanmıştım. Hatta benim varlığımı unuttuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Ama geri döndüğünde, düşündüğümünden daha sert vurdu. Ve domino taşı gibi düştüm.

On Yıl Önce

Malikâneye daha önce sadece bir kez, ailem Todos Santos'a ilk geldiğinde girmiştim. O da iki ay önceydi. O gün, olduğum yere çakılıp kalmıştım.

hiç gıcırdamayan aynı demir ahşap döşemenin üzerinde.

İlk seferinde annem kaburgalarımın dirsek atmıştı. "Buranın dünyanın en sert zemini olduğunu biliyor musun?"

Dünyanın en sert kalpli adamına ait olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Bu kadar çok parası olan insanların neden bu kadar iç karartıcı bir eve para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordum. On yatak odası. On üç banyo. Kapalı bir spor salonu ve dramatik bir merdiven. Paranın satın alabileceği en iyi olanaklar... ve tenis kortu ve altmış beş metrelik havuz dışında hepsi siyah renkteydi.

Siyah, büyük demir çivili kapılardan içeri girer girmez sahip olabileceğiniz her türlü hoş duyguyu bastırıyordu. Soğuk, cansız renklere ve tavandan sarkan dev demir avizelere bakılırsa, iç mimar bir ortaçağ vampiri olmalıydı. Zemin bile o kadar karanlıktı ki sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyordum ve hiçliğe düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

On yatak odalı bir ev, içinde üç kişi yaşıyor -ikisi neredeyse hiç evde bulunmuyor- ve Spencer'lar ailemi garajın yanındaki hizmetçi dairesine yerleştirmeye karar vermişlerdi. Richmond, Virginia'daki fıçı tahtası kiraladığımız evden daha büyüktü ama o ana kadar yine de bana ters gelmişti.

Artık değil.

Spencer konağıyla ilgili her şey göz korkutmak için tasarlanmıştı. Zengin ve varlıklı ama pek çok açıdan fakir. *Bunlar mutlu insanlar değil*, diye düşündüm.

Ayakkabılarıma baktım - çakma olduklarını gizlemek için üzerlerine renkli çiçekler çizdiğim yırtık pırtık beyaz Vans ayakkabılarıma - ve yutkundum, o beni küçümsemeden önce bile kendimi önemsiz hissediyordum. *Onu* tanımadan önce bile.

"Acaba nerede?" Annem fısıldadı.

Koridorda durduğumuzda, çıplak duvarlardan yansıyan yankıdan ürperdim. Küçük kız kardeşim Rosie'ye ilaç almamız gerektiği için iki gün erken ödeme alıp alamayacağımızı sormak istiyordu.

"Şu odadan gelen bir ses duyuyorum." Tonoğlu fuayenin karşı tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "Sen git kapıyı çal. Ben mutfığa gidip bekleyeceğim."

"Ben mi? Neden ben?"

"Çünkü" dedi, vicdanıma saplanan bir bakışla beni kıştırarak, "Rosie hasta ve ailesi şehir dışında. Sen onun yaşındasın. Seni dinleyecektir."

Bana söyleneni yaptım - annem için değil, Rosie için - sonuçlarını anlamadan. Sonraki birkaç dakika tüm son yılıma mal oldu ve on sekiz yaşında ailemden koparılmamın nedeni oldu.

Vicious sırrını bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum.

O gün o odada ne hakkında tartıştığını öğrendiğimi sandı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek hatırladığım, başka bir karanlık kapının eşiğine doğru yürüdüğüm, yaşlı bir adamın derin sesini duymadan önce yumruğumun kapıya birkaç santim yaklaştığı.

"Ne yapacağınızı
biliyorsunuz, Baron." Bir
adam. Muhtemelen sigara
içen biri.

"Kız kardeşim ona yine sorun çıkardığını söyledi." Adam sesini yükseltmeden ve avucunu sert bir yüzeye vurmadan önce sözlerini geveledi. "Ona saygısızlık etmenden bıktım artık."

"Siktir git." Genç bir adamın sakın sesini duydum. Sesi eğleniyor gibiydi. "Onu da sikeyim. Bekle, bu yüzden mi buradasın, Daryl? Sen de mi kardeşinden bir parça istiyorsun? İyi haber şu ki, eğer ödeyecek paran varsa o iş için açık."

"Ağzına bak, seni küçük amcık." *Tokat.* "Annen gurur duyardı."

Sessizlik ve ardından, "Annem hakkında tek kelime daha edersen, babamla konuştuğun o diş implantlarını yaptırman için sana gerçek bir sebep veririm." Genç adamın sesinden zehir damlıyordu, bu da bana annemin düşündüğü kadar genç olmayabileceğini düşündürdü.

"Uzak dur," diye uyardı genç ses. "Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapmak için oldukça istekliyim. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Seninle işim bitti."

"Peki sana başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?" Yaşlı adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sesini kemiklerimde hissettim, iskeletimi kemiren bir zehir gibi.

"Duymadın mı?" diye homurdandı genç adam. "Dövüşmeyi seviyorum. Acıyı seviyorum. Belki de benim için kabullenmeyi çok daha kolay hale getirdiği içindir."

Bir gün seni öldüreceğim gerçeğiyle. Ve öldüreceğim, Daryl. Bir gün seni öldüreceğim."

Nefesim kesildi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüksek bir ses duydum, ardından biri yere yuvarlandı, yere düşerken bazı eşyaları da beraberinde sürükledi.

Kaçmak üzereydim -bu konuşmanın benim duymam için yapılmadığı belliydi- ama beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve benim yaşlarımda bir çocukla yüz yüze geldim. *Çocuk* diyorum ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam arkasında durmuş, nefes nefese kalmış, ellerini masaya dayamıştı. Kitaplar ayaklarının etrafına saçılmıştı ve dudağı kesilmiş ve kanıyordu.

Oda bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar yükselen ceviz raflar, ciltli kitaplarla doluydu. Göğsümde bir sızı hissettim çünkü bir şekilde oraya bir daha girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeleni genç çocuk. Gözleri kısılmıştı. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin nişangâhı gibiydiler.

On yedi mi? On sekiz mi? Yaklaşık aynı yaşta olmamız bir şekilde durumla ilgili her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Başımı eğdim, yanaklarım tüm evi yakmaya yetecek bir sıcaklıkla alev alev yanıyordu.

"Dinliyor muydun?" Çenesi seğirdi.

Çılgınca başımı *hayır* anlamında salladım ama bu bir yalandı. Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Annem burada çalışıyor. Onu arıyordum." Bir yalan daha.

Hiçbir zaman korkak bir kedi olmadım. Her zaman cesur olan bendim. Ama o anda kendimi o kadar da cesur hissetmiyordum. Ne de olsa orada, onun evinde olmamam gerekiyordu ve kesinlikle onların tartışmasını dinlememem gerekiyordu.

Genç adam bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. Gözleri ölüydü ama dudakları kırmızı, dolgun ve çok canlıydı. *Eğer izin verirsem bu adam kalbimi kıracak.* Ses kafamın içinde bir yerlerden geliyordu ve bu düşünce beni sersemletti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu adama karşı bir şeyler hissetmek bir yana, göz rengini ya da saç şeklini bile fark edemeyecek kadar endişeliydim.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nefis kokuyordu -erkek erkeğin erkeksi baharatı, tatlı ter, ekşi hormonlar ve annemin birçok işinden biri olan temiz çamaşırların zayıf izi.

"Emilia." Boğazımı temizledim ve kolumu uzattım. "Arkadaşlarım bana Millie der. Siz de diyebilirsiniz."

Yüz ifadesinden hiçbir duygu okunmuyordu. "İşin bitti, *Emilia*." Güneyli aksanımla dalga geçerek adımlı söyledi ve elimi bir bakışla bile onaylamadı.

Çabucak geri çektim, utanç yanaklarımı yeniden alevlendirdi.

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Bir daha seni evimin içinde bir yerde bulursam ceset torbası getir çünkü buradan canlı çıkamayacaksın." Gürleyerek yanımdan geçti, kaslı kolu omzuma sürtündü.

Nefesim tılandı. Bakışlarım yaşlı adama kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Başını salladı ve öyle bir sırttı ki içime kapanıp kaybolmak istedim. Dudağından deri çizmesine kan damlıyordu.

-Yıpranmış MC ceketı gibi siyah. Böyle bir yerde ne işı vardı ki zaten? Bana öylece baktı, kanı temizlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Arkamı döndüm ve boğazımda yanan safranın taşmak üzere olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Rosie'nin o hafta ilaçlarını almadan idare etmek zorunda kaldığını ve annemle babamın ödemelerini planlanandan bir dakika bile erken alamadıklarını söylemeye gerek yok.

Bu iki ay önceydi.

Bugün mutfaktan geçip merdivenleri tırmandığımda başka seçeneğim yoktu.

Vicious'un yatak odasının kapısını çaldım. Odası ikinci katta, geniş kavisli koridorun sonundaydı ve kapısı mağarayı andıran malikânenin yüzen taş merdivenlerine bakıyordu.

Vicious'un odasına hiç yaklaşmamıştım ve keşke öyle kalabilseydim. Ne yazık ki matematik kitabım çalınmıştı. Dolabıma kim girdiyse eşyalarımı silmiş ve içine çöp bırakmıştı. Dolabın kapağını açtığım anda boş soda kutuları, temizlik malzemeleri ve prezervatif ambalajları etrafa saçılmıştı.

All Saints Lisesi'ndeki öğrencilerin bana buralarda ucuz bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmak için kullandıkları pek de akıllıca olmayan ama etkili bir yol daha. O ana kadar buna o kadar alışmıştım ki neredeyse hiç kızarmamıştım. Koridordaki tüm gözler bana çevrildiğinde, her boğazdan kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar yükseldiğinde, çenemi yukarı kaldırdım ve doğruca bir sonraki dersime doğru yürüdüm.

All Saints Lisesi şımarık, aşırı ayrıcalıklı günahkârlarla dolu bir okuldu. Belli bir şekilde giyinmediğiniz ya da davranmadığınız takdirde ait olmadığınız bir okuldu.

Rosie benden daha iyi uyum sağlamıştı, Tanrı'ya şükür. Ama Güneyli ağzı, sıra dışı tarzı ve okuldaki en popüler çocuklardan biri olan Vicious Spencer'in benden nefret etmesiyle ortama uyum sağlayamadım.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise uyum sağlamak *istemememdi*. Bu çocuklar beni etkilemiyordu. Nazik ya da misafirperver değillerdi, hatta çok zeki bile değillerdi. Arkadaşlarımda aradığım özelliklerin hiçbirine sahip değillerdi.

Ama buradan kaçmak istiyorsam ders kitabıma çok ihtiyacım vardı.

Vicious'un yatak odasının maun kapısını üç kez çaldım. Alt dudağımı parmaklarımın arasında yuvarlayarak içime çekebildiğim kadar oksijen çekmeye çalıştım ama boynumda zonklayan nabızı sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı.

Lütfen orada olma...

Lütfen eşeklik etme...

Lütfen...

Kapının altındaki çatlaktan yumuşak bir ses sızdı ve bedenim gerildi.

Kıkırdama.

Vicious asla kıkırdamazdı. Hatta neredeyse hiç kıkırdamazdı. Gülümsemeleri bile çok azdı. Hayır. Bu ses şüphesiz kadın sesiydi.

O hırıltılı ses tonuyla duyulmayacak bir şeyler fısıldadığını duydum ve bu onu inletti. Kulaklarım yandı ve ellerimi endişeyle kalçalarımı örten sarı, kesik kot şortuma sürttüm. Hayal edebileceğim tüm senaryolar arasında bu açık ara en kötüsüydü.

Onu.

Başka bir kızla.

Adını bile bilmeden önce nefret ettiğim kişi.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de gülünç derecede kızgın hissediyordum. Ama o açıkça oradaydı ve ben de görevdeki bir kızdım.

"Vicious?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak bağırdım. Beni göremese de omurgamı dikleştirdim. "Ben Millie. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece hesap defterini ödünç almak istemiştım. Benimki kayboldu ve yarınki sınava gerçekten hazırlanmam gerekiyor." *Tanrı seni sınavımıza çalışmaktan korusun*, diye içimden sessizce geçirdim.

Cevap vermedi ama keskin bir nefes alma sesi duydum -kız- ve kumaşın hışırtısını ve bir fermuarın çekilme sesini. Aşağı, hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı kapısının serin tahtasına dayadım.

Kurşunu ısır. Gururunu bir kenara bırak. Birkaç yıl içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Vicious ve onun aptal maskaralıkları uzak bir anı olacaktı, kibirli kasaba

Todos Santos sadece geçmişimin tozla kaplı bir parçası.

Josephine Spencer onlara iş teklif ettiğinde annemle babam bu fırsatı kaçırmamıştı. Sağlık hizmetleri daha iyi olduğu ve kira ödememize bile gerek olmadığı için bizi ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya sürüklemişlerdi. Annem Spencer'ların aşçısı/kâhyasıydı, babam da yarı bahçıvan ve tamirciydi. Önceki yatılı çift işten ayrılmıştı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Eminim annemle babam da bu işe pek hevesli değillerdi. Ancak bu tür fırsatlar nadirdi ve Josephine Spencer'ın annesi büyük teyzemle arkadaştı, bu sayede işi almışlardı.

Yakında buradan gitmeyi planlıyordum. Tam olarak, başvurduğum ilk eyalet dışı üniversiteye kabul edilir edilmez. Ama bunun için bir bursa ihtiyacım vardı.

Burs için çok iyi notlar almam gerekiyordu. İyi notlar için de bu ders kitabına ihtiyacım vardı.

"Vicious," diye onun aptal lakabını söyledim. Gerçek adından nefret ettiğini biliyordum ve elimde olmayan nedenlerden dolayı onu üzmem istemiyordum. "Kitabı alıp ihtiyacım olan formülleri hemen kopyalayacağım. Uzun süre ödünç almayacağım. Lütfen." Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığı yumağını yuttum. Vicious'tan iyilik istemek zorunda kalmadan eşyalarımın *çalınması* zaten yeterince kötüydü.

Kıkırdamalar arttı. Yüksek, cırtlak ses tonu kulaklarımı tırmaladı. Kapıyı itip açmak ve yumruklarımın ona saldırmak için parmaklarım karıncalandı.

Zevkten inlediğini duydum ve bunun birlikte olduğu kızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Benimle alay etmeyi seviyordu. İki ay önce kütüphanesinin dışındaki ilk karşılaşmamızdan beri, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmaya kararlıydı.

Malikanesi için yeterince iyi değil. Okulu için yeterince iyi değil.

Kasabası için yeterince iyi değil.

En kötü kısmı mı? Lafın gelişi değildi. Gerçekten *de* onun şehriydi. Soğuk ve acımasız davranışları nedeniyle Vicious lakabıyla anılan Baron Spencer Jr. Kaliforniya'daki en büyük aile servetlerinden birinin varisiydi. Spencer'lar bir boru hattı şirketine, Todos Santos şehir merkezinin yarısına (alışveriş merkezi dahil) ve üç kurumsal ofis parkına sahipti. Vicious'ın ailesinin gelecek on nesline bakacak kadar parası vardı.

Ama ben yapmadım.

Ailem hizmetçiydi. Her kuruş için çalışmak zorundaydık. Anlamasını beklemiyordum. Vakıf fonu çocukları asla anlamaz. Ama en azından diğerleri gibi rol yapacağını düşündüm.

Eğitim benim için önemliydi ve o anda bunun elimden alındığını hissettim. Çünkü zengin insanlar kitaplarımı çalmıştı.

Çünkü bu zengin çocuk, ders kitabını hemen ödünç alabilmem için odasının kapısını bile açmadı.

"Vicious!" Hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve avucumu kapısına düz bir şekilde vurdum. Bileğimde yarattığı zonklamayı görmezden gelerek, öfkeyle devam ettim. "Hadi ama!"

Arkamı dönüp gitmeye çok yaklaştım. Bu, Sydney'in kitaplarını ödünç almak için bisikletimi alıp şehrin öbür ucuna kadar gitmem gerektiği anlamına gelse bile. Sydney, All Saints Lisesi'ndeki tek arkadaşım ve sınıfta sevdiğim tek kişiydi.

Ama sonra Vicious'un kıkırdadığını duydum ve şakanın bana yapıldığını anladım. "Seni sürünürken görmeye bayılıyorum. Yalvar bebeğim, ben de sana vereyim," dedi.

Odasındaki kıza değil. Bana.

Kendimi kaybettim. Yanlış olduğunu bildiğim halde. O kazanıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve odasına daldım, yumruğumla kolu boğdum, eklemlerim bembeyazdı ve yanıyordu.

Gözlerim kral boy yatağına kaydı, üzerindeki muhteşem duvar resmini - karanlığa doğru dört nala koşan dört beyaz at- ya da zarif, koyu renk mobilyaları görmek için zar zor durdu. Yatağı odanın ortasında duran, büyük, yüksek ve yumuşak siyah satenle örtülü bir taht gibiydi. Yatağının kenarına tünemişti, kucağında beden eğitimi dersime giren bir kız vardı. Adı Georgia'ydı ve büyükanne ve büyükbabası Carmel Vadisi'ndeki üzüm bağlarının yarısının sahibiydi. Georgia'nın uzun sarı saçları adamın geniş omuzlarından birini örtüyordu ve Karayip bronzluğu Vicious'un solgun tenine karşı mükemmel ve pürüzsüz görünüyordu.

Koyu mavi gözleri -o kadar koyu ki neredeyse siyahtı- benimkilere kilitlenmiş, onu doyumsuzca öpmeye devam ederken -dili birkaç kez göründü- sanki pamuk şekerden yapılmış gibiydi. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama yapamadım. Bakışlarına hapsolmuştum, gözlerimden aşağısı tamamen hareketsizdi, bu yüzden bir kaşımı kaldırarak ona umursamadığımı gösterdim.

Sadece ben önemsedim. Çok önemsedim.

Aslında o kadar önemsliyordum ki, utanmadan onlara bakmaya devam ettim. Dilini ağzının derinliklerine sokarken çukurlaşmış yanaklarına, yakıcı, alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor, bir tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vücudumun alışık olmadığım bir şekilde uğuldadığını, onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Tatlı, keskin bir sis. Cinseldi, hoş karşılanmıyordu ama yine de tamamen kaçınılmazdı. Kurtulmak istedim ama bir türlü başaramadım.

Kapının kolunu kavrayışım sıkılaştı ve yutkundum, gözlerim onun belini kavrayıp şakacı bir şekilde sıkın eline kaydı. Sarı-beyaz ayçiçeği bluzumun kumaşından kendi belimi sıktım.

Benim neyim vardı böyle? Onu başka bir kızı öperken izlemek dayanılmazdı ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Görmek istedim.

Onu görmek istemedim.

Her iki şekilde de, onu *görmeden* edemedim.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kııptım ve bakışlarımı masasındaki sandalyenin başlığına asılı siyah Raiders şapkasına çevirdim.

"Ders kitabın, Vicious. Ona ihtiyacım var," diye tekrarladım. "O olmadan odanı terk etmeyeceğim."

Georgia'nın kıkırdayan ağzına, "Defol git, Yardım et," dedi.

Kalbime bir diken battı, kıskançlık göğsümü doldurdu. Bu fiziksel tepkiyi aklım almıyordu. Acıyı. Utanç. *Şehveti*. Vicious'tan nefret ediyordum. Sert, kalpsiz ve nefret doluydu. Annesinin o dokuz yaşındayken öldüğünü duymuştum ama şimdi on sekiz yaşındaydı ve ne isterse yapmasına izin veren iyi bir üvey annesi vardı. Josephine tatlı ve sevecen görünüyordu.

Bu kadar acımasız olması için hiçbir neden yoktu ama herkese karşı öyleydi.

Özellikle de

Ben.

"Hayır." İçim öfkeyle dolup taşıyordu, ama dışarıda etkilenmeden. "*Calc. Ders kitabı*." Yavaşça konuştum, ona aptal olduğumu düşündüğü gibi davrandım. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. İşim bittiğinde kapına bırakacağım. Benden kurtulmanın ve aktivitelerine geri dönmenin en kolay yolu."

Beyaz kılıf elbisesinin fermuarını arkadan açmış olan Georgia homurdanarak adamın göğsünden bir anlığına uzaklaştı ve gözlerini devirdi.

Dudaklarını onaylamayan bir surat ifadesiyle sıktı. "Gerçekten mi? Mindy?" -Benim adım Millie'ydi ve o bunu biliyordu- "Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamıyor musun? O senin liginin biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Vicious beni incelemek için bir an durdu, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşmişti. Çok yakışıklıydı. Ne yazık ki. Siyah saçları parlaktı ve modaya uygun şekilde kesilmişti; yanları kısa, tepesi uzundu. Çivit rengi gözleri, dipsiz derinlikleri, ışıltılı ve sertti. Neyle, bilmiyordum. Teni o kadar solgundu ki çarpıcı bir hayalete benziyordu.

Bir ressam olarak, Vicious'un formuna hayranlıkla bakarak sık sık zaman geçirdim. Yüzünün açıları ve keskin kemik yapısı. Tüm pürüzsüz kenarlar. Tanımlanmış ve net. O resmedilmek için yaratılmıştı. Doğanın bir şaheseri.

Georgia da biliyordu. Kısa bir süre önce beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Arkadaşı "Güzel çocuk" demişti.

"Dostum ama *çirkin* bir kişiliği var," diye eklemekte gecikmedi Georgia. İkisi de bir kahkaha atmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Kimin umurunda?" Georgia'nın arkadaşı sonuca varmıştı. "Ben olsam yine de yapardım." En kötüsü de onları suçlayamamamdı.

Hem iyi bir oyuncu hem de çok zengindi; doğru şekilde giyinen ve konuşan popüler bir adamdı. Mükemmel bir All Saints kahramanıydı. Doğru türde bir arabası vardı -Mercedes- ve gerçek bir alfanın o gizemli havasına sahipti. Her zaman odaya sahipti. Tamamen sessiz olduğunda bile.

Sıkılmış gibi yaparak kollarımı kavuşturdum ve bir kalçamı kapının pervazına yasladım. Doğrudan ona ya da Georgia'ya bakarsam gözlerimde yaşlar belireceğini bildiğimden pencereden dışarı baktım.

"Onun *ligi* mi?" Alay ettim. "Ben aynı oyunu oynamıyorum bile. Ben kirli oynamam."

"Seni yeterince zorladığım zaman yapacaksın," diye tersledi Vicious, sesi düz ve mizahsızdı. Sanki bağırsaklarımı söküp, demir ağacından yapılmış tertemiz zemine fırlatmış gibi hissettim.

Gözlerimi yavaşça kırptırdım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ders kitabı mı?" İki yüzüncü kez sordum.

Bana bir gün için yeterince işkence ettiği sonucuna varmış olmalı. Başını masasının altında duran sırt çantasına doğru eğdi. Çantanın üstündeki pencere, yaşadığım hizmetli dairesine bakıyor ve ona doğrudan odamı mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Şimdiye kadar onu pencereden bana bakarken iki kez yakalamıştım ve nedenini hep merak etmiştim.

Neden, neden, neden?

Benden o kadar nefret ediyordu ki. Bana her baktığında bakışlarının şiddeti yüzümü yakıyordu, ki bu istediğim kadar sık değildi. Ama mantıklı bir kız olduğum için bunun üzerinde durmama asla izin vermedim.

Her gün okula götürdüğü Givenchy marka kauçuk kaplı sırt çantasına doğru yürüdüm ve çantayı açıp eşyalarını gürültülü bir şekilde karıştırırken hava üfledim. Sırtım onlara dönük olduğu için memnundum ve inlemeleri ve emme seslerini duymamaya çalıştım.

Elim tanıdık beyaz-mavi hesap defterine dokunduğu anda durdum. Sırtına karaladığım kiraz çiçeğine baktım. Öfke omurgamda karıncalanıyor, damarlarımda dolaşıyor, yumruklarımı sıkıp gevşetiyordu. Kulaklarımda kan uğuldadı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet dolabımı kırdı.

Titreyen parmaklarımla kitabı Vicious'un sırt çantasından çıkardım. "Ders kitabımı mı çaldın?" Yüzümü ona döndüm, yüzümdeki her kas gergindi.

Bu bir tırmanmaydı. Kör bir saldırganlık. Vicious benimle hep alay ederdi ama beni daha önce hiç bu kadar aşağılamamıştı. Tanrı aşkına, eşyalarımı çalmış, dolabımı prezervatif ve kullanılmış tuvalet kâğıdıyla doldurmuştu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Georgia'yı, oynamayı bitirdiği hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi kucağından itti ve ayağa kalktı. Ben de bir adım öne çıktım. Artık burun buruna gelmiştik.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Boş, taş gibi yüzüne bakarak tısladım.

"Çünkü yapabilirim," dedi gözlerindeki acıyı gizlemek için sırtarak.

Ne yiyorsunuz, Baron Spencer?

"Eğlenceli olduğu için mi?" diye ekledi, Georgia'nın ceketini ona fırlatırken kıkırdadı. Ona doğru bir bakış bile atmadan gitmesini işaret etti.

O açıkça bir dekindan başka bir şey değildi. Bir amaç için bir araç. Bana zarar vermek istemişti.

Ve başardı.

Neden böyle davrandığını umursamamalıydım. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sonuç olarak ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki, saha içinde ve dışında görünüşünü sevdiğim için midem bulanıyordu. Sığlığımdan, aptallığımdan, gülümsemek için mücadele ettiğinde kare, sert çenesinin titremesini sevmekten nefret ettim. Sınıfta konuşurken ağzından çıkan zeki, esprili şeyleri sevdiğimden nefret ettim. Ben umutsuz bir idealistken onun alaycı bir realist olmasından nefret ediyordum ve yine de yüksek sesle söylediği her düşünceyi seviyordum. Ve haftada bir kez, her hafta, onun o olabileceğinden şüphelendiğim için kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasından nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum ve onun da benden nefret ettiği çok açıktı.

Ondan nefret ediyordum ama Georgia'dan daha çok nefret ediyordum çünkü öptüğü kişi oydu.

Onunla mücadele edemeyeceğimi çok iyi bildiğimden -ailem burada çalışıyordu- dilimi ısırđım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Eşiğe ancak gelebilmişim ki nasırlı eli dirseğıme dolandı, beni olduğum yerde döndürdü ve bedenimi çelik göğsüne doğru fırlattı. Bir iniltiyi geri yuttum.

"Dövüş benimle, Yardım et," diye yüzüme doğru hırladı, burun delikleri vahşi bir canavar gibi alevlendi. Dudakları yakındı, çok yakındı. Başka bir kızı öpmekten hâlâ şişmiş, açık tenine karşı kıpkırmızıydı. "Hayatında bir kez olsun, lanet olası yerinde dur."

Dokunuşundan sıyrıldım, ders kitabımı kalkanımmış gibi göğsüme bastırdım. Odasından hızla çıktım ve hizmetlilerin dairesine varana kadar nefes almak için bile durmadım. Kapıyı hızla açarak odama girdim ve kapıyı kilitleyerek derin bir iç çekişle yatağıma uzandım.

Ağlamadım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ama kızgındım, üzgündüm ve evet, biraz da kırılmışım.

Uzaktan, odasından bangır bangır müzik sesi geliyordu, sesi sonuna kadar açtıkça her saniye daha da yükseliyordu. Şarkıyı tanımam birkaç vuruş sürdü. Oasis'ten "Stop Crying Your Eyes Out".

Birkaç dakika sonra Georgia'nın kırmızı otomatik Camaro'sunun -Vicious'ın sürekli dalga geçtiğı, "*Kim otomatik Camaro alır ki?*" diye dalga geçtiğı - ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı indiğini duydum. Sesi de kızgın geliyordu.

Vicious gaddardı. Ona duyduğum nefretin sevgi gibi görünen ince bir kabuğa batırılmış olması çok kötüydü. Ama o bana ulaşmadan önce bu kabuğu kıracağıma, parçalayacağıma ve yerine saf nefreti salacağıma dair kendime söz verdim. *O, kendime söz verdim, beni asla kıramayacak.*

Chapter Two

VICIOUS

On Yıl Önce

Evimde farklı bir hafta sonu yine aynı şeyler oluyordu. Yine taşaklı bir parti veriyordum ve davet ettiğim pisliklerle takılmak için medya/oyun odasından çıkma zahmetine bile katlanmadım.

Odanın dışında nasıl bir kaos yaşandığını biliyordum. Evin arka tarafındaki böbrek şeklindeki havuzda kıs kıs gülen ve çığlık atan kızlar. Yunan kemerlerinden suya dökülen yapay şelalelerin şırıltıları ve kauçuk, şişirilmiş yatakların çıplak, ıslak tene çarpması. Yakın odalarda sevişen çiftlerin iniltileri. Alt kattaki pelüş koltuklarda ve kanepelerde çarpışan grupların kaba dedikoduları.

Limp Bizkit'in müziğini duydum.

Partimde *Lame* Bizkit mi var?

İstesem diğerlerini de duyabilirdim ama *dinlemedim*. Televizyonun karşısındaki Wing Lounge koltuğuma yayılmış, kalçalarımı iyice açmış bir şekilde bir esrar içtim ve anime Japon pornosu izledim.

Sağımda bir bira vardı ama ona dokunmadım.

Koltuğumun altında, halının üzerinde diz çökmüş, kalçalarımı masaj yapan bir hatun vardı ama ona da dokunmadım.

"Vicious," diye mırıldanarak kasıklarına doğru yaklaştı. Yavaşça yukarı tırmandı ve kucağına oturdu.

Gel beni becer elbisesi giymiş, esmer, isimsiz bir kadın. Alicia ya da Lucia'ya benziyordu. Geçen bahar amigo takımına girmeye çalışmış. Başarısız olmuş. Tahminimce bu parti onun ilk popülerlik deneyimiydi. Benimle ya da bu odadaki herhangi biriyle takılmak, onun okuldaki şöhret statüsüne giden kestirme yoluydu.

Sırf bu yüzden bile ilgimi çekmiyordu.

"Medya odanız harika. Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?"

Körüklü sigaramın başına vurdum, kül kirli bir kar tanesi gibi sandalyemin kolundaki kül tablasına düştü. Çenem seğirdi. "Hayır."

"Ama senden hoşlanıyorum."

Saçmalık. Kimse benden hoşlanmıyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. "Ben ilişki kurmam," dedim otomatik pilotta.

"Mesela, d'uh. Bunu biliyorum, aptal. Yine de biraz eğlenmekten zarar gelmez." Homurdandı, bu kadar çabaladığı için ondan nefret etmeme neden olan itici bir kahkaha attı.

Özsaygı benim kitabımda uzun bir yol kat etti.

Teklifini düşünürken gözlerim kısıldı. Elbette, sikimi yalamasına izin verebilirdim, ama onun kayıtsız davranışına inanmamam gerektiğini biliyordum. Hepsi daha fazlasını istiyordu.

"Buradan gitmelisin," dedim ilk ve son kez. Ben onun babası değildim. Onu benim gibi adamlar hakkında uyarmak benim sorumluluğum değildi.

Suratını astı, kollarını boynumun arkasında birleştirdi ve kalçama doğru kaydı. Açıkta kalan göğüs dekoltesi göğsüme baskı yapıyordu ve gözleri kararlılıkla yanıyordu. "Siz HotHoles'lardan biri olmadan buradan ayrılmayacağım."

Tek kaşımı kaldırdım, burnumdan duman çıkardım, gözlerim sıkıntıyla kapandı. "O zaman Trent ya da Dean'i denesen iyi olur, çünkü bu gece seni sikmeyeceğim tatlım."

Alicia-Lucia sonunda ipucunu anlayarak geri çekildi. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda buruşan sahte bir gülümsemeyle bara doğru yürüdü ve uzun bardağa hangi likörü doldurduğuna bakmadan kendine saçma sapan bir kokteyl hazırladı. Odayı tararken gözleri parlıyordu, hangi arkadaşımın -biz All Saints Lisesi'nin Dört Ateşli Delisiydik- onun popülerlik bileti olmaya istekli olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Trent sağ tarafımdaki kanepeye çökmüş, yarı oturur, yarı yatar vaziyette, rastgele bir hatun gömleğini çekmiş bir halde onun sikine

sürtünüyordu.

beline kadar inmiş ve çıplak göğüsleri neredeyse komik bir şekilde zıplıyordu. Bira şişesini ağzına götürdü ve bıkkın bir halde telefonuyla oynamaya başladı. Dean ve Jaime diğer tarafta bir koltuğa oturmuş, gelecek haftaki futbol maçı hakkında tartışıyorlardı. İkisi de odaya çağırdığımız kızlara dokunmamıştı. Jaime'yi anlıyordum. İngilizce öğretmenimize kafayı takmıştı, Ms.

Greene. Onun yeni, berbat hayranlığını onaylamıyordum ama bu konuda ona asla tek kelime etmezdim. Diğer yandan Dean? Onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden normalde yaptığı gibi bir kış kapıp harekete geçmemişti?

"Dean, dostum, bu geceki kukun nerede?" Trent düşüncelerimi yankıladı, başparmağını iPod'unun tekerleği üzerinde kaydırıyor, çalma listesinde geziniyor, siktiği hatuna umutsuzca ilgisiz görünüyordu.

Dean ona cevap veremeden Trent üstündeki kızı iterek uzaklaştırdı ve kanepeye yuvarlanan kızın başını hafifçe okşadı. Kızın ağzı hâlâ açıktı, yarısı zevkten, yarısı da şoktan.

"Üzgünüm. Bu gece benim için olmayacak. Alçı yüzünden." Bira şişesini kırık ayak bileğine doğrulttu ve sikiş arkadaşına özür dilercesine gülümsedi.

Dördümüzden Trent en iyisiydi.

HotHoles hakkında herkesin bilmesi gereken tek şey buydu.

İşin ironik yanı, Trent'in kindar olmak için en fazla nedene sahip olmasıydı. Boku yemişti ve bunu biliyordu. Futbol oynamadan üniversitede tam burs almasının imkânı yoktu. Notları berbattı ve ailesinin bırakın eğitimini, kiralarını bile ödeyecek parası yoktu. Sakatlığı, SoCal'da kalacağı ve şanslıysa mavi yakalı bir iş bulacağı, biz zengin Todos Santos çocuklarıyla dört yıl geçirdikten sonra mahallesinin geri kalanıyla birlikte gecekonduda yaşayacağı anlamına geliyordu.

"Ben iyiyim dostum." Dean'in gülümsemesi kolaydı ama ayağının sürekli vurması öyle değildi. "Aslında bir şey yüzünden gafil avlanmanı istemiyorum. Dinliyor musun?" Dean gergin bir şekilde sırttı ve duruşunu düzeltti.

Tam o sırada kapı arkamdan açıldı. İçeri giren her kimse kapıyı çalmaya zahmet etmemişti. Herkes bu odanın yasak olduğunu biliyordu. Burası HotHoles'un özel parti alanıydı. Kurallar açıktı. Davet edilmediğin sürece içeri giremezdin.

Odadaki kızların hepsi kapıya doğru baktı ama ben ot içmeye ve Lucia-Alicia'nın bardan uzaklaşmasını dilemeye devam ettim. Taze bir biraya ihtiyacım vardı ve konuşacak havada değildim.

"Merhaba." Dean kapıdaki kişiye el salladı ve yemin ederim tüm aptal vücudu gülümsedi.

Jaime başıyla selam verdi, koltuğunda gerildi ve bana anlamını çözemeyeceğim kadar sarhoş bir bakış gönderdi. Trent de selamlamak için başını çevirip homurdandı. "Kapıdaki her kimse, kalmak istiyorsa lanet bir pizzası ve altından yapılmış bir amcığı olsa iyi olur." Dişlerimi sıktım, sonunda bir bakış attım

omzumun

üzerinden.

"Hey, millet."

Onun sesini duyduğumda göğsümde garip bir şey oldu.

Emilia. Yardımcının kızı. *O neden burada?* Partilerimi verdiğimde hizmetçilerin dairesinden hiç çıkmazdı. Ayrıca, geçen hafta hesap kitabıyla odamdan kaçtığından beri bana doğru bakmamıştı.

"Buraya gelmen için sana kim izin verdi, Yardım?" Esrarımı emdim, derin bir nefes çektim ve havaya kokuşmuş, tatlı bir duman bulutu yayarak sandalyemi ona doğru çevirdim.

Masmavi gözleri kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra arkamdaki birine kaydı. O kişiyi görünce dudakları çekingen bir sırıtışa dönüştü. Partinin gürültüsü azaldı ve tek gördüğüm onun yüzüydü.

"Hey, Dean." Bakışları Vans'ına kaydı.

Uzun karamel saçları örülmüş ve omuzlarından birinin üzerine dökülmüştü. Üzerinde erkek kotu ve turuncu bir yün ceketle kasıtlı olarak uyumsuz bir *Daria* gömleği vardı. Stil anlayışı çocuksu ve iğrençti ve elinin arkası hâlâ İngilizce Edebiyat dersinde çizdiği kiraz çiçeği ağacıyla mürekkepli, öyleyse neden hâlâ bu kadar seksiydi? Fark etmezdi. Zaten ondan nefret ediyordum. Ama seksi olmamak için gösterdiği çaba ve aslında seksi *olduğu* gerçeği beni her zaman taş gibi sertleştirmişti.

Bakışlarımı ondan Dean'e çevirdim. O da ona gülümsedi. Tüm dişlerini kırmam için bana yalvaran şapşal bir sırıtış.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Siz ikiniz çirkinleşiyor musunuz?" Jaime sakızını patlattı, benim asla sormayacağım soruyu sordu, uzun sarı sörfçü saçlarını yumruğuyla karıştırdı. Umurunda bile değildi ama ilgimi çekecek bir şey olduğunu biliyordu.

"Tanrım, dostum." Dean oturduğu yerden kalktı, Jaime'nin ensesini tokatladı ve aniden iyi bir adam gibi davranmaya başladı.

Onu öyle biri olmadığını anlayamayacak kadar iyi tanıyordum. Az önce oturduğu kanepede o kadar çok kızla yatmıştı ki, bu onun DNA'sına kalıcı olarak işlenmişti. Biz iyi adamlar değildik. Erkek arkadaş değildik.

malzeme, her ne demekse. Bunu saklamaya bile çalışmıyorduk. Bayan Greene ile birlikte olmak için kurnaz bir amigo kız gibi planlar yapan ve cılgınca konuşan Jaime dışında, tek eşlilik yapmıyorduk.

Bu -ve sadece bu- Dean ve Yardım fikrinden nefret etmeme neden oldu. Uğraşmam gereken yeterince dram vardı. Kalbi kırıldığında orada olmak istemedim, benim evimde. *Yerde* paramparça olurken. Ayrıca, her ne kadar Help'ten hoşlanmasam da... o bizim yok etmemiz için değildi. O sadece kocaman bir gülümsemesi ve sinir bozucu bir aksanı olan Virginia'lı bir köylü kıızıydı. Kişiliği Michael Bublé şarkısı gibiydi. Çok kolay ve lanet olasınca varsayımsız. Hizmetçilerin dairesindeki yatak odasına bir sürüngen gibi bakarken beni yakaladığında bile bana gülümsemişti.

Bir insan ne kadar aptal olabilir ki?

Ondan nefret etmem onun suçu değildi. Haftalar önce beni ve Daryl'ı gizlice dinlediği için. Tıpkı üvey annem Jo gibi görüldüğü ve konuştuğu için.

"Gelebilmenize sevindim. Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Geç kaldığımı fark etmemiştim. Burası bir bayana göre değil," diye şaka yaptı Dean ve siyah deri koltuğun kolundan ceketini kaptığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı.

Kolunu onun omzuna attı ve sol göz kapağım titredi.

Örgüsünden düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı ve çenem sıkıştı.

"Umarım açsındır. Marinada gerçekten iyi bir deniz ürünleri mekanı biliyorum."

Sırıttı. "Elbette. Beni de say." Güldü

ve burun deliklerim alevlendi. Sonra

gittiler.

Gittiler amına koyayım.

Sigarayı ağzımın köşesine geri soktum ve televizyona doğru döndüm. Tüm oda sessizleşti ve tüm gözler daha fazla talimat için bana çevrildi ve herkes neden bu kadar üzgündü?

"Hey, sen." Trent'in sikişmenin ortasında fırlatıp attığı kızı işaret ettim. Oyun makinemin yanındaki aynanın önünde saçını düzeltiyordu. Kucağımı iki kez sıvazladım. "Buraya gel ve arkadaşını da getir." Diğerini gözlerimle kıstırdım. Daha birkaç dakika önce reddettiğim kız. İyi ki burada kalmaya karar vermişti.

Her iki bacağımda da kıkırdayan birer kız varken, esrarımdan bir fırt çektim, ilk kızın saçlarını bana bakacak şekilde çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Nefes verdim,

dumanı ağzına püskürtüyordu. Heyecanlı bir nefesle hepsini içine çekti.

"İleriye taşı." Gözlerim ağırlaşmış bir halde burnunun kenarını kendi burnumun ucuyla okşadım. Ağzını kapatarak gülümsedi ve kucağımdaki diğer kızı öptü, dumanın ağzına sızmasına izin verdi.

Trent ve Jaime hep beni izlediler.

Trent elini tıraşlı kafasına sürterek, "Muhtemelen sadece seks arkadaşlarıdır," diye teklif etti. "Bu geceye kadar bu olaydan haberim yoktu ve Dean benim Playboy malikanesindeki bir partide pantolonumu yukarıda tutabildiğim gibi sır tutabilir."

"Evet," diye araya girdi Jaime. "Bu Dean, dostum. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadı. *Hiçbir* zaman ciddi bir *şeyi* olmadı." Ayağa kalkarak lacivert ceketini omuzlarına aldı. "Neyse, benim çıkmam lazım."

Tabii ki. Arkadaşlık sitesindeki bir ezik gibi davranıp geceyi Bayan Greene'le mesajlaşarak geçirmek. Yemin ederim, soyunma odasında sikini görmeseydim, Jaime'nin gerçekten bir amı olduğunu düşünürdüm.

"Ama sana söylüyorum," diye ekledi, "bunu fazla analiz etme. Dean'in yuva kurmasına imkan yok. Üniversite için New York'u seçti. Sen burada onunla kalıyorsun. Hiçbir yere kabul edilmedi, değil mi?"

Doğru.

Üstelik Help şu ana kadar bir burs kazanamamıştı. Bunu biliyordum çünkü aynı posta kutusunu paylaşıyorduk ve küçük Emilia Leblanc'ın bundan sonra nereye gideceğini görmek için zarflarına göz attım. Şimdiye kadar hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu, ne yazık ki.

Los Angeles'ta birkaç saat uzaklıktaki saçma bir üniversiteye gidiyordum ve o burada kalıyordu. Her hafta sonu geri dönüyordum ve o hala burada oluyordu. Bana hizmet ediyordu.

Bana hizmet
etmek. Beni
kıskanıyor.

O oldu gidiyor içinkal küçük ve Önemsiz. Eğitimsiz ve fırsattan yoksun. Ve hepsinden önemlisi benim.

"Gerçekten umurumda değil." Kıkırdadım, her iki kızın da kıcını tuttum, onları birbirlerine doğru hareket ettirirken yumuşak etlerini kavradım.

"Benim için birbirinizin göğüslerini yalayın." Ses tonum düzdü. Onlara söyleneni yaptılar. Onlara bunu yaptırmak o kadar kolaydı ki, bu beni çok üzüyordu.

"Nerede kalmıştık?" Arkadaşlarıma sordum.

Kızlar ve dilleri savaş halindeydi. Bir yeraltı dövüşünde hayatları için savaşan iki köpek gibi dikkatimi çekmek için yalvarıyorlardı. Onlar

yaptı

Benim için hiçbir şey yapmadılar ve doğal olarak bunun için onlara kızdım.

"Görünüşe göre derin bir inkâr içinde. Tanrım." Jaime başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Çıkarken Trent'in omzunu sıktı. "Kızların çok aptalca bir şey yapmadığından emin ol."

"Onun gibi mi demek istiyorsun?" Trent başparmağını bana doğru salladı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Ama umurunda değildi. Mahalleden bir çocuktı. Hiçbir şey onu korkutmuyordu, hele benim zengin sütlü kıçım.

İçimde taşan bir öfke vardı. Yakında taşacaktı. Beni tanıdıklarından o kadar emindiler ki. Emilia LeBlanc'ı istediğimden o kadar emindiler ki.

"Siktir et bu saçmalığı. Ben havuza gidiyorum." Aniden ayağa kalktım ve

Kızlar yere yığıldı, her biri yumuşak bir gümbürtüyle sandalyenin bir kolunun üzerine düştü.

Biri protesto için mızmızlandı, diğeri ise "Bu da ne böyle!" diye bağırdı.

"Kafam kötü," diye yarım yamalak bir açıklama yaptım.

"Olur böyle şeyler." Bir saniye önce Trent'i beceren kız anlayışla gülümsedi.

Daryl'ı mahvetmek istediğim kadar babalarını da dövmek istiyordum.

Müşait olmaları beni tiksindiriyordu.

"Beni arayacak mısın?" Alicia-Lucia tişörtümü çekiştirdi. Gözlerinde umut parlıyordu.

Ona yavaşça bir göz attım. İyi görünüyordu ama sandığı kadar iyi değildi. Yine de memnun etmeye hevesliydi, bu yüzden muhtemelen en kötü yatış değildi.

Onu uyarmıştım.

Dinlemeyi reddetti. Ve

ben iyi bir adam değildim.

"Numaranı Trent'in telefonuna bırak." Topuklarımın üzerinde döndüm ve çıktım.

Koridorda insanlar bana yol açıyor, sırtlarını duvara yapııştırıyor, gülümsüyor ve kırmızı Solo bardaklarını bana doğru kaldırıyor, sanki lanet olası bir papaymışım gibi yalvarıyorlardı. Ve onlar için öyleydim. Burası benim krallığımdı. İnsanlar benim tarzımdaki kötülüğü severdi. Kaliforniya'nın özelliği buydu ve bu yüzden asla gitmeyecektim. Diğer insanların nefret ettiği her şeyi seviyordum. Yalancıları, sahtekârları, maskeleri ve plastikleri. İnsanların göğsünüzde değil de cebinizde ne olduğunu önemsemelerini seviyordum. Pahalı arabalardan ve ucuz zekâdan etkilenmelerini seviyordum. Depremleri ve saçma sapan sebze sallantılarını bile seviyordum.

Nefret ettiğim bu insanlar benim evimdi. Burası benim oyun alanımdı.

Koridorun her köşesinden mırıltılar yükseliyordu. Genelde bu insanları varlığımla onurlandırmazdım ama bunu yaptığımda nedenini biliyorlardı. Bu gece ortalık karışacaktı. Heyecan havayı doldurdu.

The White Stripes'ın "Fell in Love With a Girl" şarkısı karanlık duvarlara çarpıyordu.

Kimseyle göz teması kurmadım. Kalabalığı yarararak mutfağın altındaki depoya ulaşana kadar sadece önüme baktım. Kapıyı arkamdan kapattım. Sessiz ve karanlıktı, tıpkı benim gibi. Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve nemli havadan derin bir nefes aldım.

Lanet olsun, Dean'in getirdiği şey çok güçlüydü. Malın kötü olduğunu söylediğimde sadece yarı yalan söylüyordum.

Odanın derinliklerine doğru yürüdüm ve zihinsel olarak dünyanın geri kalanına kapıyı kapattım. Daryl Ryker'a. Josephine'e. Ve hatta Emilia ve babam gibi sadece yarı kötü olan insanlara bile. Parmaklarım duvarda yıllar boyunca topladığım silahlara dokundu. Levyemi, hançerimi, beyzbol sopamı ve deri kırbacımı parmakladım. Bir gün, umarım yakında, hiç kullanmadığım ama beni daha güvende hissettirdiği için sahip olduğum bu koleksiyondan vazgeçebileceğim aklıma geldi. Esasen, bunlara sahip olmak Daryl'in artık benimle uğraşamayacağı anlamına geliyordu.

Fiziksel, yavaş gelişen bir dövüş arıyordum. Aniden ortaya çıkan patlayıcı bir acı arıyordum. Kısacası, bela arıyordum.

Elim boş olarak üst kattaki açık havuza çıktığımda, kenarda durdum. Ay ışığı berrak sudaki yansımamı aydınlatıyordu. Havuz mayolu ve tasarımcı bikinili insanlarla doluydu. Gözlerim etrafta dolaşp Dean'i aradı. Dövüşmek istediğim adam oydu. O kendini beğenmiş çocuk yüzünü kırmak için. Ama Yardım'la dışarıda olduğunu biliyordum ve ayrıca kural kuraldı. Ben bile onları çiğneyemezdim. Kollarımı omuzlarıma kadar sıvayarak oraya adımımı attığım anda, benimle dövüşmek isteyen herkesi öne çıkmaya davet ettim. Ama kimseye özel olarak soramazdım. Gönüllü olmaları gerekiyordu. All Saints Lisesi'nde zaman kazanmak için oynadığımız tehlikeli oyun buydu: *Meydan okumak*.

Defy adildi.

Defy

acımasızdı.

Hepsinden önemlisi, Defy acıyı dindirdi ve lekeli cildim için harika bir açıklama sağladı.

Arkamda Trent'in alçısının gümbürtüsünü duyduğumda şaşırmadım. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordu ve geceyi kurtarmak istiyordu.

"Dean'e söyle onu terk etsin yoksa ben terk ederim," dedi arkamdan.

Başımı salladım, alay ettim. "Ne sikim isterse yapabilir. Eğer o köylüyle yatmak istiyorsa, bu onun cenazesi."

"Kötü niyetli," diye uyardı Trent.

Arkamı döndüm ve ona baktım. Pürüzsüz moka rengi teni dolunayın altında parlıyordu ve karşı cinsten bu kadar dikkatsizce zevk alabildiği için ondan nefret ediyordum. Rastgele kızlarla yatmak beni çok hızlı yaşlandırıyordu. Ve ben henüz on sekiz yaşında bile değildim.

"Bu hatunun yaptığı şey herkesi çok karanlık bir yola sürükleyecek." Gömleğini çıkardı ve kocaman, yırtık gövdesini ortaya çıkardı. Hantal bir piçti.

Her zamanki gibi gömleğimi çıkarmadım. İnsanlar bize hevesle bakıyordu ama bu pislikler hiç umurumda olmamıştı. Anlamsız varoluşlarını konuşacak bir şeylerle doldurmak istiyorlardı. Ben de bunu onlara vermekten mutluluk duyuyordum.

Yumruğumu kıvırdım, başımı yana doğru eğdim. "Ah, beni önemsiyorsun. Çok etkilendim, T-Rex." Siyah tişörtümün sol tarafını kalbimin üzerinde tuttum ve sahte bir gülümsemeyle onunla alay ettim.

Georgia ve onun havalı tayfası dikkatle bizi izliyor, içimdeki canavarın en iyi arkadaşlarımdan birine saldırmasını bekliyorlardı. Trent'in yanından geçtim, omzum onun omzuna değdi ve çoğu hafta sonu dövüştüğümüz tenis kortuna doğru yürüdüm. Büyük, تنها ve kalabalığın derme çatma sekizgenimizin bir tarafına oturabileceği kadar geniş bir yerdi.

"Bana en kötüsünü söyle, Rexroth," diye homurdandım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kendime Trent ve Jaime'nin haklı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Dean ve Help sadece bir kaçamaktı. Ay sonuna kadar ayrılmış olacaktı. Adam onu terk edecekti -umarım bekareti hâlâ yerindeydi- incinmiş ve kızgın bir halde yeni bir sevgili arayacaktı. Kız kırılğan, güvensiz ve kinci olacaktı.

İşte o zaman saldıracaktım.

İşte o zaman ona benim malımdan başka bir şey olmadığını gösterecektim.

"Hadi, T. Yaralı kışını tenis kortuna götür. İşimiz bittikten sonra lanet çimlerinin her tarafını kanatmamaya çalış."

[Buradan Satın Alın](#)

OceanofPDF.com

Başka bir öğrenci/öğretmen romantizmi havasında mısınız? Ava Harrison'dan Illicit Bahar 2017'de çıkıyor. İşte bir ön bakış:

Yasadışı Ava Harrison

Önsöz

Lynn

OLAĞANÜSTÜ OLMAYI DİLEMİYİ BIRAKTIM.

Her şeyin değişeceği o derin anı dilemeyi bıraktım. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum, bu yüzden hayal kurmanın bir anlamı yok.

Ancak hayattaki her şey gibi, olağanüstü şeyler de hiç beklemediğiniz bir anda gerçekleşir ve göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişebilir.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Lynn

Önümdeki uçsuz bucaksız okyanusa bakıyorum. Su, kulaklarıma zarif bir şarkı gibi kıyıya vuruyor, bir zamanlar sevdiğim bir melodiyi sessizce fısıldıyor ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Dalgalar geliyor ve suyun her geçişinde altımdaki kum çıplak ayaklarımdan altını çiziyor. Huzuru yakalamak için gözlerimi kapatıyorum, ama gözlerimin ardındaki görüntüler hâlâ orada ve ihanetinin acısı içimi kemirmeye devam ediyor.

Her zamanki gibi, hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Ne beklediğimden emin değilim ama kesinlikle beklediğim gibi olmadı. Ondan hiç hoşlanmamıştım.

Peki neden bu kadar acıdı?

Hayat bana zor dersler verdi. Kimsenin yanımda olacağına asla güvenemeyeceğimi uzun zaman önce öğrendim, ancak yaşadığım onca şeyden sonra bile hala birileri için bir anlam ifade ettiğimi bilmeye ihtiyacım var. Birilerinin beni önemseydiğini.

Kesinlikle ailem değil. Babam ben on yaşındayken beni terk etti ve annem ... annem şu anda dördüncü kez Bayan Biri olmanın tam ortasında. Ben onun mükemmel yaratılmış örneğiyim. Katıldığı partilerde gösteriş yaptığı kızı.

Ben on bir yaşındayken, annem bir İngiliz dükü bulmaya çalışıyordu, bu da Avrupa'ya kapsamlı bir seyahat gerektiriyordu ve ayrıca birçok yurtdışı gezisinde ona eşlik etmemi gerektiriyordu. Bugün bile beni neden yanında sürüklediğinden emin değilim. Sonunda, bu deneyim için göstermemiz gereken tek şey benim bir sınıf geri kalmam oldu. Yani, on sekiz yaşında olmama rağmen hala lise son sınıf öğrencisiyim.

Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdiğimde uzaktaki eve bakıyorum. Sahilin hemen yukarısında, katılmaya karar verdiğimiz ev partisi vardı. Bridget'in ablası, aralarında erkek arkadaşım Matthew'un da bulunduğu bir grup üniversite arkadaşıyla birlikte kiralamıştı. Sanırım artık eski erkek arkadaşım.

Bridget ve ben son dakikada bir çanta hazırlayıp partiye katılmaya karar vermiştik. Partideki herkes bizden yaşça büyük olmasına rağmen, onlarla birlikte parti yapmaktan memnuniyet duyacağımızı biliyorduk. Bu herkesin son eğlencesi olacaktı. Oraya gitmek ve okul başlamadan önce Matt'le biraz zaman geçirmek için sabırsızlanıyordum, ama onun beni benim onu özlediğim kadar özlemediği ortaya çıktı.

Önümdeki manzarayı seyrederken ayaklarım yere yapışmıştı. Orada, yatağın kenarında erkek arkadaşım ve tanımadığım bir sarışın duruyordu. Arkadan kıza girip çıkmasını izlerken hareket edemiyordum. Seksin hastalıklı ve tatlı kokusu odaya yayılmıştı.

Hasta olmaktan korkuyordum. "Matt."

"Oh, kahretsin," dedi onu içinden çekip benimle yüzleşirken. "Lanet olsun. Burada olacağını bilmiyordum."

"Burada olacağımı bilmiyor muydun?"

Kendini ya da fahişesini örtmek için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine beni aldattığı kadına bakmak zorunda kaldım. Uzun boylu, kemikleri kalçalarından dışarı çıkmış bir modeldi; benim tam tersimdi. Saçları sadece bir şişede bulunan sarı tonundaydı ve yakın zamanda dolgu maddesi enjekte edilmiş gibi görünen dudakları vardı. Başımı sallayarak dikkatimi tekrar Matt'e çevirdim, aleti hâlâ sertti ve ağzı açık kalmıştı, belli ki soruma nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. Duyulabilir bir iç çekiş yaptı ve sonra -sonunda- buluşmasının kanıtlarını örtmek için bir çarşafa uzandı.

"Dinle Lynn. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm ama belki de en iyisi budur."

Midem kasıldı ve öfke içime doldu. "En iyisi için mi? Ne oluyor Matt? Aylardır birlikteyiz!"

"Evet, ama üniversiteye gideceğim ve sensiz o kadar uzun süre nasıl dayanabilirim bilmiyorum. İhtiyaçlarım var."

"İhtiyaç mı? Ne var biliyor musun? Hayır. Hayır! Bunu benim suçummuş gibi bana yükleyemezsin, sen yalancı, hilekâr bir pisliksin. Ben gidiyorum. İyi bir hayatın olsun."

"Lynn-"

Hışımınla kapıdan çıktım.

Derin bir nefes alıyorum ve okyanusun kokusu burnuma doluyor. Tuzlu ve keskin kokusu bir merhem, bir iksir görevi görmeli.

Beni rahatlatıyor ama bu kadar basit bir şeyin işe yaraması için fazla yıkılmış durumdayım. İçimde biriken duyguları dışarı veriyorum.

Şimdi tek yapabileceğim gecemi kurtaracak bir mucize için dua etmek.

OceanofPDF.com

Ava Harrison tarafından

Onun Gözünden
Kusurlu Gerçek
trans-fer-ence

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Ava Harrison doğma büyüme bir New Yorklu. Hayatının günlüğünü tutmadığı zamanlarda onu vitrin alışverişi yaparken, ailesi için yemek pişirirken ya da kanepesine kıvrılmış kitap okurken bulabilirsiniz.

Web sitesi:

avaharrisonauthor.com

[Facebook](#)

Twitter @avaharrison333

Instagram @AvaHarrisonAuthor

[Pinterest](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.